Calea desăvârşirii spirituale

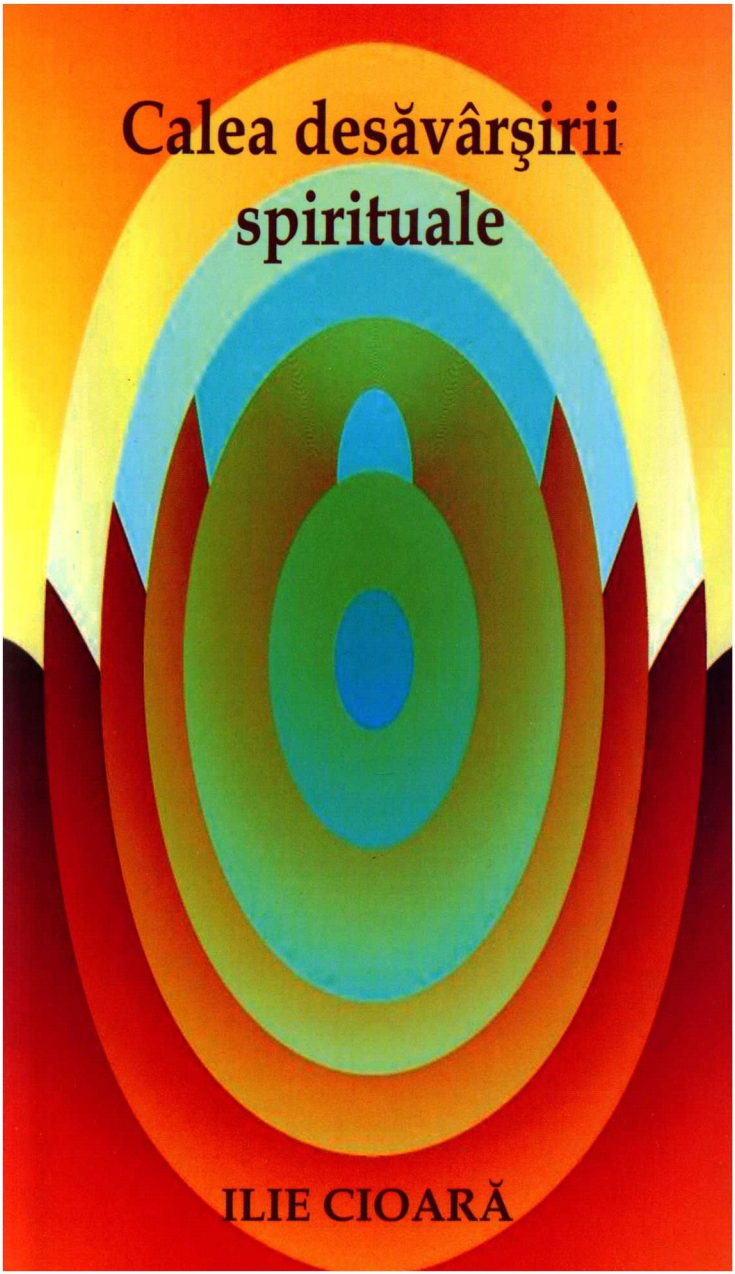

ILIE CIOARĂ

Nu este o simplă întâmplare că aţi luat contact cu această carte. Înseamnă că aţi atins un nivel de maturitate spirituală care vă permite să puneţi în aplicare Cunoaşterea de Sine, potrivit îndrumărilor cuprinse în această lucrare.

Sunt recomandate următoarele ipostaze: Gândirea

Nelimitată, Starea simplă de A Fi, Starea de Conştiinţă Pură şi Iubirea Necondiţionată. Fiecare „stare” oferă practicantului integritatea fiinţei şi transcendenţa din lumea finită în Imensitatea Infinitului.

Practica este individuală. Nu e nevoie de nimeni şi de nimic – toţi oamenii dispun de voinţă şi forţă creatoare, de Inteligenţă şi Libertate absolută, oferite de Creator fiilor Săi prin chiar actul creaţiei.

Sensul real al întrupării Divine este acela de a ne descoperi natura noastră divină, pe care am dat-o uitării în îndelungata aventură a existenţei în lumea amăgitoare, iluzorie a materiei.

Odată cu descoperirea adevăratei noastre naturi are loc destrămarea omului vechi şi apariţia Omului Nou, care se manifestă ca Armonie, Bunătate, Frumuseţe, Adevăr, Iubire şi Fericire atotcuprinzătoare.

IIie Cioară

Descrierea CIP a
Bibliotecii Naţionale a României
CIOARĂ, ILIE
Calea desăvârşirii spirituale /
Ilie Cioară; ed.: Aurelian Scrima Bucureşti: Herald, 2005 ISBN 973 – 7970 – 27 – 6
I. Scrima, Aurelian (ed.)
2
ILIE CIOARĂ
Calea desăvârşirii spirituale
EDITURA A HERALD
Bucureşti
Grafica copertei: *Mădălin Popa*

Moartea morţii şi desăvârşirea, Editura ALL, 1993

O călăuză astrală. Ferestre spre Infinit, Editura ALL. 1994

Integritatea fiinţei umane, Editura ALL, 1998

Omul atemporal şi Divinitatea, Editura ALL, 1998

Fiinţa umană şi Adevărul Absolut, Editura Herald, 1998

Redresarea morală şi spirituală a omenirii,

Editura Metropol, 1999

Minunata călătorie spre adâncurile propriei fiinţe, Editura Herald, 2.000

Eternitatea clipei, Editura Herald, 2001

Realitatea Supremă şi condiţionarea umană, Editura Herald, 2001

Pe urmele Absolutului, Editura Herald, 2001

Spiritism şi spiritualitate mistic-creştină, Editura Hermes, 2002Murim şi înviem în fiecare clipă, Editura Hermes, 2003

Cunoaşterea lui Dumnezeu prin cuvinte potrivite Editura Hermes, 2003

Fiecare ins în parte este Dumnezeu întrupat, Editura Hermes, 2004

Cartea cărţilor – Cunoaştere directă, Trăire emoţională.

Îndumnezeire, Editura Pegasus, 2004

Cuprins

CUVÂNT ÎNAINTE

1. ADEVĂR VERBAL ROSTIT ŞI ADEVĂR REAL TRĂIT

2. A FI OM UNIVERSAL

3. A FI UNA CU CE ESTE!

4. AURĂ, AUREOLĂ SAU NIMB

5. CALAPOADE DE GÂNDIRE

6. CALEA DESĂVÂRŞIRII

7. CE ESTE DE FAPT NEANTUL?

8. CE ESTE UN ÎNGER?

9. CE ESTE UN OM DE TURMĂ?

10. CINE SUNTEM ŞI CE SUNTEM?

11. CONTROLUL EMOŢIILOR

12. CONVIEŢUIREA DINTRE GÂNDIRE ŞI MATERIA DENSĂ
13. CREŢUL ŞI ANTICRETUL
14. DESFIINŢAREA RELIGIEI
15. DUMNEZEUL NECUNOSCUT
16. ESENŢA SAU SURSA SURSELOR
17. EXISTENŢA PE NIVELURI DE CONŞTIINŢĂ
18. EXPERIENŢA OMENEASCĂ
19. FIINŢA ŞI VIAŢA
20. HRANA NOASTRĂ PERMANENTĂ
21. IDENTIFICAREA LUI DUMNEZEU
22. ILUMINAREA ŞI CUNOAŞTEREA DESCRIPTIBILĂ
23. ÎMPĂRĂŢIA MATERIEI
24. ÎMPĂRĂŢIA RELATIVITĂŢII
25. ÎNDEMNURI ESENŢIALE
26. LIBERTATEA ABSOLUTĂ
27. LIMITAREA CREIERULUI
28. LIMITAREA ŞI NEUIMITAREA
29. LUMEA ILUZIILOR
30. MINTEA – O IMENSĂ FICŢIUNE
31. MINIMALIZAREA DIVINITĂŢII
32. MOMENTUL SAU CUPA
33. NU EXISTĂ: NICI EŞECURI, NICI GREŞELI
34. OMENESCUL ŞI DIVINUL
35. PERMANENTA PROSPEŢIME
36. PROGRAMAREA (TIMP ŞI SPAŢIU)
37. RESPONSABILITATEA
38. SĂ CUNOAŞTEM BUCURIA!
39. SĂ FIM STĂPÂNUL PROPRIULUI TRUP!

40. SENSUL REAL AL ÎNTRUPĂRII
41. SENTIMENTUL SAU EMOŢIA
42. SEPARAREA DE CREATOR
43. SPIRITUL TOTAL DESCHIS
44. SUNTEM NOI ACUM ŞI AICI?
45. SUNT TĂCERE ABSOLUTĂ!
46. ŞTIM NOI CE ESTE ADEVĂRUL ABSOLUT?
47. TRANSFUGUL
48. TRANSCENDENŢA
49. TRISTEŢEA
50. UN FENOMEN CURIOS – DECLANŞAT INSTANTANEU...
51. UTILITATEA ILUZIILOR
52. VIAŢA ŞI VEŞNICIA
53. VOIA, VOINŢA SAU VREREA
54. VREŢI SĂ ŞTIŢI CE ESTE DUMNEZEU?
55. ÎNCHEIERE

CUVÂNT ÎNAINTE

Începem prezentarea acestei lucrări cu întreaga fiinţă complet deschisă faţă de Imensa Energie Universală, existentă peste Tot şi în Toate, văzute şi nevăzute. Şi nu o putem face altfel decât cu o profundă şi smerită mulţumire adusă Sublimului Creator, pentru că ne-a oferit prilejul să cunoaştem noi aspecte ale Existenţei, lărgind astfel propria Conştiinţă de Sine.

În continuare, iată împrejurările în care s-a desfăşurat întregul proces cuprins în conţinutul acestei noi apariţii. Abia terminasem *Cartea cărţilor* **–** *Cunoaştere directă, Trăire emoţională, îndumnezeire,* însoţită de bucuria firească a împlinirii respective, că în mintea mea a şi apărut, drept reacţie, simţământul unui viitor nesigur. Am socotit că ultima carte era corolarul întregii mele activităţi de scriere. Imaginativ, mă socoteam de-acum liber de a face doar experimente în legătură cu ceea ce scrisesem până la acea dată. Zburdălnicia minţii mele nu a durat însă mai mult de trei zile. În dimineaţa zilei următoare, adică a patra, după o noapte de odihnă îndestulătoare, din profunzimea fiinţei mele ţâşneşte titlul: *Calea desăvârşii spirituale.* Surpriza acestei noi lucrări a fost însoţită şi de îndemnul ferm de a mă aşeza, ca de obicei, în faţa biroului. Titlurile temelor au apărut progresiv până la ultima temă – încheierea şi ea unică prin conţinut şi concluzie. Toate temele au apărut pe fondul Intuiţiei, ca surprize, şi s-au impus corespunzător aidoma conţinutului, prin

trăire şi simţire. Mai întâi, am folosit versificaţia, apoi a urmat explicarea detaliată cu ajutorul prozei. De data asta proza este apropiată de conţinutul versului şi al strofei, folosind în mod intenţionat aceleaşi cuvinte. Am făcut această apropiere cu intenţia dea diminua sau anula aversiunea unora dintre cititori faţă de poezie.

În toate temele nu veţi întâlni metafore ambigue – folosite în mod curent de către poeţi – ci numai cuvinte simple, pline de conţinut şi uşor de înţeles, care îndeamnă a fi puse imediat în aplicare, odată cu trăirea şi simţirea corespunzătoare.

Nu am ţinut nicio evidenţă a temelor pe măsura în care ele au fost tratate în desfăşurarea timpului afectat întregii lucrări. Numai la sfârşit, cu ocazia aranjării în ordine alfabetică a temelor am observat tratarea a aceleaşi probleme în două titluri diferite: „Împărăţia materiei” şi „împărăţia relativităţii”. Conţinutul ca esenţă al ambelor teme este asemănător, însă exprimarea cu ajutorul cuvintelor este total diferită. Acest fapt demonstrează, în mod clar, timpul diferit în care a avut loc descrierea, însoţită desigur de trăirea şi simţirea inerent însoţitoare. O astfel de exprimare nu putea fi concepută de către simplul ştiutor care, de obicei, repetă potrivit cu ceea ce a înregistrat memorial printr-o trăire anterioară.

Pentru a înţelege Viaţa în necontenita Ei schimbare suntem solicitaţi să-i ieşim în întâmpinare lăsând de o parte tot ceea ce ştim, adică vechile calapoade de gândire. Numai murind

psihologic pentru tot ce a fost, suntem în măsură să întâlnim cu adevărat noutatea şi prospeţimea Vieţii, folosind noi celule cerebrale şi o minte nouă, nealterată de amintirile trecutului.

Întrucât şi eu am fost dominat odinioară de diferite calapoade de gândire, înţeleg foarte bine pe toţi semenii condiţionaţi de conştiinţa socială a mediului în care s-au născut şi i-a format educaţional. Habotnicia credinciosului religios, aroganţa filosofului sau orgoliul metodistului, sunt doar câteva calapoade de gândire, greu de aruncat, dar nu imposibil.

Să nu absolutizăm aceste aparente dificultăţi! în discuţiile purtate cu o seamă de interesaţi ai Cunoaşterii de Sine, mi s-a spus adesea că „Nu pot realiza această simplitate a întâlnirii cu ei înşişi”! Acest „Nu pot” – reacţie a propriului egou – să nu fie niciodată rostit sau pronunţat, fiindcă simpla lui acceptare creează neputinţa practicantului.

Ţinând seamă de această reală posedare a fiinţei umane de către conţinutul său intelectual, am folosit în fiecare temă, aidoma ca o sâcâială, unul şi acelaşi îndemn ferm de Trezire la Realitate.

Atât trecutul, cât şi viitorul sunt stări iluzorii, fictive, lipsite de conţinut şi valoare. Trecutul – câţiva trăit – apare în prezent ca simplă imagine seacă, lipsită de însemnătate, iar viitorul nu-i altceva decât o proiecţie mintală, azvârlită înspre un mâine fictiv, adică o absurdă incertitudine.

În Imensa Existenţă numai Clipa este unica şi

eterna Realitate, în care putem întâlni, înţelege şi trăi cu adevărat Viaţa – care este un alt simbol ce defineşte pe Dumnezeu.

Noi, fiinţele umane, suntem creaţia directă a lui Dumnezeu şi cu toţii avem aceeaşi vârstă. La început am funcţionat ca Entităţi de Lumină, ipostază în care – dând continuitate activităţii Părintelui Divin – am creat întregul Univers cu Toate câte se află în el, cuprinse în cele trei regnuri de manifestare: mineral, vegetal şi animal. După această împlinire care a durat miliarde de ani, am dorit să facem experienţa lui Dumnezeu cu materia densă. În acest sens noi ne-am imaginat şi creat actualul înveliş – dotat cu organe de simţire – care este trupul nostru alcătuit din carne şi oase. Pe acest plan fizic, în asociere cu propriul corp, noi funcţionăm de câteva milioane de ani.

În această îndelungată perioadă, am început să ne identificăm cu omul şi acumulările lui memoriale, uitând treptat... treptat Natura noastră Divină. Dacă astăzi aruncăm o privire de ansamblu asupra întregii planete, pentru a vedea ce anume a înregistrat omenirea, iată ce ni se revelează: Din punct de vedere tehnic şi ştiinţific s-au înregistrat succese remarcabile, aflate în prezent într-o continuă dezvoltare. Pe plan spiritual, din păcate, realitatea este cu totul diferită. De fapt ne aflăm încă în stadiul de primitivism spiritual, dovedit cu prisosinţă de diferitele calapoade distincte de gândire, prin natura lor limitate de un egocentrism sălbatic. În ultimele decenii însă, am fost vizitaţi de un număr

însemnat de mesageri – de înalt nivel spiritual, din lumea de dincolo – care ne-au oferit noi dezvăluiri despre suprema moralitate, însoţite de îndemnuri privitoare la evoluţia grabnică a pământenilor.

Noi, ca fii şi fiice ale aceluiaşi Părinte Ceresc, dispunem de întreaga capacitate de a ne întâlni cu noi înşine, ca Trinitate Unitară şi de a funcţiona ca Bunătate, Frumuseţe, Bucurie şi Iubire necondiţionate. Adică, noi avem aceleaşi însuşiri care definesc Divinul, moştenite în mod natural prin însuşi actul creaţiei. Toate aceste însuşiri sau calităţi – concretizate prin atitudini – pot fi uşor de realizat de către fiecare fiinţă umană. În acest sens folosim Cunoaşterea de Sine directă – prin trăire emoţională – folosindu-ne de Atenţia lucidă, atotcuprinzătoare şi dezinteresată. Simpla conştientizare a iluziilor care ne domină şi stresează datorită efectelor acestora, totdeauna negative, face ca ele să dispară instantaneu. Iar în „Vidul” sau „Golul psihologic” care survine, trinitatea fiinţei noastre – Spirit, Suflet şi Sine – se adună în interior ca Un întreg funcţional. În această fericită ipostază cunoaştem, prin trăire şi simţire, Armonia, Pacea, Independenţa şi Dragostea. Acesta este Dumnezeul. Om şi Omul-Dumnezeu aflat pe Calea desăvârşirii spirituale.

Pentru a uşura înţelegerea şi înfăptuirea corectă a Cunoaşterii de Sine vă oferim în continuare o seamă de informaţii care asigură buna desfăşurare a întregului proces: întreaga experienţă se realizează individual de către fiecare practicant. Nu aveţi nevoie de nimeni şi de

nimic altceva! Dispuneţi de întreaga libertate, voinţă de creare, ca şi de forţa sau vigoarea necesare minunatei împliniri.

Autorul nu vă poate ajuta cu nimic. El vă oferă doar informaţia respectivă şi modul de pus în aplicare. Aşa că lăsaţi-l de o parte, neglijaţi-l cu desăvârşire!

Pe măsură ce care citiţi temele, puneţi imediat în aplicare ceea ce ele vă revelează! Numai în acest fel descoperiţi singuri şi trăiţi cu adevărat realitatea respectivă. Înţelegerea survine şi se impune cu desăvârşită claritate numai prin desprindere de tot ce ştiţi – odată cu dispariţia omului vechi condiţionat tempo-spaţial.

Trecutul înregistrat şi păstrat memorial dispare spontan concomitent cu Trezirea, când deveniţi conştienţi pe clipe înnoitoare, aflate într-o permanentă derulare.

Pentru a vă obişnui cu ipostaza Prezent la Prezent întrebaţi-vă cât mai des posibil: Sunt eu sau nu sunt treaz – Acum şi Aici – într-o continuă actualitate? Acest mod de avertizare – însoţit în mod firesc de Integritatea fiinţei – îl puteţi aplica în orice împrejurare: zi şi noapte, în stare de repaus sau în mers.

De asemenea, să mai avem în vedere că celulele corpului sunt hrănite cu alimentele consumate şi transformate prin procesul de metabolizare şi aduse apoi de fluxul sanguin, iar Viaţa celulelor este întreţinută de energia Gândului. Acest Gând poate fi dirijat după dorinţa noastră, fie înspre latura superioară a

Supraconştiinţei – şi el ne oferă starea de Bucurie, Fericire şi Iubire –, fie coborât la nivelul conştiinţei sociale şi atunci cunoaştem: amărăciunea, tristeţea, frica şi alte efecte negative. În acest context descoperim Cristul şi anticristul, care locuiesc în interiorul aceluiaşi înveliş de materie brută.

Luând în considerare aceste semnalări, vom observa încă de la început efecte binefăcătoare asupra întregii fiinţe. Iată câteva dintre acestea:

Vom accepta tot ceea ce ne scoate Viaţa în cale: fie ele plăcute, neplăcute sau chiar apreciate dezastruoase.

Nu vom mai judeca şi nici condamna pe cineva, indiferent de faptele săvârşite. Faţă de toţi vom manifesta o înţeleaptă înţelegere, întrucât Iubirea, care ne conduce, ne dezvăluie identitatea noastră ca fiind asemănătoare cu a tuturor semenilor şi atunci când condamnăm pe cineva însemnă că ne condamnăm şi pe noi înşine.

Ascensiunea pe Calea desăvârşirii este însoţită de Gânduri tot mai subtile, care ne vor conduce, în final, la fenomenul Iluminării. Această fericită ipostază, care survine ca surpriză absolută, ne contopeşte cu Divinul Creator – noi suntem în El şi El este în noi. Toate fiinţele umane sunt destinate, încă de la începutul creaţiei lor, să atingă suprema îndumnezeire. Grăbirea sau întârzierea depinde însă de fiecare entitate, în funcţie de ceea ce gândeşte, afirmă şi concretizează în aplicare. Dorinţa aprigă, dârzenia fermă şi persistenţa necontenită stau la temelia

sfintei împliniri. Iar e, a mijloace cu efecte benefic-transformatoare, uşor detectabile, avem la dispoziţie: Starea simplă de A Fi, Starea de Pură Conştiinţă, Gândirea Nelimitată şi Iubirea Necondiţionată.

Fiecare din cele patru ipostaze, corect însuşită şi trăită pe clipe în desfăşurare, oferă practicantului Integritatea fiinţei, demolarea ego-ului, transcendenţa din lumea finită în Imensa Eternitate şi Contopirea cu Divinitatea.

Cunoaşterea de Sine nu recomandă şi nici nu încurajează pustnicia, însingurarea sau izolarea, renunţarea la viaţa familiară sau la practicarea unei profesiuni în cadrul societăţii pentru procurarea celor necesare propriei existenţe. Asemenea atitudini sunt socotite drept comportări strict egoiste care frizează esenţa moralităţii. Practicantul Cunoaşterii de Sine, încadrat în societate, va fi un viu exemplu de înaltă ţinută morală. El va influenţa în mod firesc semenii din imediata apropiere prin cinstea, corectitudinea şi modestia care îl caracterizează.

1. ADEVĂR ROSTIT ŞI ADEVĂR TRĂIT

Despre Adevăr, desigur, peste tot se aminteşte.

Drept reacţie mintală, ce pe ego-l defineşte.

Ca mândrie, vanitate, aroganţă şi trufie
Cuprinse-n seci cuvinte, care-atestă a lui prostie.

Acest adevăr incert, născut şi păstrat vremelnic De un crez insidios, pe un suport ipotetic.

E-un produs egoist, de oameni imaginat.

Care se cred inspiraţi de-a fi cert realizat.
Astfel de impostori întâlnim în orice parte.
Instituţii şi guverne pe suporturi rezemate.
Secte şi filosofii sau aberante teorii care dau asigurări – ipocrite inepţii.
Demascarea tuturor e uşoară, dacă ştim să-i ascultăm! Mintea, inima deschise – cu ei complet ne cuplăm, în tăcerea fiinţei proprii, Intuiţia survine şi precis ne informează
Despre tot ce se afirmă într-o-asemeni ipostază.
Nu judecăm, condamnăm ci, doar simplu, constatăm Găunoasa flecăreală – pe care o demascăm;
De fapt, însuşi vorbitorul îşi dezvăluie fiinţarea Precum e-n realitate, odată cu afirmarea.
* * *
Altceva e Adevărul trăit clar şi resimţit De semenul trăitor, prin el însuşi fericit.
Integritatea Conştiinţei – o vădită afirmare.
Pentru el şi omenire – certă binecuvântare!
Fiecare om în parte e-n măsură să-L cunoască.
Când unită ne e fiinţa, ca Existenţă firească, Clipa fiind eternul test care, practic, ne arată De-ntâlnim sau nu Viaţa absolut adevărată.
În fericita-ntâlnire nu există ieri sau mâine.
Trecutul sau viitorul prin reacţii reflexive.
Ci doar Unimea completă cu momentul actual.
Cu noul adus de Viaţă, prin natura lui, real.
Adevărul Absolut în Tăcere se-ntâlneşte.

Cu al nostru creier proaspăt, ce continuu sennoieşte, Atenţia folosită în perfectă contopire.
Atât numai! Prospeţime şi reală întâlnire!
Pentru cel încorsetat de-nvechita lui gândire.
Prin diverse calapoade – aberante, posesive, Simplitatea-i dificilă, însă deloc restrictivă!
Cere trudă, insistenţă – un plus de voinţă-activă.
Trinitatea adunată în adânc e soluţia fericită.
Care, spontan, vă oferă împlinirea mult dorită.
Starea pură de A Fi să vă fie totdeauna
Clar-aducere aminte de fiinţare împreună!

În relaţiile inter-umane au loc adesea discuţii în legătură cu adevărul – simbol care încearcă să explice o realitate mai mult sau mai puţin obiectivă. În general, este vorba doar de simple reacţii mintale, care definesc falsul egou, dominat de atitudini personale, ce-i atestă vanitatea, orgoliul sau trufia. Şi orice tentativă de argumentare este susţinută de cuvinte seci, lipsite de conţinut, care-i demască insului respectiv propria ignoranţă.

Acest adevăr incert, născut şi întreţinut vremelnic de diverse crezuri religioase sau de altă natură, pe un fundal ipotetic, este – prin însuşi conţinutul său nesigur – imaginat de oameni care se autoapreciază ca realizaţi spiritual. Astfel de impostori întâlnim în orice comunităţi, religii cu nenumăratele lor secte, metode, filosofii, care susţin – conştient sau inconştient – doar nişte

ipocrite inepţii.

Demascarea acestora este uşoară, dacă ştim cu adevărat să-i ascultăm, având întreaga noastră fiinţă larg deschisă, iar mintea tăcută cu desăvârşire. În acest mod realizăm cuplarea psihologică a noastră cu a celui care rosteşte. Liniştea noastră profundă permite Intuiţiei să ne informeze precis despre tot ceea ce se afirmă. Predicatorul, învăţătorul sau gurul ori maestrul, prin tot ceea ce spun, singuri îşi demască falsul adevăr.

Noi, ascultătorul, nu judecăm, nu condamnăm, ci doar constatăm pur şi simplu pălăvrăgeala care se demască prin ea însăşi, iar vorbitorul îşi dezvăluie propria trăire, aşa cum este ea în realitate. Acesta este falsul adevăr, cuprins numai în cuvinte, în flagrantă contradicţie cu trăirea propriu-zisă.

* * *

Cu totul altceva este Adevărul rostit şi trăit concomitent de semenul respectiv. Noi, cei care îl ascultăm, suntem pătrunşi de ceea ce auzim şi trăim împreună. În acele clipe Adevărul rostit este însoţit, desigur, şi de efectele benefic transformatoare care le însoţesc.

Fiecare fiinţă umană are capacitatea de a cunoaşte Adevărul Absolut atunci când funcţionează ca Om întreg în perfectă Uniune cu Existenţa, iar Clipa este testul care ne confirmă dacă întâlnim sau nu Viaţa în eterna Ei desfăşurare. În fericita întâlnire nu există nici trecut şi nici viitor, ci doar acest Moment în care

ne cuplăm în chip desăvârşit cu Viaţa. Acesta este deci Adevărul Absolut întâlnit în lipsa totală a omului vechi – creaţie tempo-spaţială, bazată pe acumulări memoriale.

Să revenim deci la ceea ce înseamnă Cunoaşterea directă, trăirea emoţională şi depăşirea condiţiei vechi, deficitare, în care momentan ne aflăm. În orice situaţie ne-am găsi, să ne punem întrebarea: Sunt eu Un Tot, Acum şi Aici, prezent la prezent – corp, minte şi Spirit? Simpla întrebare ne aduce în profunzimea fiinţei şi realizăm Starea simplă de A Fi sau Conştiinţă Pură. Atât numai! Nu anticipăm nimic şi nici nu aşteptăm ceva anume. Îndată ce clipa se consumă, trăim clipa următoare în aceleaşi condiţii. Aşadar, realizarea Adevărului prin trăire se concretizează pe clipe succesive în continuă desfăşurare.

Simplitatea trăirii Adevărului pentru cei încorsetaţi în diferite calapoade de gândire este aparent dificilă, dar nicidecum nu-i restrictivă. Trăirea solicită insistenţă, trudă şi un plus de voinţă activă.

Să nu rostiţi niciodată: „Nu pot!”, căci singuri vă programaţi propria neputinţă!

2. A FI OM UNIVERSAL

Orice fiinţă omenească are-n Sine acea Sacră înţelepciune

De-a trăi ca Un întreg prin gândire şi-acţiune.

Pe momente succesive, precum Sublimul Părinte Care-n fiecare clipă El doar Este (un real

vid de cuvinte).

Nici nu are atitudini, nu judecă, nu condamnă niciodată.

Simplitatea ce-L atestă e Fiinţare sacrosanctă.

Fiind Iubire, Bunătate, Frumuseţe, Bucurie sfinţitoare. Toate aceste însuşiri sunt şi-n noi, chiar din născare.

De când bunul Dumnezeu, din Dragoste pentru Sine, a dorit să se cunoască.

Coborând frecvenţa Gând la vibrarea luminoasă; Atunci am fost noi creaţi, realmente, deodată Ca Entităţi de Lumină, drept fiinţare-adevărată.

N-aveam chip, anume formă, care să ne definească.

Ci eram precum şi Tatăl – firea Sa dumnezeiască, Punctişoare de Lumină din Facla Universală.

Perfectă comuniune de fiinţare integrală;

Liberi şi independenţi, cu voinţă creatoare Dată de Acel Ce Este – Veşnicie pulsatoare. Noi am creat universuri de forme materiale.

Existenţa vegetală, infinite vietăţi şi animale.

După miliarde ani, ca Entităţi de Lumină.

Noi, prin noi, ne-am creat corpul în viziunea deplină De-a face experienţa de Dumnezeu ca pământ.

Acesta e trupul nostru, întocmai ca un veşmânt.

În această ipostază de Dumnezei întrupaţi După multe mii de ani am uitat real Ce suntem –

corpuri fiind consideraţi. Frica, boala, bătrâneţea, împreună asumate.

Au creat ce vedem azi – fiinţe condiţionate.

Euri false, dualiste, aroganta-nsemnătate.

Uitând Unimea cu Tatăl – propria Realitate.

Stare de Conştiinţă Pură – Gândire Nelimitată.

Precum e şi Creatorul, drept trăire asumată.

Redresarea se impune ca fapt cert şi natural.

Vremurile o pretind ca ceva esenţial.

Spirite din alte planuri tot mai des ne-au vizitat cu mesaje înţelepte, privind calea de urmat.

Aceşti mesageri ne-anunţă grabnica Iluminare Prin Cunoaştere directă şi postură creatoare De-a întâmpina Viaţa cu-ntreaga Pură Conştiinţă, Simplitatea lui A Fi – făr-anume năzuinţă.

Trăind simplu în prezent pe momente succesive.

Vom cunoaşte Armonia cu-nsuşiri superlative.

Care singură destramă comportarea egoistă.

Precum tot ce e nociv, ca trăirea conformistă.

Omul nou în noi se află, denumit Universal.

Având viziunea clară de fiinţare în mod real.

Unit cu Eternitatea, cu Toate câte există.

Dumnezeu fiind peste Tot, Existenţă necum tristă.

Iar Cunoaşterea de Sine, când e corect aplicată.

Ne-arată Divinitatea, fiind cu Tatăl laolaltă.

Făr-a şti ce e tristeţea, suferinţa, plictiseala.

Bucuria va fi semnul – drept împlinire totală.

Fiecare fiinţă umană dispune de acea înţelepciune care îi dă posibilitatea să funcţioneze ca Un întreg, prin gândire, simţire şi acţiune pe clipe în permanentă mişcare. În acest mod funcţionează şi Dumnezeu care, în relaţie cu Clipa, doar Este. Şi atât!

El nu are atitudini, nu judecă şi nici nu condamnă pe cineva sau ceva, fiind doar o ipostază de Sfântă Simplitate. Iubirea, Bunătatea, Frumuseţea şi Bucuria sunt însuşiri naturale care-i definesc Existenţa în întregul Ei cuprins.

Toate aceste însuşiri există şi în noi, în fiecare, încă de la creaţia noastră, desfăşurată în următoarele împrejurări: Dumnezeu – ca Existenţă având sursa în Veşnicie – funcţiona ca Imensă Energie prin eterne pulsaţii într-un absolut întuneric. La un moment dat, El a dorit să-şi cunoască propriul Sine şi a coborât de la nivelul de Gândire Nelimitată la frecvenţa Luminii. În acea clipă s-a produs o imensă explozie de Lumini, deci infinite Scânteieri. Atunci am fost creaţi noi, ca Spirite – Funcţionare de Lumină – cu voinţă şi putere creatoare. Iar în clipa când Gândul Divin ne-a traversat Spiritul a avut loc o emoţie, care a dat naştere Sufletului, ce a devenit însoţitor permanent al acestuia.

De îndată, noi, ca Entităţi de Lumină, am început o imensă activitate dând continuitate Divinului Creator. Noi am creat întregul Univers de materie compactă. Planete, sori, galaxii, cu toate câte ele cuprind, sunt opera noastră, a fiilor Săi, ca Entităţi de Lumină – creaţie directă a

Sublimului Adevăr. Această concretizare a durat miliarde de ani – după măsura timpului cronologic.

După aceea, pentru a face experienţa lui Dumnezeu ca materie, ne-am creat noi înşine un trup fizic, aidoma unui veşmânt al Spiritului şi Sufletului. În acest corp funcţionăm de zece milioane şi jumătate de ani. Pe măsura funcţionării noastre cu acest înveliş de lut, am început să uităm Cine suntem cu adevărat şi am învăţat starea de om întrupat. Ne-am identificat cu trupul, apoi cu acumulările memoriale, dând uitării progresiv natura noastră de Fii de Dumnezeu. Această identificare ne-a adus îngrijorarea, insecuritatea, ambiţia, frica de boală şi moarte, ca şi întreaga psihoză, care ne caracterizează astăzi întreaga existenţă. Cu cât mai mult ne-am contopit cu viaţa materială, cu atât ne-am îndepărtat de reala noastră Natură Divină.

Rătăcirea durează de mult prea multă vreme. Pe la sfârşitul mileniului al doilea şi începutul noului mileniu tot mai mulţi mesageri din lumea de dincolo ne-au vizitat, aducându-ne diverse mesaje, prin care suntem îndemnaţi să ne redresăm din punct de vedere spiritual. Soluţia recomandată de aceştia este simplă şi uşor de pus în aplicare. Aceasta este Starea simplă de A Fi, drept Unitate funcţională – Spirit-Suflet şi Egou prezent la mişcarea Vieţii pe clipe în desfăşurare.

În această minunată ipostază vom cunoaşte – prin trăire şi simţire – Pacea şi Armonia la întâmpinarea Vieţii cu toate câte ne scoate în cale, plăcute sau neplăcute. Urmărind cu perseverenţă

această nouă îndrumare de întâmpinare a Vieţii, omul vechi va fi înlocuit cu Omul Nou. Universal. Acest Om Nou se află în fiecare ins, învăluit de mişcarea haotică a sinelui fals, condiţionat tempo-spaţial.

Aşa cum am arătat mai înainte, aplicarea corectă a Cunoaşterii de Sine ne va conduce, chiar în această întrupare şi într-un timp foarte scurt, la Unitatea fiinţei cu Eternitatea pe momente aflate într-o permanentă înnoire, în acest fel vor dispărea: griji, însingurări, temeri, plictiseli – cu un cuvânt, toate erorile care definesc omul vechi, cu întregul climat aberant şi agresiv existent în lumea ce o străbatem. Starea de mulţumire, Bucurie şi Fericire – nesusţinute de cauze exterioare – vor fi semnul sigur al acestei binecuvântate transformări. De altminteri, în final, toţi oamenii se vor întâlni cu această fericită realizare. Adică, noi şi Părintele Creator vom funcţiona într-o perfectă Comuniune. Să fim Una cu Ce Este – Clipa-n veşnică schimbare.

O eternă contopire cu Viaţa-n derulare;

Noi, Unime: Spirit-Suflet – Conştiinţă Nelimitată Fiinţând precum Divinul – îngemănaţi laolaltă.

Acesta-i rostul trăirii într-un veşmânt pământesc, Coborâţi la reîncarnare după-ndemnul cel firesc.

De-a ne aminti Ce suntem – Sacră Esenţă Divină.

Uitată prin şir de vieţi – noi purtând întreaga vină.

Prinşi în trupuri omeneşti, ne-am socotit corp-minte şi-am pus preţ pe amăgiri – trupuri fiind simple veşminte. Credinţe, dogme morale – pururea înşelătoare.

Au fost alt soi de capcane – pentru oameni, degradare.

Unii semeni, posedaţi de măruntele ego-uri.

Prinşi de glorie, renume – prin ipocrite-nţelesuri.

Au dat Vieţii alte sensuri, ducând lumea în eroare.

Prin credinţe diferite – prinşi adesea-n confruntare.

Farisei şi ipocriţi, ascunşi sub măşti diferite, îşi revendică puterea pe înscrisuri zise-sfinte.

Toate-s moşteniri absurde care – mereu repetate, înscriu seci habotnicii, ce se cred adevărate.

Dacă vedem rătăcirea, spontan vine şi-ntrebarea:

Există oare vreo cale sigură de redresare?

Ea există şi e simplă, tuturor a la-ndemână!

E Cunoaşterea de Sine – prin ea, fiinţa e deplină!

Aşadar, suntem Un Tot în momentul actual Dacă, practic, ne-adunăm în mod simplu, natural, Intrând grabnic înăuntru! Fiind de-acum fiinţă completă Ne unim cu-ntregul Vieţii, prin trăire imanentă.

Drept unealtă folosit doar Atenţia globală.

Ea ne-aduce înăuntru, drept făptură integrală. Astfel scopul se-mplineşte – Sublima

Iluminare.

Când egou-şi pierde rostul prin întreaga destrămare.

Aşa devenim Ce suntem – Divinitate, Iubire.

Sublimă Realitate, Nelimitată Gândire.

Una cu Tatăl Ceresc – Necuprinsă Bunătate!

Fii de Dumnezeu deci suntem – precum orice ins în parte!

A fi Una cu Ce Este e o stare care se află la temelia Cunoaşterii de Sine. În această minunată ipostază, fiinţa întreagă – Spirit, Suflet şi Egou – se găseşte în interiorul corpului, ca Gândire Nelimitată sau Conştiinţă Pură. Funcţionând ca Un Tot, realizăm Uniunea cu Viaţa în unicul şi eternul timp Clipa, aflată într-o continuă succesiune ca noutate şi prospeţime absolută. Suntem deci uniţi cu Viaţa – un alt simbol al Creatorului Divin. Prin urmare, ne aflăm în contextul trinităţii, în Uniune cu Divinul Părinte.

Am coborât pe acest plan pentru a face experienţa lui Dumnezeu ca materie. O dată încorporaţi în dimensiunea iluziilor, prin şirul de vieţi, ne-am uitat în mod treptat Natura noastră Divină, identificându-ne cu trupul carnal şi acumulările memoriale. În acest context, am cunoscut insecuritatea, teama, suferinţa, frica de îmbolnăvire şi moartea. Şi, datorită acestui climat, unii semeni – dornici de putere – şi-au adjudecat anumite calităţi, drept haruri divine şi au pus temelie diferitelor credinţe religioase, politice, filosofice sau de altă natură. Astfel au luat fiinţă diferitele instituţii, ierarhic organizate, care

conduc astăzi populaţia de pe întreaga suprafaţă a planetei.

Istoria foarte îndepărtată a omenirii ne arată cum aceste instituţii au evoluat odată cu vremea, aducând tot felul de argumente în favoarea autorităţii de conducere spirituală. Credibilitatea de care acestea se bucură în prezent este rezultatul nenumăratelor repetări transmise de la o generaţie la alta.

Suntem oare în măsură să vedem discrepanţa dintre ceea ce aceste instituţii afirmă şi modul lor de comportare, ca şi efectele determinate de ele? Dacă vedem cu adevărat rătăcirea, spontan vine şi întrebarea: Există oare vreo cale de redresare? Desigur că există şi ea este accesibilă tuturor!

Simpla conştientizare a propriei rătăciri este chiar începutul Cunoaşterii de Sine. Practica este individuală şi se concretizează odată cu Integritatea fiinţei. Adică, formăm Un întreg – Spirit, Suflet şi Egou – adunat în interiorul corpului, fizic ca Un Tot funcţional. În acest context ne unim cu ceea ce ne scoate în cale mişcarea Vieţii pe clipe de existenţă, într-o continuă succesiune. Singurul instrument folosit în această Uniune este Atenţia lucidă şi globală care, de fapt, ne conduce în interior şi ne contopeşte cu mişcarea Vieţii.

Frecvenţa acestor clipe, trăite şi resimţite, ne vor conduce, în final, la întâlnirea fenomenului Iluminare. În această fericită conjunctură are loc prăbuşirea omului vechi – susţinut de calapoade de gândire – şi naşterea Omului Nou, ca Divinitate

funcţională, prin Gândire Nelimitată în Comuniune directă cu Părintele Ceresc. Iar, ca Fii de Dumnezeu, vom cunoaşte – prin trăire şi simţire – necuprinsa Bunătate şi Iubire, existente permanent în profunzimea fiecărui ins în parte.

4. AURĂ, AUREOLĂ SAU NIMB

De la simplul fir de praf – planete, sori, universuri Au în jurul lor un nimb, realmente învelişuri Ce menţin coeziunea fondului material.

Fără El totu-ar pieri, ce-i corp brut, substanţial.

Pe plan fizic, El s-afirmă: pozitiv şi negativ şi e, practic, discontinuu, ca şi permanent activ.

Iar pe celelalte planuri e continuu Punct-Lumină.

Care ne şi defineşte Existenţa cea Divină.

Aura, prin Ea confirmă că Divinul este-n Toate.

Văzute şi nevăzute, într-a lor Realitate:

Piatră, lumea vegetală, ca şi lumea animală şi, de-asemenea, în noi – făptura noastră reală. Ea-i Spiritul fiinţei noastre sau al nostru Dumnezeu, Existent în toţi la fel, prin potenţialul Său.

Cu-nsuşirea înnăscută de-a fiinţa prin Creator.

Având acces la Suprema Lui Gândire – ca un Sublim

Iubitor.

Noi, prin Aură, atragem din Gândirea Infinită Numai Ce suntem, simţim prin gândirea potrivită.

Deci, Aceea Ce suntem în viaţa personală.

Sesizarea, înţelesul fiind moneda naturală.

De atins înţelepciunea, drept divină comportare, în tot timpul, loc sau spaţiu, în oricare-mprejurare Acest om e Dumnezeu, fiind condus intuitiv Din străfundul fiinţei proprii – fără un motiv.

Când de fapt ne inspirăm din lumea cea trecătoare Realmente motivăm revenirea pe Terra, de-a fiinţa prin nefiinţare.

Transcendenţa, consfinţirea prin sublima Integrale: Spirit, Suflet – laolaltă – o simplă Iluminare!

Acesta-i destinul ultim de Creator rezervat Tuturor Copii ai Lui: de-a cunoaşte şi trăi cu-adevărat

Viaţa în al Ei ansamblu – noutate permanentă Pe clipe ce se succed, drept surpriză evidentă.

Întâlnirea Ei corectă, practic, ne îndumnezeieşte.

Prin fiece răsuflare Fericirea ne sfinţeşte.

Căci aşa e Dumnezeu – Bucurie şi Iubire.

Altceva El nu cunoaşte decât astfel de trăire!

În necuprinsul Univers se află O Unică Energie, numită şi Dumnezeu, care vine din Veşnicie şi curge în necontenită mişcare spre aceeaşi Veşnicie. Această Energie Cosmică-universală există peste Tot şi în Toate, văzute şi nevăzute. Începând de la minusculul fir de praf, la planete.

23 sisteme solare, galaxii şi universuri, Ea se află sub formă de învelişuri luminoase, numită: Aură, Aureolă sau Nimb.

Pe plan fizic, Aura îmbracă cele două aspecte

ale electricităţii, pozitiv şi negativ, şi este aidoma unui şirag de mărgele. Oamenii de ştiinţă care au descoperit-o i-au dat numele de efectul Kirlian. Pe celelalte planuri, Aura există sub formă continuă, ca inel sau punct luminos, care îşi defineşte propria existenţă ca Spirit sau Divinitate.

Aşadar, acest înveliş luminos există de la piatră până la lumea vegetală, animală şi făptura umană. Noi toţi, femei şi bărbaţi, avem acelaşi Spirit cu iminente posibilităţi de a fiinţa prin proprie voinţă creatoare, în permanent contact cu Sublimul Creator şi Imensa Lui Gândire, manifestă ca Iubire necondiţionată.

Noi atragem, prin propria Aură, din Fluviul de Gândire numai acele gânduri care ne sunt cunoscute şi trăite, potrivit înţelegerii noastre, restul fiind, pur şi simplu, respinse şi returnate în Imensul şuvoi. Prin urmare, gândirea noastră individuală este moneda naturală pe baza căreia atragem şi ne însuşim înţelepciunea Divină.

De fapt, atunci când reuşim să luăm contact direct cu Viaţa, în Uniune prin eterna şi reala Clipă, ne manifestăm ca Dumnezei întrupaţi, fiind conduşi de către Intuiţie în perfectă concordanţă cu realitatea lucrurilor. Această performanţă este accesibilă tuturor Fiilor şi Fiicelor lui Dumnezeu prin Cunoaşterea de Sine, când întâlnim „Vidul psihologic” şi transcendenţa din lumea finită în Imensitatea Existenţială cu care ne contopim. În acest context realizăm îndumnezeirea, manifestă ca Iubire şi Fericire doar prin simpla Stare de A Fi Acum şi Aici cu însuşiri sfinte şi sfinţitoare. Acesta

este de altfel şi modul de existenţă al Sublimului Creator.

5. CALAPOADE DE GÂNDIRE

Gândirea Nelimitată relevă pe Creator.

Sublimul nostru Părinte, totdeauna iubitor.

Fericirea, Bucuria singure îl definesc.

Prin însuşiri grandioase, ce pe clipe se-ntâlnesc. La-nceput şi noi am fost precum c-a Lui fiinţare, Gândirea cea fără margini ne unea prin Integrare. Unirea era firească, având însuşiri comune.

Viaţa perfect exprimată cu Sacra Comuniune.

Dumnezeii-Om şi Tatăl în sublimă contopire Formăm Un Imens întreg, prin gândire şi simţire; Simplitatea Existenţei pe momente schimbătoare Concretiza sensul Vieţii – eterna evoluare.

Însă, treptat, Dumnezeii au cunoscut limitarea. Corpurile lor de lut, permanent însoţitoare.

Le-au provocat: griji şi temeri, privind a lor Existenţă Uitând – cu sau fără a lor vrere – nemuritoarea Esenţă.

Gândirea deci coborâtă, vizând supravieţuirea.

Lipsa de securitate şi frica au determinat pieirea, Trupul s-a îmbolnăvit, pierzând Sacra Energie, în acest fel Dumnezeii, prin ei înşişi pregătit-au graduala inerţie.

Privind omul din prezent – prizonier prin tipare.

De minte înfricoşat, e continuu-n confruntare cu habotnica-i gândire şi lumea ce-l înconjoară;

El şi-a pierdut raţiunea ce-o avea odinioară.
Aflat în acest impas – permanent înfricoşat.
Devine pradă uşoară pentru cel interesat, înscris într-un calapod de credinţă sau metodă – o reală fixitate.
Ce-şi arogă importanţă pe-nscrisuri imaginate.
Vieţuirea în tipare, ce-i adesea repetată.
Cu vremea, prin ea devine fire condiţionată, Deşi-ntregul fond e şubred – iraţional creat, Practicantul înrobit pe iluzii rezemat.
Şi-n final, iată-ntrebarea ce necesită răspuns:
Poate insul posedat, aşa cum e de cuprins, Să-şi destrame-nlănţuirea de egou prin timp format şi s-atingă Libertatea de Divin cu-adevărat?
Orice om posedă-n Sine acea forţă salvatoare în măsură să-i destrame structura înşelătoare!
Simpla conştientizare a gândirii mărginite Face ca ea să dispară cu-ntreaga lume finită.
Iar în „Golul” ce apare – trăitorul devine Eternitate şi-nţelege prin el însuşi Sacra lui Divinitate.
Cum fiinţa la început cu Viaţa laolaltă.
Drept Sublimă Energie ca Un Tot îngemănată.
Gândirea Nelimitată pe momente trăitoare, aflată într-o permanentă schimbare, demonstrează prin Ea însăşi ipostaza Divinităţii. În acest fel funcţionează Sublimul Creator ca Iubire, Bucurie şi Fericire cu influenţe atotcuprinzătoare.
La început şi noi oamenii, în viaţa noastră de zi cu zi, funcţionam întocmai ca Tatăl Ceresc, fiind

cu El în permanentă Comuniune. Noi, ca Dumnezei-oameni, formam în asociere cu El Un întreg funcţional realizat pe clipe înnoitoare într-un proces continuu de devenire sau evoluţie, însă, trăind în asociere cu trupul, am cunoscut lumea iluziilor şi, în mod treptat, ne-am identificat cu acest înveliş carnal şi am dat uitării Esenţa noastră nemuritoare. Concomitent a luat naştere o conştiinţă fictivă de suprafaţă, numită egou sau sine fals. De-acum, conduşi de noua viziune a existenţei, au apărut: insecuritatea, grija, teama, lăcomia, ambiţia, violenţa şi ura. Trupul fiind mereu traumatizat şi-a pierdut buna funcţionare de la început, prin uzură, îmbătrânire şi, în final, a cunoscut moartea. Gândirea Nelimitată a fost coborâtă la nivel de supravieţuire.

În aceste împrejurări de inerţie şi criză au apărut speculatorii dornici de putere şi dominare. Aceşti semeni şi-au adjudecat puteri divine, ca fiind dotaţi cu haruri oferite chiar de divinitate. Aceşti impostori au pus temelie diferitelor credinţe religioase, norme de conduită morală, filosofii arogante şi alte diverse teorii. Toate acestea au închis oamenii în tipare limitate de gândire.

Dacă luăm în considerare populaţia întregii planete, ce anume constatăm? Fiinţa umană existentă în prezent este, realmente, prizonieră a unor tipare de gândire, care-i procură îngrijorări şi teamă, datorită propriilor acumulări memoriale. Intelectul sau mintea funcţionează haotic, prin reacţii mecanice, bazate pe trecut sau viitor, care-l

pun în imposibilitatea de a lua contact cu prospeţimea Vieţii – necontenită actualitate manifestă pe clipe în eternă succesiune. Aşadar, omul şi-a pierdut raţiunea de odinioară, când funcţiona la nivel de Gândire Nelimitată. Aflat în acest impas, mai tot timpul înfricoşat de nesiguranţa zilei de mâine, el devine pradă uşoară pentru acei învăţători şi maeştri sau guru, care îi oferă asigurări imaginare prin propriul lor tipar de gândire.

Trăirea repetată în oricare tipar de gândire condiţionează firea umană în aşa măsură încât irealitatea amăgitoare devine pentru insul respectiv realitate absolută.

După cele enumerate mai sus, se impune în mod logic întrebarea: Este oare posibil ca omul astfel condiţionat să-şi destrame modul eronat de funcţionare şi să devină liber, aşa cum a fost la începutul existenţei sale? Fiecare fiinţă umană posedă în ea însăşi acea Forţă menită să-i destrame structura înşelătoare.

Totul se realizează prin Cunoaşterea de Sine. Simpla conştientizare cu ajutorul Atenţiei lucide şi globale a gândirii imaginare, face ca ea să dispară instantaneu cu întregul conţinut al lumii mărginite. Iar, în „Vidul psihologic” – astfel survenit – fiinţa întreagă se adună şi, ca Un Tot funcţional, devine Eternitate unit cu Viaţa din acea clipă. Aceasta este Natura noastră Divină cu însuşiri asemănătoare Divinului nostru Creator.

6. CALEA DESĂVÂRŞIRII

E posibil să-ntâlnim şi să urcăm pe o astfel de

cărare?

Drumu-i lung, cărarea-ngustă – spune mintea ştiutoare!

Searbădă apreciere! E totalmente greşită, nefirească.

Fiindcă mintea, prin ea însăşi, nu poate să ne sfinţească.

O astfel de minte seacă, n-are cum să înţeleagă absoluta noutate.

Care ni se revelează, drept surprize consacrate Aduse de Viul Vieţii pe cărarea minunată.

Tacă deci, această minte – fie absolut smerită!

Şi-atunci ce rămâne-n noi? O imensă Armonie şi totală

Libertate!

În acest „Gol psihologic” – creier nou şi-o nouă Minte sunt de-acuma folosite.

Numai în acest context, noul Vieţii e-nţeles cum se cuvine.

Căci, având o Minte nouă, conştientizăm clar, corect a

Vieţii prospeţime.

Asta este, de fapt, Calea de acces în Infinit.

Unde noi fiinţăm ca Tatăl; pe momente strict Unit, Atingem desăvârşirea, precum eram la-nceput Ca Entităţi de Lumină pe fundalul Absolut.

Noi, ca Fii de Dumnezeu – Scântei din Sacra Lumină, Toţi avem capacitatea de libertate deplină De a reveni la Sursă, în Căminul Părintesc.

Sursa Surselor a Toate câte-n lume vieţuiesc.

Cunoaşterea este simplă, precum e şi aplicarea. N-avem ceva de făcut sau de-amplifica sforţarea, Vizând un anume scop sau ideal de-mplinit.

O credinţă mărginită pe-al ei fundal mărginit!

Noi doar suntem simplu martor conştient, perfect smerit la ce Viaţa scoate-n cale: fie plăcut, neplăcut; Inactivitatea minţii ne transcende-n Absolut Unde-ntâlnim Fericirea prin acest divin „Tăcut”.

Dumnezeu astfel fiinţează! El doar Este! Şi atât! Cunoaşte doar Bucuria, totdeauna-i mulţumit! Dualitatea-i exclusă în imensa Lui trăire.

Căci Totalitatea-n Sine este propria-nsuşire! Nu face distincţiune între ce e rău şi bine, întuneric sau lumină, nici ce e perfecţiune! în cuprinderea totală e continuu devenire.

De la o clipă la alta! El e veşnică-nnoire!

Există oare o Cale a desăvârşirii spirituale? Şi este posibil să o întâlnim şi să urcăm pe o asemenea cărare?

Iată răspunsul oferit cu promptitudine de minţile ştiutoare, care funcţionează potrivit propriilor calapoade de gândire. Desigur că o astfel de cărare există. Ea este o cărare îngustă, greu de descoperit şi parcurgerea ei se realizează pe o perioadă îndelungată de timp, înregistrat cronologic, prin nenumărate eforturi şi diverse privaţiuni.

O asemenea apreciere este totalmente greşită. Pentru că o minte ştiutoare cu cât este

mai aglomerată de formule şi metode împrumutate de la alţii, cu atât va fi mai neputincioasă la întâlnirea cu permanenta noutate a Vieţii. O minte veche, condiţionată tempo-spaţial, reprezintă de fapt şinele fals sau ego-ul degradat, care reacţionează în mod spontan la întâlnirea cu Viaţa prin replici mecanice, foarte greu de controlat. Aşadar, o astfel de minte – totdeauna mărginită – este incapabilă să întâlnească şi să înţeleagă în mod corespunzător noutatea Viului, care ni se revelează pe minunata cărare a evoluţiei spirituale.

Tacă deci această minte, ea fiind un real obstacol la întâlnirea noutăţii absolute, adusă de scurgerea necontenită a fluviului Vieţii! Şi ce anume se întâmplă când ea tace? în noi, trăitorul acestui moment, întâlnim o imensă Armonie şi totală Libertate! Este vorba de acel „Gol psihologic" în care creier proaspăt şi Minte nouă intră de-acum în funcţiune, în măsură să întâlnească şi să înţeleagă adevărata noutate adusă de mobilitatea Vieţii.

Numai în acest fericit context noi, ca Trinitate Unitară – Spirit, Suflet şi Egou – formăm Un întreg împreună cu Tatăl Creator, aşa cum am funcţionat la început ca Fii de Dumnezeu întrupaţi în perfectă Comuniune cu Divinul Părinte. Aceasta este deci conjunctura în care evoluăm, apreciată drept Cale a desăvârşirii spirituale. Noi toţi, ca Dumnezei întrupaţi, având în profunzime aceeaşi Scânteie – desprinsă din Imensa Flacără Divină – dispunem de capacitatea de a reveni Acasă, adică

la Sursa Surselor din care toate provin.

Cunoaşterea este simplă şi punerea în aplicare este uşoară. Nu este vorba de niciun fel de sforţare. De asemenea, nu anticipăm niciun fel de scop sau ideal de îndeplinit, dominaţi de un crez religios sau filosofic ori de alte metode, ce vizează diferite norme de morală etc.

Aflaţi în stare de perfectă Conştiinţă doar suntem! Adică Stare simplă de A Fi! Atât numai şi nimic altceva! Un simplu martor conştient, perfect smerit care întâmpină tot ceea ce ne scoate în cale Viaţa. Plăcutul şi neplăcutul sunt la fel întâmpinate, fără să ne afecteze cumva. Această inactivitate a minţii ne transcende în Absolut, unde întâlnim Bucuria, Fericirea prin această desăvârşită Tăcere.

În acest mod funcţionează şi Dumnezeu. El doar Este! Şi e totdeauna mulţumit şi fericit. În imensa Lui Tăcere dualitatea este exclusă. Nu face niciun fel de distincţie între bine şi rău, întuneric sau lumină ori perfect şi imperfect.

Dumnezeu în cuprinderea Lui totală se află într-o permanentă devenire sau evoluţie de la o clipă la alta. Putem afirma că El nu este nici perfecţiune – care implică stagnarea – ci o veşnică ipostază înnoitoare pe momente aflate într-o eternă succesiune.

7. CE ESTE DE FAPT NEANTUL?

Neantul este non-lucrul, nimicul, inexistenţă.

De asemenea, Vidul minţii – Infinita Existenţă.

Care cuprinde pe Toate cate-n Univers există.

N-are limite, hotare, necum stare mărginită.

Dup-al şaptelea nivel, când devenim doar Ce Este.

Gândire-n totalitate nu-i decât Imensitate.

Acesta e deci Neantul, care ţine pe orbite laolaltă

Planete şi galaxii, ca şi propriile corpuri – masa de calităţi asamblată.

Aşadar, de-aici încolo nu-i decât acest A Fi.

Hotarul întregii Eternităţi cu Imensul A Gândi.

Un Gând poate fi plasat oriunde-ntr-o sclipire:

Lună, Soare sau oricare galaxie, prin spontana devenire.

Însuşirea de A Fi – Stare de îndumnezeire.

Noi şi Tatăl în Unime suntem eternă Iubire.

Pe momente trăitoare, cu emoţie-mpletite.

Toţi avem capacitatea celor aici amintite.

Cunoaşterea cea de Sine, prin fiinţare naturală.

Este cea mai simplă Cale de înfăptuire reală;

Atenţia folosită la fireasca-întâmpinare A minţii mecanizate, consecvent înşelătoare.

Adecvata întâlnire, instantaneu, o destramă.

Iar în „Golul psihologic” Omul-nou de bună seamă îşi afirmă existenţa – drept sublimă comportare:

Bucuria – Fericirea însuma te-n Integrare.

Nu afirmaţi niciodată că e grea simplitatea!

Ego-ul rosteşte asta, nicidecum Sacralitatea Fiinţei proprii care suntem, cu voinţă creatoare,

Inteligenţă constantă în perpetuă schimbare.

Prin Neant înţelegem nimicul, vidul, inexistenţa, nonlucrul. De asemenea înţelegem Infinitul, Existenţa care cuprinde Toate câte există în Nemărginitul Univers. El nu are limite, este deci Nemărginire.

Ori de câte ori realizăm Starea De A Fi, noi realizăm acea Gândire Nelimitată, care este de fapt aceeaşi Imensitate, pe care o numim şi Neant. Acest Neant ţine pe orbite planete, stele, galaxii şi universuri cu toate câte sunt cuprinse în ele.

Aşadar, realizând postura simplă a lui A Gândi întâlnim eterna Stare de A Fi, care este de fapt Energia Infinită sau Dumnezeu. În mod practic, când ne aflăm în ipostaza Gândirii Nelimitate, într-o fracţiune de secundă, plasăm un când pe Lună, Soare sau oricare galaxie.

Despre Starea de A Fi afirmăm că atunci când o realizăm cu adevărat înfăptuim propria noastră îndumnezeire, căci în acel Moment sublim noi şi Tatăl suntem în perfectă Comuniune şi ne manifestăm ca Iubire, însoţiţi şi de sentimentul respectiv.

Prin urmare, noi toţi – femei şi bărbaţi – dispunem în general de această capacitate funcţională naturală. Şi ea se realizează cu ajutorul Atenţiei lucide şi globale, care dezagregă instantaneu mecanismele minţii înşelătoare, iluzioniste. Îndată ce acest „Gol psihologic” sau Pace a Sufletului se instalează, Omul nou îşi afirmă existenţa prin sublima comportare ca Iubire, Bucurie şi Fericire necondiţionate de nicio

motivaţie exterioară.

Să nu afirmăm niciodată că este anevoioasă împlinirea simplităţii! O asemenea rostire necugetată aparţine ego-ului degradat şi nu Sacralităţii fiinţei care suntem şi dispunem de voinţă creatoare şi Inteligenţă constantă în perpetuă schimbare.

8. CE ESTE UN ÎNGER?

Încă din copilărie am aflat lucruri frumoase Despre îngeri, îngeraşi din sferele luminoase.

Ce slăvesc pe Creator şi L ajută să-mplinească Misiunea de stăpân şi lumea să o sfinţească.

Împărţiţi în nouă cete, după propria sfinţire.

Au diverse misiuni acordate spre împlinire.

Am aflat că orice om are-n jurul lui trei îngeri:

Dreapta, stânga şi deasupra, după proprii înţelegeri.

Biblia ne aminteşte despre îngeri răzvrătiţi împotriva Celui Sfânt. Ei din cer fiind azvârliţi.

Iadul l-au întemeiat – drept replică a răutăţii, în lupte necontenite cu cei din sfera dreptăţii.

Aşadar, în cer e raiul – Dumnezeu şi îngeri credincioşi, Iar pe Pământ este iadul, cu-ai să-i îngeri negricioşi.

Sunt deci două împărăţii în conflicte permanente, Pământenii fiind atraşi după proprii sentimente.

În clipa când omul moare îi e Sufletul atras la fireasca judecată.

Unde totu-i cântărit, de o parte şi de alta.

Mai întâi e Dumnezeu cu cetele lui îngereşti.

Apoi, marele Satan cu cetele diavoleşti.

Sufletele, rând pe rând, pe balanţă aşezate:

Pe un taler este omul, iar pe altul a lui fapte şi-n funcţie de cântar – fapte bune şi păcate, Dup-anume chibzuială – sentinţele pronunţate…

Unele trimise-n rai, unde-ntâlnesc fericirea.

Celelalte merg în iad şi cunosc nefericirea, îmbrăţişate de diavoli, trăiesc chinul – foc şi smoală, Greu şi de imaginat o astfel de vânzoleală.

Dumnezeu imaginat: ca sever judecător.

Aspru, dur şi fără milă – un tiran neîndurător.

Toate-s născociri lumeşti, de oameni interesaţi să-şi domine ai lor semeni, realmente, proprii fraţi.

Biblia scrisă de oameni, fondată pe aberaţii.

Din neştiinţă, ignoranţă şi diverse contradicţii.

Iată câteva din ele: Dumnezeu fiind peste Tot şi-n

Toate

Cum ar putea condamna părţi din El pe celelalte?

Se mai spune că El nu-i decât Iubire.

Bunătate, Frumuseţe şi constantă Fericire!

Cu asemenea-nsuşiri de Părinte iubitor

El doar Este – Stare Pură de Conştiinţă – tuturor a ajutor.

Cu această perspectivă – prin ea însăşi grăitoare.

Să dăm şi răspuns la temă, pus sub semn de întrebare: îngerii sunt Entităţi de Lumină fără

chip, înfăţişare.

Ei nu ştiu ce-i Dumnezeu ca pământ – manifestare! Deci, ei sunt inferiori omului cel întrupat.

Care prin a lui trăire îl cunoaşte-n mod constant.

Unit cu Eternitatea el e om şi Dumnezeu.

Prin trăire şi simţire iubitor cu-ntregul său.

Despre îngeri decăzuţi vă pot precis informa:

Nicăieri n-am întâlnit, prin peregrinarea mea în lumile paralele, asemenea entităţi.

Ci doar oameni dominaţi de-ale lor adversităţi.

Precum au fost pe Pământ: lacomi, răi şi violenţi la fel le e comportarea, de-al lor sine dependenţi, Asocierea cu trupul în lumea materială şi-au uitat Divinitatea, prinşi de cele ireale.

Întreaga sălbăticie astfel s-a concretizat.

Tiranii, crime, războaie de ins demonetizat.

Acesta e deci climatul, necum demn de lăudat Existent acum pe Terra, prea puţin evoluat!

Născut şi crescut într-o familie condiţionată de religia creştină, am aflat de existenţa unor entităţi, numite îngeri, care ne ajută în viaţa noastră cotidiană. Mai târziu, am aflat că în jurul nostru s-ar afla trei îngeri: în partea dreaptă, stânga şi deasupra capului.

În Biblie ni se spune că Dumnezeu este înconjurat de nouă cete de îngeri, împărţiţi după gradul lor de sfinţenie, care ajută Creatorul la conducerea lumii. Ni se mai spune că o seamă de

îngeri s-au împotrivit autorităţii divine şi că aceştia au fost azvârliţi din cer şi se află pe pământ. Aşadar, întregul Univers este condus de două împărăţii: cea cerească, condusă de Dumnezeu şi cea lumească al cărei conducător este marele Satan şi cetele lui diavoleşti.

În momentul când omul moare, el este dus în faţa lui Dumnezeu – Marele Judecător. Aici se află un cântar sau balanţă cu două talere. Pe unul dintre ele se aşază trupul, iar pe celălalt faptele săvârşite în timpul existenţei sale pământeşti. Şi, în final, este pronunţată sentinţa. Raiul este 34 oferit celor buni, unde sufletele se vor bucura de o viaţă fericită. Iar cei care au păcătuit, împotriva legilor stabilite de Dumnezeu, vor fi trimişi în iad şi supuşi la tot felul de cazne, greu de imaginat: aruncaţi în cazane cu smoală fierbinte, arşi şi sfârtecaţi etc. Condamnarea acestora este veşnică.

Biblia, în întregul ei cuprins, a fost scrisă de o seamă de oameni dornici de puterea de a-şi conduce fraţii. Iar pentru a conduce mai uşor masele a trebuit să le înfricoşeze, pe de o parte; pe de alta, să le arate că numai ei pot să ajute, întrucât posedă o seamă de haruri oferite lor de către Divinitate. Acestea sunt instituţiile religioase care conduc astăzi omenirea. Dumnezeu este prezentat de ele ca un judecător aspru, dur şi chiar răzbunător. Întreaga lor alcătuire este fundamentată pe o gamă variată de contradicţii aberante. Iată câteva dintre acestea:

Se susţine că Dumnezeu este peste Tot şi în

Toate ca Unică Energie atotcuprinzătoare. Acesta este desigur un adevăr de necontestat. În acest context, cum ar putea oare Dumnezeu să judece şi să condamne o parte din E1?! Apreciem cu toţii flagranta contradicţie?

Iată şi un alt exemplu: Dumnezeu este prezentat ca fiind Iubire Absolută, Bunătate, Frumuseţe şi constantă Fericire, revelată în ipostaza simplă de A Fi, ca Gândire Nelimitată şi Stare de Pură Conştiinţă. Cum se împacă toate astea cu imaginea de judecător aspru şi neîndurător?

Ambele perspective sunt cu totul revelatoare, ele demonstrând cu prisosinţă viclenia şi ipocrizia omenească, egocentric rezemată pe interese meschine, cu totul ireale.

Şi-acum, în final, să dăm răspuns la titlul temei, care ne-a prilejuit viziunea de ansamblu a întregii Existenţe.

Fiecare înger este o Entitate de Lumină, creaţie Divină care încă nu a făcut experienţa lui Dumnezeu ca materie brută. Prin urmare, îngerii sunt inferiori oamenilor întrupaţi care au făcut această experienţă, trăind aventura Gândirii la toate nivelurile sale: de la Gândirea Nelimitată la starea de Dumnezei întrupaţi. În această conjunctură, oamenii şi-au descoperit, prin trăire şi simţire, Natura Divină avută la început. În ceea ce priveşte îngerii decăzuţi sau diavolii, vreau să spun că în peregrinările mele în lumea astrală nu am întâlnit nicăieri asemenea entităţi, ci numai făpturi umane, dominate de propriile lor

adversităţi. Aşa cum au trăit pe Pământ – ca lacomi, ambiţioşi şi violenţi – tot la fel se comportă şi în lumea de dincolo. Modul lor de viaţă de aici, i-a însoţit în lumea astrală.

Cu alte cuvinte: Fiecare ins în parte îşi manifestă atitudinea diabolică imaginând în acelaşi fel şi iadul corespunzător.

9. CE ESTE UN OM DE TURMĂ?

Insul înglobat în turmă nu-şi cunoaşte propriul Sine, Nici ce-i Pacea, Armonia, nici fireasca acţiune. În securitatea, frica, practic, îl handicapează. Necunoscând Adevărul, el greşit se conformează

Unor îndrumări absurde, crezuri, norme de morală, Ce-s de oameni întocmite pe suporturi ireale.

Interese egoiste bazate pe dominarea Celor care şi-au uitat originea şi vigoarea.

De Dumnezei întrupaţi într-un înveliş carnal, în a lor desăvârşire, pe-al lor fond potenţial.

Trăind la acest nivel, noi ca Dumnezeu fiinţăm Folosind experienţa potrivit cu Ce suntem.

Fiindcă mereu ni s-a spus, că nu suntem Dumnezeu.

Ci o biată creatură, strict legată de egou cu însuşiri dar lumeşti – dualiste-nşelătoare Trebuie să ascultăm îndemnuri zis-sfinţitoare

De religii stabilite prin inspiraţii divine.

Duhovnicul, învăţătorul ştie ce e rău şi bine Pentru mântuirea noastră, dominată de greşeli şi de păcate.

Asta-i lumea ce-o vedem pe imagini

însumate. De o parte, cei ce ştiu ce-i trăirea-adevărată.

Care numai lor, prin har, le-a fost de fapt revelată;

Iar de alta, e prostimea ignorantă şi confuză.

Care trebuie condusă prin voinţă cât mai dârză.

Acesta-i omul de gloată ce se lasă dirijat.

Punând preţ pe ce se spune – totdeauna înşelat.

Deşi vede-nşelăciunea, în plus o mai şi plăteşte.

Preţul fiindu-i stabilit, nicidecum el nu cârteşte.

Căci îl vede Dumnezeu – un sever judecător.

Care judecă, condamnă pe omul cel muritor.

Toate sunt simple poveşti – socotite adevăruri Prin eterna afirmare legată de-ascunse crezuri.

Cunoaşterea cea de Sine vă-ndeamnă să vă treziţi Din adânca letargie şi, spontan, să deveniţi Ceea Ce de fapt şi sunteţi – Dumnezei încorporaţi într-o lume de iluzii, deficitar îndrumaţi.

Simpla conştientizare a lumii imaginară Dezagregă într-o clipă utopia cea precară.

Şi-n pacea care survine – fără vreo anticipare.

Deveniţi Una cu Tatăl, prin trăire sfinţitoare.

Vremurile cer, impun un alt mod de abordare A Vieţii în ansamblu, prin a noastră Integrare!

Haosul din noi şi lume – fruct al gândirii hoinare Numai astfel va dispare – desprins de fiinţa gregară.

Orice ins, bărbat sau femeie, încadrat într-un anumit grup social, dominat de un crez religios, guvernamental, filosofic sau de orice altă natură, nu-şi cunoaşte propriul Sine, nici ce-i Pacea Sufletească, Armonia.

Lipsa de seninătate, frica sub diversele ei aspecte, cu efectele inerent-însoţitoare, practic, îl handicapează. Necunoscând Adevărul, acest om obişnuit se conformează îndrumărilor de grup stabilite de către semeni interesaţi de glorie, renume şi avantaje pur personale, egoiste. Însă şi

37 aceşti îndrumători, la rândul lor, şi-au uitat propria Natură Divină.

Trăind în acest înveliş de lut, îndrumătorii spirituali ne-au spus de nenumărate ori, că ne-am născut în păcat, trăim în păcat şi că vom muri în aceleaşi condiţii. Mai mult chiar, că suntem o biată făptură, legată pe viaţă de un egou cu însuşiri lumeşti, dualiste, înşelătoare. Repetarea frecventă a acestor neadevăruri au devenit pentru noi credincioşii realitate de necontestat. Şi toţi aceşti învăţători ne spun că singura noastră salvare este aceea de a le da o totală ascultare, căci ei – ca duhovnici, maeştri sau guru – sunt singurii în măsură să ne conducă.

Aşadar, pe de o parte se află conducătorii, ştiutori ai presupusului adevăr, organizaţi în adevărate instituţii după sistem omenesc; iar pe de alta, masele neştiutoare, ignorante, confuze care trebuie conduse cu fermitate.

Acesta este omul de gloată, care se lasă dirijat, punând preţ pe ceea ce spun alţii, deşi

adesea vede înşelăciunea – pe care o şi plăteşte, preţul fiind stabilit de înşelător – el totuşi merge înainte, fiindcă i s-a spus să nu cârtească în nicio împrejurare, pentru că îl vede Dumnezeu, care este un sever judecător şi pedepseşte cu asprime pe omul muritor.

Toate astea nu sunt altceva decât simple născociri ale unor minţi înşelătoare, necinstite, interesate de profituri egoiste.

Ce vă spune şi cum apreciaţi această clară semnalizare? Este sau nu bazată pe ceva real, uşor de sesizat de orice om cinstit cu el însuşi?

Cunoaşterea de Sine nu face altceva decât să ne îndemne la Trezire. Letargia în care trăim de foarte multă vreme poate fi instantaneu spulberată şi să devenim Ceea ce, de fapt, Suntem cu toţii, Dumnezeu încorporat într-o lume de iluzii, unde în mod benevol acceptăm o greşită îndrumare.

Simpla conştientizare a modului nostru de funcţionare are darul să ne desprindă spontan de întreaga utopie. Iar în Pacea sau liniştea deplină, care urmează fără vreo anticipare imaginară, noi formăm Un întreg funcţional, unindu-ne cu Tatăl Ceresc, drept trăire sfinţitoare.

Vremurile cer, impun un alt mod de trăire, care nu poate fi realizat altfel decât prin desprindere totală de omul vechi, fruct al gândirii deficitare. Viaţa de turmă este de fapt sortită pieirii. Fiecare în parte se redresează, prin el însuşi, conştientizând îndelungata rătăcire.

Munca omului cu el însuşi este o treabă

individuală, însoţită de meritul respectiv. Iar transformarea întregii omeniri începe cu transformarea fiecărui ins în parte.

10. CINE SUNTEM ŞI CE SUNTEM?

Dacă ne uităm în noi – lumea cea interioară.

Apoi lumea dimprejur care, de fapt, ne-nconjoară.

Şi extindem mai departe, lumea-ntreagă planetară.

Ne apreciem stăpâni, prin forţa noastră plenară.

Omul stăpâneşte Terra cu legi şi regulamente/

Impuse de naţiuni, puse-n graniţă, fragmente.

Deci, stăpâni şi stăpânire, uneori prin tiranie.

Naţiunile mai mici prinse-n a lor lăcomie.

Când nemulţumirea creşte din motive diferite.

Naţiuni, state, popoare pe interese-nsoţite. Se grupează, pregătesc o anume confruntare cu partida cea adversă în lupte nimicitoare.

Pe Pământ, planeta noastră, pace n-a fost niciodată, Deşi ea, generoasă şi bogată, hrăneşte lumea toată. Lupta pentru existenţă n-are rost, nici raţiune Totuşi răul există – omul vinovat fiind de greşita opţiune.

Aşadar, cine este acest om lacom, dur şi arţăgos, Care-adoptă atitudini contrar Omului Divin, iubitor şi generos?

De fapt, un astfel de om şi-a pierdut Divinitatea Ce-o avea la început, când fiinţa cu

trinitatea.

Fiinţa-om e Un întreg: Spirit – Suflet – laolaltă.

Care aici pe Pământ locuieşte într-un corp, ca o casă-adevărată; în această ipostază, noi trăim experienţa de Dumnezeu exprimat în materie solidă, prin Conştiinţă revelat.

Spiritul – Un Punct-Lumină – din Creator provenit.

Prin El suntem Dumnezeu – Fiu de Dumnezeu numit, Cu Voinţă creatoare, Libertate absolută şi Conştiinţă trăitoare.

Prin a noastr-activitate exprimând a Lui Grandoare.

Sufletul e o comoară! Tot ce-am adunat în viaţă prin trăire emotivă.

Ce-i aici înregistrat ne arată Cine suntem pe scara evolutivă.

Iar ce este-nscris aici nu se pierde, nu se uită niciodată, Nici aici şi nici pe alte planuri sau în lumea cealaltă.

Când Spiritul ne conduce şi trăim sentimental cu tot ce-am înregistrat – Sufletul potenţial.

Cunoaştem ce-i Fericirea, Frumuseţea, Bunătatea şi

Iubirea creatoare.

Noi, prin transformarea noastră, punem temei unei lumi benefic înnoitoare.

Acesta este răspunsul la prima noastră-ntrebare. Suntem deci Dumnezeu-Om şi Om-Dumnezeu în perpetuă schimbare, în Viaţă

integrat suntem Una cu Ce Este în momentul respectiv, o Reală Frumuseţe.

Şi-acum să vedem Ce suntem – omul cel obişnuit, Coborât la întrupare în mediul ce l-a dorit.

Fiindcă şi-a uitat trecutul – vieţile anterioare.

Iar o ia de la-nceput – muncă grea, istovitoare. Bâjbâie prin întuneric – cu urcuşuri, coborâşuri.

Frică, ură, lăcomie, răstălmăciri de-nţelesuri îi şubrezesc sănătatea şi prematur, aduc moartea.

Sunt doar câteva aspecte ce desfid Realitatea.

Alţii, clar interesaţi, de propria-nsemnătate îndrăgesc metode, crezuri, filosofii arogante.

Devenind prizonierii minţii-nguste, ştiutoare în conflict cu Sacrul Vieţii în continuă schimbare.

Astfel nasc, proliferează contradicţii şi conflicte în aceleaşi instituţii, de preocupări mărunte.

Adevărul Absolut rămâne seacă rostire Cât timp nu este rostit în profunda lui trăire.

Câţi cetăţeni are Terra în momentul actual Tot atâtea adevăruri pe fondul de om-dual.

Care n-a-înţeles Sublimul în contextul Lui spontan De Gândire fără margini, ce face din ins Titan.

Un întreg funcţional – Una cu mişcarea Vieţii.

O veşnică prospeţime cu Sacrul Eternităţii.

Orice om obişnuit, dominat în chip haotic De mintea cea programată, pe fondul său psihologic.

Are-n el acea Scânteie, ce-i Forţa-

înţelepciunii.

Căci fiind Fiu de Dumnezeu poate fiinţa-n întregime Precum Tatăl cel Divin care permanent doar Este. Simplitatea de A Fi oferă haruri celeste!

Fraţii mei, nu pregetaţi! Deodată cu citirea încercaţi şi să trăiţi cu emoţia, simţirea!

Transcendenţa din lumesc în Eternul Necuprins Doar aşa se împlineşte – om smerit, complet extins!

Prin urmare, Cel Ce Este şi Ce suntem în prezent împreună se-ntâlnesc într-un Tot independent.

Când fragmentara minte se smereşte, ea complet tace. Prin Cunoaşterea directă Fondul Sacru se reface! Dacă ne uităm în profunzimea fiinţei noastre şi la lumea care ne înconjoară, apoi la nivelul întregii planete nu este deloc greu să ajungem la aceeaşi concluzie: că noi, oamenii, suntem stăpânii incontestabili ai Terrei.

Noi stăpânim această planetă prin legi şi regulamente impuse de naţiuni, potrivit graniţelor care le fragmentează şi separă. În mod obişnuit, statele mari – dominate de lăcomie – îşi impun puterea şi stăpânirea arogantă în dauna statelor mai mici. La intervale mai mari sau mai mici, când presiunea devine insuportabilă, se ajunge la stări conflictuale sau războaie cu distrugeri de vieţi omeneşti şi bunuri materiale. Războaiele pe plan mondial stau ca tristă mărturie în faţa acestui homo-sapiens – cum îi place pământeanului să se numească.

Pe planeta noastră nu a fost niciodată pace cu adevărat. Tot timpul au existat, aşa cum există şi în prezent, războaie de o mai amplă sau mai restrânsă extensie. Lupta pentru existenţă sau supravieţuire nu are nicio raţiune, căci Pământul poate hrăni, prin resursele de care dispune, o populaţie mult mai numeroasă decât cea actuală. Totuşi, răutatea a existat şi există, omul fiind incriminat pentru greşita lui acţiune.

Prin urmare, împreună să vedem cine este acest om, care se manifestă ca lăcomie, ambiţie, duritate şi violenţă. Cum de adoptă el atitudini contrare a ceea Ce Este el de fapt, adică Fiu de Dumnezeu: bun, iubitor şi generos?

Faţă de Realitatea care-l defineşte, acest om şi-a pierdut Divinitatea ce-a avut-o la-nceput, când funcţiona ca Trinitate Unitară. De fapt, fiinţa umană este Un întreg format din Spirit şi Suflet care, aici pe acest plan terestru, locuieşte într-un corp material – un adevărat veşmânt sau casă de locuit. În această ipostază noi trăim experienţa de Dumnezeu în asociere cu materia solidă, fenomenul fiind confirmat de starea noastră de Conştiinţă. Să analizăm deci componentele revelatoare. Spiritul este un minuscul Punct de Lumină, provenit din Imensa Flacără Divină, care este Dumnezeu. Aşadar, suntem Fii de Dumnezeu – creaţia Lui directă – de la naştere dotaţi cu voinţă şi putere creatoare, liber arbitru şi o Conştiinţă vie. Sufletul este o nepreţuită 42 comoară, ce am adunat-o – prin trăire emoţională – care de fapt ne arată Cine suntem pe calea fără

de sfârşit a propriei evoluţii. Tot ceea ce se află în Suflet nu se pierde niciodată, nici ca fiinţă întrupată şi nici în continuarea existenţei noastre pe celelalte planuri.

În clipa când Spiritul ne conduce şi trăim sentimental cu tot ceea ce am adunat ca experiment, noi cunoaştem – prin trăire efectivă – Fericirea, Frumuseţea, Bunătatea şi Iubirea fără condiţii. Şi, prin această trăire personală, noi punem temelie unei alte lumi, cu totul înnoitoare, diferită de cea actuală.

Acesta suntem noi deci omul adevărat – manifest ca femeie sau bărbat – Dumnezei-oameni sau oameni. Dumnezei, aflaţi într-o permanentă schimbare de la un moment la altul, de o deosebită Frumuseţe şi Grandoare.

* * *

Să trecem la a doua întrebare şi să vedem ce suntem, adică ce este acest om obişnuit, coborât la reîncarnare în mediul social pe care noi înşine ni l-am dorit. Intrarea în noul corp material se soldează cu uitarea totală a vieţilor anterior trăite. Aşa că, o luăm iarăşi de la început printr-o muncă grea, istovitoare. Viaţa apare deci ca o bâjbâială prin întuneric, marcată de urcuşuri şi coborâşuri. Frica de necunoscut, lăcomia, ambiţia, violenţa şi ura – cu veşnicele răstălmăciri de înţelesuri care mai de care mai eronate – ne definesc existenţa cotidiană, însoţită de amărăciuni, zbucium şi stresuri. Toate acestea conduc în mod inevitabil la şubrezirea sănătăţii fizice, boală şi, în final, o moarte prematură. Aceste efecte nocive ne

conturează cu precizie realitatea tristă a ceea ce nu suntem cu adevărat.

După cum am semnalat mai înainte, acesta este omul obişnuit, condus haotic, întocmai ca o epavă aflată în derivă, la dispoziţia valurilor de furtuni care bântuie oceanele lumii.

O altă categorie dintre semenii noştri, interesaţi de propria afirmare, îndrăgesc diferite metode, crezuri religioase sau filosofice arogante, devenind pradă uşoară propriilor minţi ştiutoare, aflate în permanentă contradicţie cu Sacralitatea Vieţii în necontenită schimbare de la o clipă la alta. În acest mod iau naştere şi proliferează contradicţii şi conflicte în instituţiile cu profil religios sau norme de morală. Iar Adevărul Absolut, de care acestea amintesc, rămâne doar o vorbă goală lipsită de conţinut – o seacă rostire fără trăire în profunzimea fiinţei respective. Într-o asemenea babilonie vom întâlni tot atâtea adevăruri câţi locuitori are, la un moment dat, această planetă. Fiecare ins în parte, pe potriva înţelegerii lui înguste, limitate, îşi va susţine cu dârzenie adevărul strict individual.

Aceasta este, din păcate, realitatea ce divizează lumea prin inerente contradicţii care în prezent a atins tristul ei apogeu. Toată vina o poartă calapoadele de gândire înguste şi limitate de interese egoiste, prin însăşi natura lor meschine.

Fiecare fiinţă umană are capacitatea de a întâlni şi folosi în mod inteligent acea Gândire Nelimitată şi a funcţiona precum Tatăl nostru

Ceresc care doar Este! într-o asemenea ipostază El este lipsit de atitudini, judecăţi, previziuni, planuri de viitor sau norme de morală prestabilite. Simplitatea de A Fi ne conferă tuturor a însuşiri dumnezeieşti şi comportări pe potriva lor, aşa cum Divinul Creator se află într-o permanentă funcţionare.

Dragi prieteni, în momentul când citiţi aceste rânduri, încercaţi singuri să şi trăiţi cu emoţia respectivă, potrivit cu informaţiile oferite! Lăsaţi de-o parte pe autor – totalmente neglijat!

Transcendenţa din lumea obişnuită în Eternitatea Necuprinsă se realizează numai într-un singur fel şi anume: când omul vechi, cu mintea sa condiţionată, tace smerit cu desăvârşire!

În concluzie, Cel Ce suntem şi Ce suntem în prezent se întâlnesc şi contopesc într-un Tot independent, când mintea veche fragmentară se smereşte şi tace cu desăvârşire. În acel minunat moment de „Vid, e total Fondul Sacru al propriei fiinţe singur prin El se reface şi cunoaştem – prin trăire – Iubirea fără margini cu puterea Ei veşnic creatoare.”. CONTROLUL EMOŢIILOR

Emoţia, sentimentul, energie în mişcare.

Ce determină impulsuri Existenţei trăitoare.

Prin ea-ntâlnim propriul Sine, aflat în interior.

Şi cu El în contopire Una suntem cu Tatăl Creator.

În acest caz fericit emoţia e stimulată Chiar de insul trăitor, prin alegerea-nţeleaptă.

De-a ridica energia spre nivelul cel mai nalt.

Dându-i un sens pozitiv – deci un optim rezultat.

Când e dirijată-n jos spre planul inferior.

Emoţia-i negativă, degradată, cu efect înjositor.

Aşadar, de noi depinde, după cum ne cultivăm Propriile sentimente, practic, cum evoluăm.

Emoţiile deci alese şi puse în aplicare După propria dorinţă pe momente trăitoare!

Lumea cea exterioară n-are nicio influenţă Privind propria trăire din profunda Existenţă.

Căci aici, ca trăitor, e Dumnezeu întrupat în orice fiinţă umană, în el însuşi adunat.

Spirit, Suflet – Uniune în eternă devenire.

Conştient, perfect lucid, cu clipele-n contopire.

În oricare împrejurare de griji, frici, învârtoşare.

Pacea nicicând nu-i pierdută, prin Sublima Integrare, Căci îndată ne-amintim că nu suntem corp sau minte, Ambele fiind ireale, rezemate pe cuvinte.

Noi creăm zeci de iluzii cu scop bine definit:

De-a decide, declara, exprima şi trăi desăvârşit Diverse experimente, ca astfel să realizăm Omul adevărat ce suntem, şi cu el să ne integrăm.

Viaţa aflată în noi este-un dar, Perfecţiune.

Prin care realizăm orice gen de opţiune. Totul împlinit în noi, ca noi şi prin noi realizat,

înţeles ca preţuire de Om-Divin întrupat!

Devenirea, evoluţia înseamnă o eternă preţuire.

Văzută în acest sens devine mereu mai mult în drum spre desăvârşire.

În final, să mai reţinem că un corp bine îngrijit şi-n completă sănătate întâlneşte Creatorul din lăuntru – propria Divinitate.

De asemeni, să reţinem ca fapt cert şi de important:

Că de noi şi-a noastră parte – singur pe noi rezemat.

Trăind realmente Clipa, ca Un Tot sentimental.

Vom mări înţelepciunea printr-un impuls natural.

Ce este emoţia sau sentimentul? Este o energie potenţială în mişcare, prin impulsuri care definesc trăirea propriu-zisă a fiinţei respective. Ajutaţi de această energie, noi întâlnim propriul Sine aflat în interior şi ne contopim cu Sublimul Creator.

În acest caz fericit, emoţia este determinată chiar de subiectul trăitor, prin alegerea sa personală, menită să-i ridice energia la nivelul cel mai înalt, vizând un rezultat pozitiv cât mai subtil cu putinţă. Dacă această energie o dirijăm spre planul inferior al fiinţei, emoţia devine negativă, degradantă, cu efecte apreciate ca înjositoare. Prin urmare, noi alegem emoţiile pe care le punem în aplicare în momentele respective de trăire.

Lumea exterioară nu are niciun fel de

influenţă în legătură cu trăirea noastră desfăşurată în profunzimea fiinţei, căci aici, în interior, se află Dumnezeul întrupat ca etern trăitor. Aşadar, în profunzimea fiecărui om se află în permanenţă Spirit-Suflet în Uniune perfectă şi în continuă devenire sau evoluţie, ca ipostază de Conştiinţă perfect lucidă cu clipele în contopire.

Trăind zilnic cu această Integritate, Pacea Sufletului va fi tot timpul asigurată. Iar când apar din exterior: griji, temeri, ameninţări, noi, pe loc, ne amintim că nu suntem 46 nici corp şi nici minte – ambele fiind ireale, sprijinite permanent doar pe simple cuvinte.

Noi creăm în mod frecvent nenumărate iluzii în scopul de a crede, declara, exprima şi trăi desăvârşit diferite experienţe în scop precis: de a deveni şi realiza pe Acela care suntem, adică Omul adevărat cu care ne integrăm.

Viaţa existentă în noi este un dar divin, care se manifestă ca Perfecţiune şi datorită Ei noi putem face orice opţiune. Totul se împlineşte în noi şi este realizat de noi, înţeles şi preţuit ca Om-Divin întrupat. Devenirea înseamnă o eternă preţuire, care văzută în acest fel determină impulsuri mai subtile de trăire şi o evidentă desăvârşire.

În acest mod de trăire, să reţinem că trupul fizic, fiind un partener de drum, suntem obligaţi să-i dăm cele necesare şi să-i păstrăm sănătatea, fiindcă numai cu el laolaltă vom întâlni Creatorul din lăuntru, adică propria noastră Divinitate. De asemenea, să mai reţinem ca fapt cert şi extrem

de important, că de noi şi numai de noi depinde trăirea realmente a Clipei ca Un întreg funcţional, în care emoţia sau sentimentul însoţitor va amplifica propria înţelepciune.

12. CONVIEŢUIREA DINTRE GÂNDIRE ŞI MATERIA DENSĂ

Noi, copii de Dumnezeu, legaţi de un trup carnal, Vieţuim de multă vreme în acest context dual:

De o parte, Spirit-Suflet – de-alta, corpul omenesc, Parteneri de drum un timp, apoi se despart firesc.

Trupul nemaifiind în stare să ofere găzduire şi lipsit de Forţa Vieţii, se dezagregă la pielre.

Spirit – Suflet – entităţi nepieritoare Continuă existenţa pe planuri superioare.

Apoi, după a lor vrere, vin din nou la întrupare într-un alt corp omenesc, şi-astfel, în continuare.

Şir de vieţi pe acest plan, succesiv sunt consumate. Sensul lor: evoluarea, prin efecte consacrate. După multe mii de ani, secole nenumărate.

Cât de mult am progresat, drept succese-nregistrate?

Pe plan fizic, ştiinţa lumii s-a-mbogăţit neîncetat Prin descoperiri măreţe, consecvent, s-a dezvoltat.

Dar, pe plan spiritual, din păcate, totul este diferit: Pornirea primară tronează prin ego-ul mărginit;

O conştiinţă socială fondată pe oarbe crezuri

Sau teorii măsluite, înscriu diverse eresuri.

Ignoranţa, amăgirea, frica, insecuritatea.

Suferinţa, ura, stresul – la fel, imoralitatea sunt o seamă de aspecte ce confirmă neputinţa De om într-un corp de lut, ce-a pierdut Inteligenţa.

Darul cel mai preţios oferit de Creator Fiecărui ins în parte – drept suport însoţitor în aventura umană pe-acest plan de Existenţă, într-o lume de iluzii, ce-i solicită prezenţa.

Rătăcirea-ndelungată a ajuns la apogeu.

Vremurile cer, impun, prin tot conţinutul său să ne-nsuşim altă Viaţi – un alt mod de vieţuire. Gândul, vorba, fapta veşnic să se însoţească de impulsuri de Iubire!

Acesta-i, pe scurt, mesajul oferit de trăitori.

Fie din această lume, ce ne sunt însoţitori.

Fie din lumea cerească, de Spirite consacrate.

Coborâte printre noi, folosind făpturi dotate.

Cu acele în suşin de transmitere reală.

Mediul fiind doar instrumentul – unde nu-i nicio-ndoială Corpul său fiind folosit precum e un telefon, Transmiterea fiind făcută de Spiritul mesager.

Cunoaşterea cea de Sine – prin efecte remarcată, Practic, o recomandăm pe cărarea minunată A Iluminării proprii, ca fiind simplă şi uşoară, Consemnată consecvent, aşa cum se desfăşoară.

Noi, oamenii – bărbaţi şi femei – ca Fii şi Fiice ale aceluiaşi Părinte Ceresc, legaţi de un trup de carne şi oase, trăim în această dualitate de

veacuri nenumărate, apreciate la milioane de ani. De o parte, Spirit şi Suflet, iar de alta corpul, ca partener de drum pe o anumită perioadă de timp, după care ne-am despărţit. Trupul, ca materie densă, nemaifiind susţinut de forţa Viului s-a dezagregat în particulele componente, perisabile. Spiritul şi Sufletul şi-au continuat existenţa pe alte planuri mai subtile. Apoi, după o vreme, am revenit iarăşi pe Pământ la o nouă încarnare, pentru a face noi şi noi experienţe legate de această lume iluzorie. În acest fel am petrecut un şir de vieţi, al căror sens profund şi de necontestat este devenirea sau evoluţia.

Astăzi, chiar acum când citim aceste rânduri, să ne punem fiecare întrebarea: Cât de mult am progresat în acest domeniu al spiritualităţii? Verificarea este simplă şi accesibilă tuturor a. În mod simplu să privim efectele care ne definesc propria atitudine şi comportare în faţa mişcării necontenite a Vieţii în ansamblul desfăşurării respective.

Pe plan fizic, ştiinţa, tehnica au înregistrat în mod continuu un număr impresionant de descoperiri, care-i definesc incontestabilul progres, aflat în deplină ascensiune.

Pe plan spiritual însă, din păcate, realitatea este cu totul diferită. Aici primitivismul îşi impune amprenta şi devine tot mai evident prin atitudinile sălbatice de egoism, violenţă şi vanitate de neînchipuit. În acest context Viaţa este întâmpinată potrivit diferitelor tipare de gândire, oferite şi întreţinute de către conştiinţa socială,

fundamentată pe crezuri imaginare, care învrăjbesc şi pun în conflict pe credincioşi cu ei înşişi şi cu restul semenilor. Ignoranţa, amăgirea, insecuritatea, frica, suferinţa, ura şi imoralitatea sunt doar câteva aspecte care afectează existenţa de zi cu zi a pământenilor.

Or, toate astea demonstrează în mod evident că omul şi-a pierdut Inteligenţa, adică darul oferit de Creator, pentru a putea face experienţa Gândirii la toate nivelurile Sale de exprimare.

Rătăcirea care durează de prea mult timp a ajuns la apogeu. Vremurile de azi ne solicită un alt gen de abordare a Vieţii în care gândirea, exprimarea verbală şi înfăptuirea să fie însoţite permanent de impulsuri de Iubire, Bunătate şi înţelegere deplină. Acesta este modul de trăire şi exprimare al celor care au atins nivelul de Iluminare, ca şi al mesagerilor din lumea invizibilă, care au coborât pe Pământ – folosind trupuri omeneşti – pentru a ajuta pământenii.

În ultima vreme tot mai multe Spirite înalt evoluate folosesc în şedinţele de spiritism corpuri omeneşti adecvate, pentru a ne încuraja pe Calea desăvârşirii spirituale.

Recomandăm, de asemenea, şi Cunoaşterea de Sine care, aplicată în mod corect, se dovedeşte a fi uşor de îndeplinit şi totodată încurajatoare prin efectele ce o însoţesc.

13. CRISTUL ŞI ANTICRISTUL

Două noţiuni distincte în eternă confruntare;
Una exclude pe cealaltă, prin a lor evaluare:
Cristul – făptură Divină: Bunătate şi Iubire;

Anticristul e opusul: vrajbă, ură-mpotrivire.
Ambele trăiesc în noi, sub acelaşi înveliş.
Corpul nostru omenesc – gazdă şi acoperiş. Supraconştiinţa afirmă latura dumnezeiască.
Iar ego-ul sau gândirea – latura cea pământească.
Când e una, cealaltă-i lipsă cu desăvârşire.
Fiind niveluri diferite de gândire şi simţire.
Fiecare ipostază se vrea conştientizată Pe momente schimbătoare, drept Viaţă-adevărată.
Ego-ul, aşa cum este, realmente posedat să-şi cunoască măreţia Eului adevărat.
Astfel anticristul piere, prin Cunoaştere spontană, Când Iubirea-l întâlneşte, instantaneu se destramă.
Aşadar, să reluăm clar procesul transformării Anticristului vremelnic, prin impactul împliniriiomului adevărat, funcţionând integral
Cu Viaţa sacrosanctă în momentul actual:
Nu se proiectează scop, nu-s eforturi, siluire.
Necum crezuri aberante, fondate pe-nchipuire.
Suntem doar un simplu martor – atenţi fiece moment
La întregul flux mintal – de timp-spaţiu dependent.
Demascând falsa mişcare – şinele denaturat.
Acesta de-ndată piere şi-n „Vidul”, astfel creat.
Se afirmă Omul-Cristic ca Un Tot funcţional.
Una cu Realitatea – Dumnezeu şi Om-Real!
Cristul şi anticristul sunt prin natura lor

simboluri distincte care nu pot merge împreună, deci se exclud reciproc. Prezenţa unuia exclude pe a celuilalt. Cristul este omul ca făptură Divină, care se manifestă în mod constant ca Armonie, Bunătate, Onestitate şi Iubire. Iar anticristul, ca opus, se comportă cu totul diferit ca lăcomie, ambiţie, vrajbă şi ură. Totuşi, ambele entităţi trăiesc sub acelaşi înveliş, care este corpul nostru omenesc.

Starea de Supraconştiinţă existentă în fiecare făptură umană afirmă latura dumnezeiască. Iar ego-ul degradat sau şinele fals exprimă latura pământească, manifestă drept conştiinţă individuală. Prin urmare, ne aflăm în faţa a doua niveluri de gândire şi simţire care, fiecare în parte, se vrea a fi conştientizată pe momente de trăire aflate într-o continuă schimbare.

În clipa în care omul, ca egou – aşa cum este el de posedat de către mintea ştiutoare – vrea să-şi cunoască măreţia Eului său adevărat, atunci, în acea Clipă, anticristul, prin simpla lui demascare, dispare instantaneu, pentru că apariţia Iubirii prin dorinţă spulberă întreaga închipuire.

Dar, pentru a înţelege mai uşor minunata transformare să reluăm experimentul şi din alt punct de vedere. Anticristul este ceva vremelnic, produs al imaginaţiei şi al necunoaşterii sau ignoranţei.

În schimb, Cristul este omul veritabil, care se realizează prin Integritatea fiinţei – Spirit, Suflet şi Egou – Un întreg funcţional în Uniune cu Viaţa. În acea Clipă se manifestă ca entitate sacră cu

efecte benefic transformatoare, atât asupra omului realizat, cât şi a omului în general. Această grandioasă realizare se înfăptuieşte instantaneu prin simpla conştientizare a ceea ce este şi se manifestă în momentul respectiv. Nu se urmăreşte scop, nu este nevoie de eforturi, siluire, lipsesc cu desăvârşire aberantele crezuri susţinute de religii. Suntem doar un simplu martor atent, lucid în fiecare moment la întregul flux mintal dependent de timp şi spaţiu.

Aşadar, demascând mişcarea anticristului sau ego-ului denaturat, acesta în mod fulgerător dispare, iar în „Golul psihologic”, astfel format, se afirmă Omul Christic, ca Un întreg, funcţionând Una cu Realitatea – Dumnezeu şi Om Real.

14. DESFIINŢAREA RELIGIEI

Fiinţa om, prin şir de vieţi, unit cu un trup carnal şi-a uitat Divinitatea ce-o trăia iniţial.

Punând preţ pe ce se vede, lumea cea exterioară.

S-a închinat la Lună, Soare – o lume imaginară.

După un anume timp a coborât pe Pământ Construindu-şi zei, zeiţe din lemn, piatră şi din lut, Vizând ale lui nevoi şi dorinţe trecătoare.

Idolatria cotată cu-nsuşiri imaginare.

Fesie zece mii de zei-zeiţe avea lumea cea romană, Fiecare fiind dotat, de oameni, cu-nsuşiri de seamă. Animale şi chiar gâze, de asemeni, socotite Ca având puteri divine – toate stări închipuite!

O vreme politeismul a-nscris pagini după

pagini într-o lume primitivă.

Pământenii dominaţi zi de zi drept vieţuire activă, De preoţi interesaţi de meschine interese.

Slăbiciunea omenească cu atitudini complexe.

A urmat monoteismul – clar progres spiritual. Dumnezeu privit aievea un etern context dual.

Aflat undeva pe Cer, ca unic conducător A toate câte există, drept suprem îndrumător.

El e separat de oameni şi de-ntreaga creatură.

Privit ca judecător cu sentinţe pe măsură;

Raiul, iadul – locuinţe după moarte.

Drept răsplată şi pedeapsă conform propriilor fapte.

Şi-aici mintea omenească de egou învederat A denaturat tot sensul de Divin adevărat.

Socotind pe Dumnezeu cu-nsuşiri la fel lumeşti:

Aspru şi neîndurător, scrise-n pagini drept poveşti.

Biblia fiind socotită carte sfântă Având sorginte divină – tuturor a oferită.

Şi nu e deloc aşa! Ideea monoteistă nu e înţeleasă, La-nceput n-a fost cuvântul, ci Gândirea cea Imensă.

Iar Dumnezeu – Energie Infinită nicidecum nu-i separat de numita creatură. Asta e Realitatea, nu ce cărţile afirmă prin întreaga ţesătură.

Oamenii, ce-au pus temei diferitelor religii după propria lor minte.

Conştient, inconştient, au denaturat tot

sensul adevărurilor sfinte.

Religiile împart oamenii, îi separă şi-nvrăjbesc.

Toate fiind prinse-n tipare, ce stresează, mărginesc. Iubirea şi Frumuseţea, Bunătatea şi Gândirea fără margini Nu există nicăieri! Socotite-s drept imagini!

Pentru ele Adevărul Absolut a rămas necunoscut!

La El poate ajunge, prin trăire şi simţire, Oricine se trudeşte să-ntâlnească al lui Sine.

Dragostea şi Armonia – Realităţi întâlnite pe clipe, drept prospeţime.

Toate fiinţele umane sunt Dumnezei întrupaţi într-un înveliş carnal, în străfund interesaţi De-a face experienţa de Divină creatură cu materia-pământ.

Să-nţelegem deci Procesul îmbrăcaţi cu-acest veşmânt?

Fiinţele umane, după o lungă perioadă de Existenţă ca Entităţi de Lumină, şi-au confecţionat un corp material pentru a face experienţa lui Dumnezeu ca materie dură. În această ipostază, prin şirul de încarnări, au îndrăgit trupul fizic şi lumea trecătoare uitând de propria Divinitate.

Drept urmare, omul, folosindu-şi imaginaţia, şi-a confecţionat din lut, lemn sau piatră un număr impresionant de zei şi zeiţe, cărora li se adresa implorându-le protecţia, şi împlinirea unor dorinţe trecătoare. Poporul roman, de pildă, avea peste zece mii de zei şi zeiţe cărora li se închina, aducându-le jertfe, uneori chiar fiinţe omeneşti.

De asemenea, lumea antică a zeificat şi o seamă de animale şi chiar insecte, dându-le puteri cu totul imaginare. Idolatria şi panteismul a condus întreaga omenire mii de ani într-o confuzie şi sălbăticie greu de imaginat în zilele noastre.

A urmat apoi monoteismul, remarcat printr-un evident progres spiritual. Totuşi, chiar şi în această nouă viziune, Dumnezeu a fost imaginat ca unic stăpân al Universului, aflat undeva în slăvile cerului. Separat de oameni şi întreaga creaţie, este imaginat ca judecător sever, care dă sentinţe potrivit asprimii sale împotriva tuturor celor care nu se supun dorinţelor şi poruncilor sale. În acest sens este imaginat raiul şi iadul, drept răsplată şi pedeapsă a tuturor oamenilor judecaţi după ce părăsesc această viaţă terestră.

După religia creştină nu există decât o singură întrupare. Dumnezeul-judecător este prezentat ca având însuşiri aidoma oamenilor, descrise în amănunţime de cărţile socotite sfinte. Biblia este socotită a avea la temelie inspi54 raţia divină. Însă chiar la începutul ei există o contradicţie: „La început a fost cuvântul” susţine Biblia! Confruntaţi cu această afirmaţie, atât de des repetată de oamenii religioşi, ne întrebăm: Poate oare apărea cuvântul, rostirea în lipsa Gândirii? Desigur că nu este posibil acest lucru. La început a fost deci Gândirea Nelimitată şi nu altfel. Separarea fiinţei umane de Dumnezeu este o altă inadvertenţă susţinută de către religie. Or, Dumnezeu, Energie Infinită cuprinsă peste Tot şi în Toate, nu poate fi separată în nicio împrejurare

de creaţia Sa.

Prin urmare, minţile confuze, inconştiente ale unor semeni au pus temelie diferitelor religii, care separă oamenii şi adesea îi învrăjbesc pe unii împotriva altora. Toate religiile lumii, cu nenumăratele lor secte, funcţionează pe tipare de gândire limitate, care-i amăgesc pe naivii credincioşi.

Iubirea, Frumuseţea, Bunătatea şi Gândirea Nelimitată – realizate prin trăire adecvată – nu se întâlnesc în nicio religie. Pentru ele Adevărul Absolut este şi rămâne un mister încă nedescoperit.

În toate cărţile editate anterior, ca de altfel şi în această lucrare, eu nu fac altceva decât să demonstrez că toţi oamenii sunt Fii de Dumnezeu care dispun în profunzime de acel Sine individual, Scânteia Divină. Aşadar, indiferent de gradul de evoluţie, suntem între noi fraţi şi surori şi dispunem de aceleaşi valori spirituale. Iar adevăratul sens al acestei întrupări este acela de a ne trezi, fiecare în parte, pentru transformarea acestei lumi haotice şi confuze, atât de evidentă pe planeta noastră. Iar Cunoaşterea de Sine, bine aplicată, vă oferă în mod sigur asemenea posibilitate.

15. DUMNEZEUL NECUNOSCUT

Acest simbol, Dumnezeu, mult, prea mult utilizat

Prin repetări nesfârşite a fost devalorizat.

Nefiind, de fapt, însoţit de-nţelegerea reală

A ceea ce El înseamnă în esenţa Lui globală.

În acest context, El este un etern Necunoscut.

La fel linişte profundă şi-n acelaşi timp, mişcare în

Imensul Infinit.

Cu mintea noastră finită n-avem cum să-L înţelegem, în astfel de tentativă doar cu iluzii ne-alegem.

Însă, când mişcarea minţii se opreşte, complet tace Fiinţa noastră se adună şi de minte se desface.

De-acum suntem Un întreg în faţa Eternităţii.

Ne aflăm în planul şapte al acestei Existenţe.

Spirit, Suflet, împreună în Uniune deplină, înăuntru suntem noi – entitate activ-Divină!

Dincolo de acest plan se desfăşoară Neamţul care îmbrăţişează Toate în Uniune cu Totul.

Acesta e Dumnezeu – Gândire Nelimitată Existenţă Absolută – Dragoste Nemăsurată care n-are început, Veşnic fiind şi Veşnicie.

A fost, Este şi va fi o Eternă Armonie!

Sub alt nume El e Viaţa în perpetuă mişcare.

Noutate inerentă pe momente trecătoare! într-o clipă El doar Este o Imensă Energie Care-ndată şi dispare, nefiind deci statornicie.

Loc lăsând şi drum deschis clipei noi care urmează! Astfel, Dumnezeu există ca Eternă Ipostază! în acest mod El prin El ni se face cunoscut când noi ne-ntâlnim cu Clipa – prin simţire şi trăit.

Or, această întâlnire ne obligă ipostază adecvată: Creier proaspăt, minte nouă de trecut nealterată, Celule complet virgine, capabile să-

nţeleagă.

Şi să simtă pe deplin prospeţimea Ei întreagă.

Sacrul real al Vieţii astfel se îndeplineşte.

Când cu Tatăl – Una suntem şi-nţelegem Tot Ce Este, Adus de şuvoiul Vieţii, în drum spre desăvârşire Vizând culmi tot mai înalte spre Sacra-ndumnezeire. 56Misterul necunoscut este complet spulberat

Când învăţăm să trăim ca Dumnezeu întrupat.

Clipa fiind unicul timp, realmente existent

Care ne obligă să trăim doar în prezent.

Cuvântul Dumnezeu, atât de des folosit, este realmente demonetizat, întrucât rostirea lui nu se asociază cu trăirea şi simţirea efectivă a ceea ce el semnifică. Dumnezeu este Un Etern Necunoscut, El fiind atât linişte profundă, cât şi mişcare în Imensa Infinitate.

O minte veche, ştiutoare, deci mărginită prin însăşi structura ei, nu are cum să perceapă, să înţeleagă şi să întâlnească Absolutul. Orice tentativă făcută în acest sens se soldează în mod inerent cu o cunoaştere iluzorie.

Numai când mintea veche se smereşte şi tace complet, atunci întregul fiinţei noastre se adună în interior ca Un Tot funcţional, aflat în prezenţa Eternităţii. Practic, suntem Spirit, Suflet, împreună cu Ego-ul la un loc, în profunzimea propriei fiinţe ca Entitate Divină în Uniune cu Sublimul Adevăr, aflat în constantă acţiune. Acesta este Dumnezeu ca Gândire Nelimitată, Existenţă

Absolută, Dragoste Nemăsurată care nu are început, fiind Realitate Veşnică şi Veşnicie. A fost totdeauna, Este şi va fi O Eternă Prezenţă ca Armonie şi Iubire atotcuprinzătoare.

Viaţa este un alt simbol care defineşte Creatorul. Ea se află într-o necontenită mişcare, deci noutate absolută, de la o clipă la alta. Nu cunoaşte niciodată clipe de stagnare căci, îndată ce clipa se consumă, ea lasă loc liber clipei următoare, de asemenea proaspătă.

Prin urmare. Dumnezeu este doar O Imensă Energie aflată într-o eternă mobilitate şi El ni se face cunoscut atunci când noi ne întâlnim în mod real cu Clipa. La o astfel de întâlnire creierul proaspăt şi mintea nouă – nealterate de trecut, deci cu celule cerebrale virgine – ne ajută să întâlnim în mod real prospeţimea Vieţii care se derulează.

Sacralitatea Vieţii este împlinită când noi şi Tatăl Creator suntem Una şi înţelegem tot ceea ce este adus de mişcarea Vieţii în procesul devenirii. Numai în acest contextmisterul este spulberat, când noi înşine învăţăm să trăim ca Dumnezei întrupaţi – Clipa fiind unicul timp real care ne obligă să trăim doar în prezent, perfect lucid şi conştient.

16. ESENŢA SAU SURSA SURSELOR

Dumnezeu – Gândire Pură, Infinită Existenţă, Sursa-Surselor a Toate – şi Toate-n a Ei Esenţă!

Când perfect realizăm o asemenea trăire Nu putem fi altceva, decât Izvor de Iubire.

În noi toţi – în profunzime – fără vreo

deosebire.

Este Un Punct Luminos, Eterna Dumnezeire care ne şi defineşte Fii de Dumnezeu legitimi.

Creaţia Lui directă – prin paternitate – asemeni.

El perfect ca Tată-Mamă ne-a dotat cu însuşiri.

Calităţi şi sentimente – absolut desăvârşiri.

Existente în noi toţi, fraţi şi surori împreună.

Acesta-i fondul moral, propria noastră cunună.

Adică Natura fiinţei fiecărui ins în parte.

Care orişice ar face în viaţă nu-i în stare a-l desparte! Câţiva, orice om, ca Sine, va ajunge în final S-atingă supremul ţel – de Iluminat real.

Când tiparele gândirii, ce-l ţineau prizonier.

Prin diverse crezuri oarbe, izolat într-un ungher.

Se vor destrăma spontan, făr-anume urmărire.

Fiind doar simplu trăitor, unit cu-ntreaga fire.

Cunoaşterea, depăşirea şi-mplinirea se porneşte totdeauna, Văzând măruntul egou – aşa cum s-arată-ntr-una: Vizând scopuri, interese pe-a lor tentă egoistă.

Care-n final conturează aceeaşi viaţă tristă.

Acest nestemat mesaj al Cunoaşterii de Sine Pe care-ncerc să-l transmit, prin întâlnirea cu tine, Este pornit din îndemn clar, profund, nestăvilit.

De-a fi sprijin tuturor a de-aş afla în mod vădit

Esenţa ce-i defineşte propria Divinitate.

Ca Iubire, Frumuseţe şi Imensă Bunătate.

Precum e şi Creatorul – Gândire Nelimitată.

Stare de Pură Conştiinţă pe momente declanşată.

Evitaţi oricare gând, ca şi grabnica rostire Privitor la neputinţa conexată de-mplinire!

Neputinţa, omul singur şi-o creează.

Când afirmă: „Eu nu pot” singur se handicapează.

Dumnezeu este Gândire Pură şi Existenţă Infinită sau Sursa-Surselor a Tot şi Toate. Acesta este Sublimul Creator pe care noi, oamenii, îl putem întâlni când realizăm în mod perfect acea Stare de Conştiinţă Pură – minunat Izvor de Iubire – necontaminată de ceva din afara noastră.

Noi toţi, femei şi bărbaţi fără nicio excepţie, posedăm în profunzimea fiinţei Un Punct de Lumină, care ne defineşte firea noastră de Dumnezei, creaţia Bunului Părinte, dotaţi cu însuşiri asemănătoare. El ne este Tatăl-Mama care ne-a înzestrat cu calităţi şi sentimente, ce caracterizează adevărata comoară a fondului nostru moral şi spiritual.

Aceasta este Natura noastră Divină a fiecărui ins în parte, care orice ar face în această viaţă nu este în măsură să-l desprindă de Sublimul Creator. În final, toţi vom atinge acea Stare de Iubire când acele tipare limitate de gândire – ce ne ţin prizonieri, datorită unor crezuri oarbe – se vor destrăma în mod spontan. În locul lor va rămâne doar simplul trăitor, unit cu întreaga lui fire şi cu Divinitatea pe clipe în continuă desfăşurare.

Cunoaşterea, depăşirea şi împlinirea necondiţionată se înfăptuieşte de fiecare dată văzând falsul egou, care se agită în permanenţă urmărind scopuri egoiste. O asemenea atitudine nu ne poate oferi decât o viaţă tristă, zbuciumată şi stresantă, atât de dăunătoare pe ambele planuri: fizic şi spiritual.

În Pacea profundă a întregii fiinţe vom întâlni: Iubirea, Frumuseţea, Bunătatea şi Bucuria – aşa cum toate acestea se află şi în Creator – ca Gândire Nelimitată sau Pură Conştiinţă.

Să evităm orice gând sau rostire care se grăbeşte să afirme: „Eu nu pot să împlinesc această simplitate”, căci printr-o asemenea rostire noi înşine ne programăm neputinţa, care ne handicapează în faţa Existenţei.

17. EXISTENŢA PE NIVELURI DE CONŞTIINŢĂ

Existenţa fiinţei-om e cuprinsă-n şapte planuri cu determinări precise de trăire şi-nţelesuri.

Gândirea şi sentimentul sunt semnalul ce-nearată Nivelul cert de Conştiinţă pe cărarea minunată.

Cu cât gradul de frecvenţă este mai nelimitat şi trăirea emotivă urcă sacrul ei climat.

Evoluţia fiind semnul de-acces spre desăvârşire Precum am fost la-nceput cu Dumnezeu în Unire.

Primul plan este cel fizic, prin naştere dobândit.

Drept Dumnezeu exprimat cu materia-nsoţit.

Aici fiecare plan este cuprins şi-nţeles Dacă insul se trezeşte, văzând propriul interes.

În Starea de Simplu Martor tot ansamblul se trăieşte. Trăitorul şi Viaţa, la un loc se contopesc.

Orice fiinţă e dotată cu-nţelegerea globală De Creator oferită cu libertatea totală.

Cunoaşterea e comoară, fiind absolut necesară în acest plan de iluzii şi de instincte carnale.

Cere multă stăpânire, ignoranţa destrămată Cu Atenţia lucidă incontinuu-ntâmpinată.

Planul doi, numit *astral*, cu durerea-ngemănat, Remuşcări, învinuiri – noi, prin noi, deci condamnat; Vizând greşeli şi păcate din ultima încarnare Trăim realmente iadul, prin a noastră programare.

Pianul trei, zis al *puterii,* remarcat prin dominare: Crezuri oarbe, teorii îşi impun seaca valoare. Convingerea folosită ca punct unic de vedere.

Victimele fiind atrase prin iluzii efemere.

Planul patru considerat *al Iubirii incomplete,* în existenţa Luminii aspectele Ei sunt trăite Doar atât în profunzimea făpturii, însă necum exprimată prin impulsurile firii.

Al cincilea plan e un paradis ceresc Aici e numai Lumină şi toate pe loc se-mplinesc După propria dorinţă. Un climat deosebit Unde fiecare-n parte este real fericit.

Dar, cum orice năzuinţă, fără efort e-mplinită Durata în acest plan este foarte îndelungată. Comoditatea visării, prin ea fiind copleşitoare.

Face fiinţele să uite de trăiri superioare.

Planul şase e un nivel de Conştiinţă ce cu Viaţa se uneşte Toate câte ne-nconjoară, practic, el ne contopeşte. De fapt, trăim un ţel psihic ce ne duce-n Infinit Unde o uşă deschisă ne-absoarbe-n Nemărginit.

Unindu-ne cu întregul – Tatăl nostru mult iubit Fiind deci, planul următor, cel al şaptelea numit, în acest ultim nivel – Cer precum a zis Cristos Noi şi Tatăl – Una suntem într-un Tot armonios.

În *al şaptelea Cer* – O *Lumină Infinită şi Atotcuprinzătoare* Iată că din noi apare O Scânteie de Lumină prin Ea însăşi trăitoare.

Spirit, Suflet laolaltă – Stare de Pură Conştiinţă.

La fel, Pură Raţiune, Viaţă Pură, tot aşa Dumnezeu Pur în întreaga Lui fiinţă!

61Trăind insistent pe clipe, noi uniţi în mod frecvent.

Cu întregul ce există uniţi ferm şi inerent Vom cunoaşte în mod cert Starea de Iluminare Sau acea Realizare de înţelepciune, Iubire într-o eternă mişcare.

Toţi semenii destinaţi s-atingă supremul ţel De Dumnezei întrupaţi, făr-a urmări model.

Bunătatea, Frumuseţea, Fericirea şi Iubirea Ne stau veşnic la-ndemână prin fireasca vieţuire.

Când aflăm aceste lucruri, nu-i deloc simplăntâmplare!

E semn sigur c-am atins anume maturizare De-a pune şi-n aplicare cele aici revelate.

Căci aflarea ne obligă de-a trăi în puritate.

Nicidecum să amânaţi sau cumva, „Nu pot” rostit! Răspunderea v-aparţine şi regretul resimţit când veţi părăsi viaţa prin fictiva voastră moarte!

De fapt, numai corpul moare când Spiritu-l părăseşte cu a lui vitalitate.

În final, deci, să reţinem ca fapt cert, esenţial:

Cât timp dăinuim aici – în corpul material.

Noi avem capacitatea de-a trăi în chip real
Toate cele şapte planuri – cu înţeles integral.

Truda, munca, insistenţa şi dorinţa arzătoare
Vor înregistra însuşiri – temeinic superioare,
Statornicind un alt Om, cu puteri universale.

Pionier al altei lumi cu imbolduri sacrosancte – pur morale.

Iată şi un alt nivel – greu şi de închipuit:

Aici entităţi naive lâncezesc în mod greşit.

Unii cred că au murit odată cu corpul fizic.

Deşi gândul le confirmă că există pe plan psihic.

Alţii, credincioşi habotnici, cred – cum au fost sfătuiţi.

Cum că n-au decât o viaţă – şi-n profundă letargie aşteaptă a fi treziţi.

Prin venirea lui Mesia, ei formând o împărăţie
De durată milenară. Totu-i clară inepţie!

Atât unii, cât şi alţii trăiesc în întunecime
Şi refuză orice sprijin de-ajutor şi-înţelepciune.

Provin din nivelul prim şi doi – drept

conştiinţă socială, înregistrată vremelnic de existenţă dual㠖

Existenţa fiinţei umane este cuprinsă şi încadrată într-un număr de şapte planuri sau ceruri, cu determinări precise de trăire şi înţelesuri potrivite fiecărui nivel în parte. Iar gândirea şi sentimentul, care ne marchează Starea de A Fi, ne indică în mod categoric gradul de Conştiinţă de pe cărarea minunată a desăvârşirii spirituale.

Cu cât gândirea noastră este mai nelimitată şi trăirea respectivă atinge climatul respectiv. Evoluţia este semnul care ne indică stadiul aflării noastre de întoarcere Acasă în Uniune cu Divinul Creator.

Primul plan este cel fizic în care trăim în asociere cu materia densă, ca Dumnezeu-materie brută. În acest plan – ca fiinţe întrupate – noi avem acces la toate celelalte planuri şi aceste planuri pot fi trăite şi înţelese când noi înşine întâmpinăm mişcarea Vieţii ca simpli martori. În acest context, noi şi Viaţa ne contopim formând Un întreg funcţional. Orice fiinţă umană a fost dotată cu înţelegerea globală – odată cu Libertatea Absolută – de către Tatăl Creator.

Cunoaşterea de Sine este comună tuturor oamenilor şi ea este absolut necesară în acest plan de iluzii însoţit de instincte carnale. Toate acestea solicită multă stăpânire de sine şi demascarea ignoranţei şi confuziei create de această lume trecătoare şi iluzorie.

În acest plan vom folosi permanent Atenţia

globală, lucidă şi dezinteresată la întâmpinarea a tot ceea ce ne scoate în cale Viaţa, fie plăcute sau neplăcute. *Planul al doilea*, *numit astral*, este însoţit de suferinţe, datorită remuşcărilor sau învinuirilor ce ni le aducem pentru faptele şi purtările din ultima întrupare. Aşadar, noi – prin auto-condamnarea legată de greşeli şi păcate – ne creăm singuri iadul, drept proprie programare.

Planul trei, numit al puterii, se remarcă prin dominare, în acest climat întâlnim acei mistici bazaţi pe fondul lor de credinţă. Ei încearcă să se impună prin forţa convingerii verbale.

Planul al patrulea este considerat cel al Iubirii incomplete. Aici se află fiinţele umane care au cunoscut Iubirea în profunzimea lor, însă nu au exteriorizat-o datorită neputinţelor fireşti ale firii.

Planul cinci este numit paradisul ceresc. Este asemenea unei feerii, cu muzică divină, grădini suspendate etc. Aici orice dorinţă este spontan împlinită, care oferă tuturor a un sentiment de mulţumire şi fericire. Dar, cum orice năzuinţă este imediat realizată, durata în acest plan este foarte îndelungată. Tentaţia unei asemenea existenţe este atât de captivantă încât Sufletele trăiesc aici mii de ani, uitând că ar putea fi şi trăiri superioare acestui plan.

Planul al şaselea caraterizează acel nivel de Conştiinţă de Unire cu întregul Existenţial. De fapt aici se trăieşte un scop sau ţel psihologic care conduce în faţa Infinitului. Aici ne aflăm la poarta Adevărului Absolut, care ne absoarbe, unidu-ne cu întregul – adică anticipează planul următor.

Planul şapte este caracterizat printr-o Lumină Infinită şi Atotcuprinzătoare. Şi din noi apare o Scânteie trăitoare prin Ea însăşi. Aici suntem Spirit-Suflet – o Stare de Conştiinţă Pură. La fel Pură Raţiune, O Viaţă Pură şi tot aşa Dumnezeu Pur în întreaga noastră fiinţă.

Întrebarea firească este aceea pe care ar trebui să şi-o pună fiecare semen în mod individual şi anume: Cum vom putea atinge Starea de Iluminare ce caracterizează în mod real înţelepciunea şi Iubirea necondiţionate într-o eternă mişcare?

Toţi semenii sunt destinaţi – încă de la creaţie – să atingă această minunată realizare de Dumnezei întrupaţi 64 ca Bunătate, Frumuseţe, Bucurie şi Fericire. Iar acum, când luăm cunoştinţă de asemenea însuşire este un semn incontestabil că am atins şi nivelul respectiv de maturizare de a pune în aplicare minunata perspectivă: a trăi în deplină puritate.

Prin urmare, să nu amânăm această realizare şi nici să nu ne asumăm neputinţa acestei minunate înfăptuiri, căci atunci când vom părăsi acest plan – prin fictiva moarte, adică simpla desprindere de corp – vom regreta amarnic neîmplinirea îndemnurilor care vizează propria noastră perfecţionare.

În final, să reţinem ca fapt esenţial, că pe acest plan (adică, în postura de fiinţe întrupate) avem capacitatea de a trăi în mod real toate cele şapte niveluri de Existenţă. Iar truda, munca, insistenţa şi dorinţa arzătoare vor înregistra

însuşiri benefice de transformare cu totul excepţionale. Şi toate astea vor forma un alt Om, cu puteri universale, pe fondul unor însuşiri morale de înaltă spiritualitate. Şi, concomitent cu transformarea indivizilor, va apărea o altă lume net superioară de cea existentă în prezent.

Nu putem încheia această temă fără să amintim de un alt nivel din lumea invizibilă, greu şi închipuit, în care entităţi naive lâncezesc într-un mediu întunecos pe baza unor convingeri cu totul greşite. Aceste suflete apreciază că au murit odată cu corpul fizic, deşi gândirea lor spune cu totul altceva. Este vorba de acei credincioşi habotnici care în timpul încarnării au fost convinşi că nu au decât o singură viaţă ca pământeni şi când aceasta va lua sfârşit, ei vor aştepta acolo să fie înviaţi de mântuitorul Iisus Cristos, care împreună cu ei va forma e împărăţie ce va dura o mie de ani.

Întreaga istorioară nu este decât o inepţie inventată de religie.

Spiritele binevoitoare care au încercat să-i ajute nu au reuşit să le destrame profunda habotnicie, astfel că ei vor rămâne şi pe mai departe în bezna şi izolarea, pe care singuri şi le-au creat prin propria imaginaţie.

18. EXPERIENŢA OMENEASCĂ

Experienţa omenească e-nţelept evaluată.
Calitate intrinsecă pe cărarea minunată.
De-a afla ce-i Creatorul în a Lui Totalitate:
De la Gând Nelimitat – eternă subtilitate.

La structura cea mai densă, de materie compactă. Asta facem noi aici ca făptură

întrupată!

Prin acest experiment suntem deci superiori Celorlalte entităţi, precum îngeri vestitori.

Să lăsăm deci la o parte greşita interpretare Oferită de religii, dintr-o vădită eroare.

Voită sau nevoită de interese mărunte

Sau o crasă ignoranţă, drept concretizări greşite.

Noi, ca fiinţe întrupate printr-un şir de încarnări, Ştim desigur multe fapte, însoţite de urmări.

Căci Cunoaşterea de Sine singură se defineşte A fi net superioară celui ce nu o trăieşte.

Prin trăire emotivă, practic, se evoluează, în contact direct cu Clipa şi smerita ipostază.

Nu s-anticipează scop – ideal de împlinit.

Nici rostire de cuvinte, de egou împătimit.

Noi suntem cu adevărat fiinţare şi A Fi.

Stare de Conştiinţă Pură în lipsa lui „a gândi”, Despre ieri şi despre mâine – timp şi spaţiu definit De nebuloasa făptură programată de ştiut.

În această comportare noi suntem uniţi cu Viaţa şi-acceptăm ce ne oferă, contopiţi cu Existenţa.

Astfel şi Tatăl trăieşte – fiind doar O Simplă Prezenţă De acord cu orice fapte din Imensa Lui Esenţă.

Noi ceea ce înfăptuim îi dăm continuitate.

Precum o fac şi alţi semeni prin a lor activitate.

Astfel Tatăl îşi dezvoltă Suprema Sacralitate

Şi realii trăitori au acces la a Lui Totalitate.

Experienţa de fiinţă umană întrupată într-un corp de materie densă este apreciată ca având o valoare inestimabilă, pentru că ea ne permite să cunoaştem Creatorul în totalitatea însuşirilor Sale: de la Gândirea Nelimitată până la materia brută, compactă. Acesta este, de fapt, scopul existenţei noastre pe acest plan fizic.

Toate Entităţile de Lumină – ca îngeri şi arhangheli, de pildă – ne sunt inferiori, întrucât acestea nu au făcut un astfel de experiment.

Semnalăm şi cu acest prilej erorile săvârşite de religii şi de susţinătorii acestora care, fie din ignoranţă, fie din interese personale egoiste, apreciază îngerii ca superiori oamenilor. Să reţinem deci şi această inadvertenţă, pe lângă toate celelalte neconcordanţe, în scopul de a evalua cum se cuvine importanţa noastră de făpturi întrupate.

În şirul de vieţi petrecute în această conjunctură, am cunoscut diverse lucruri, căci Cunoaşterea de Sine se defineşte prin ea însăşi superioară celui care nu o trăieşte cu adevărat. Numai prin Cunoaştere şi Trăire emotivă se evoluează continuu, în contact cu eterna Clipă care este, de fapt, unicul timp real întâlnit de noi în această ipostază.

Or, ca să întâlnim cu adevărat acel unic Moment ni se cere o minte smerită, complet tăcută. Nu se anticipează scop, ideal de împlinit. De asemenea, nu se rostesc cuvinte, mantre, rugăciuni – ele fiind totdeauna egou în activitate

imaginară.

La întâmpinarea mişcării Vieţii noi doar suntem – adică Stare simplă de A Fi – prezenţi la prezent. Este o stare de Conştiinţă Pură înfăptuită în absenţa totală a lui „a gândi” sau a rosti ceva despre ieri sau despre mâine. Toate astea nu sunt altceva decât timp şi spaţiu ireale, în care se lasă antrenată nebuloasa făptură programată de ştiut.

Aşadar, în Starea simplă de A Fi, noi suntem uniţi cu Viaţa şi o acceptăm aşa cum se manifestă, ca Existenţă în permanentă mobilitate. O asemenea atitudine este aidoma cu aceea a Sublimului Creator care doar Este O Simplă Prezenţă în acord cu orice creatură din Imensa Existenţă.

Tot ceea ce noi înfăptuim îi dăm lui Dumnezeu continuitate – aşa cum o fac şi ceilalţi semeni ai noştri prin propriile lor activităţi. Iar acest cumul de înfăptuiri dezvoltă Suprema Sacralitate a Tatălui Ceresc la care noi, ca reali trăitori, avem acces la a Lui Totalitate. Din Imensa Lui Gândire, cu care suntem în contact, noi ne hrănim şi ne inspirăm în permanenţă, urcând pe Calea evoluţiei şi desăvârşirii spirituale.

19. FIINŢA ŞI VIAŢA

Fiinţa, certă Existenţă, necum condiţionată De ceva exterior, ci doar pe Ea întemeiată.

Având proprie voinţă şi libertate totală De-a face tot ce doreşte, ca structură Integrală.

Iar Viaţa-i Dumnezeu – un alt simbol folosit Pentru bunul înţeles de insul neîmplinit.

De timp-spaţiu posedat, precum mediul l-a

format: Atitudini strict gregare, prin egoism educat.

Cum s-acomodează fiinţa cu Viaţa-n derulare
Noutate, prospeţime pe clipe-n desfăşurare?

Asta e marea problemă ce se vrea clarificată
De noi toţi în sinea noastră, prin trăire-adevărată.

Viaţa n-are legi sau ţeluri dinainte stabilite.

Ea doar Este, O Eternă Energie cu nuanţe infinite. N-are-nceput, nici capăt, fiind Lumină şi Armonie Existentă peste Tot, ca şi în Toate cu vibrări de Bucurie.

Şi noi cum O-ntâmpinăm? Suntem cu Ea împreună? Realizăm Uniunea printr-o mişcare comună?

Deci, Cunoaşterea de Sine instantaneu ne uneşte Aducându-ne-n prezent, în contact cu Tot Ce Este! Iată cum se împlineşte fără efort, siluire:

Cu Atenţia lucidă şi atotcuprinzătoare
Demascăm dizarmonia din momentul respectiv.

Adică fictivul sine degradant şi posesiv.

Simpla conştientizare, realmente, îl topeşte.

Iar în „Golul” ce survine, fiinţa-ntreagă se uneşte:

Spirit, Suflet – Un întreg în faţa Eternităţii
Unit cu mişcarea Vieţii – splendoarea Realităţii.

Altă cale nu există de-a cunoaşte prin trăire
Ceea ce e Dumnezeu, decât cu El în Unire! în acest context cunoaştem ce e Pacea, Bucuria, Bunătatea fără margini, Dragostea şi Fericirea!

Frecvenţa acestor clipe va conduce în final la destrămarea structurii de egou conceptual şi Iluminarea fiinţei – Stare de Supraconştiinţă.

Astfel este împlinită mult râvnita năzuinţă.

Noi, ca fiinţe umane, suntem O Existenţă certă, necontrolată de lumea exterioară, ci fundamentată în întregime pe noi înşine. Avem voinţă proprie şi o libertate absolută de a face tot ceea ce dorim ca Trinitate Unitară. Aceste însuşiri ne-au fost oferite de la bun început de către Tatăl Creator. Iar Viaţa este un alt simbol care îl exprimă pe Dumnezeu, ce a fost oferită insului neîmplinit pentru o mai bună înţelegere a existenţei sale.

Problema care ne stă în faţă în mod permanent este aceea de a ne întâlni cu eterna Viaţă, aflată într-o continuă mişcare şi noutate totodată de la o clipă la alta. Căci numai întâlnirea corectă cu Viaţa ne* defineşte de fapt propria îndumnezeire. Aşadar, Viaţa însăşi, pentru a fi înţeleasă, ne solicită să ne întâlnim cu Ea prin trăire adecvată. Ea nu are legi, obiective sau programe anticipate. Ea doar Este, O Eternă Energie cu perspective infinite. Nu are început, deci vine din Veşnicie şi curge fără încetare spre aceeaşi Veşnicie şi se manifestă în permanenţă ca Lumină şi Armonie existentă peste Tot şi în Toate cu vibraţii de Bucurie.

Aceasta fiind Viaţa, ne punem întrebarea: Cum anume o întâmpinăm noi? Suntem noi cu Ea în Comuniune? Realizăm oare întâlnirea corectă a noastră cu mişcarea Vieţii!?

Cunoaşterea de Sine, directă, nemijlocită, realizată instantaneu, ne uneşte întreaga fiinţă şi ne aduce în prezent, în contact cu Tot Ceea ce

Este în acel moment. Şi iată, în mod practic, cum realizăm, fără efort sau siluire, minunata întâlnire: Pentru corecta cunoaştere ne folosim de singurul instrument pe care îl avem şi anume: Atenţia lucidă şi atotcuprinzătoare. Cu ajutorul Ei doar vizualizăm dezordinea existentă în noi în momentul respectiv, care reprezintă ego-ul denaturat. Simpla conştientizare dezagregă totul fără să lase urme reziduale. Iar în „Vidul" sau „Golul psihologic" creat, fiinţa noastră – Spirit şi Suflet – se uneşte având în faţă Eternitatea. În această modalitate ne întâlnim cu Viaţa care se înfăţişează ca splendoare a Realităţii Absolute.

Altă cale de cunoaştere prin trăire nu există, în afară de întâlnirea noastră cu Dumnezeu sau Viaţa în perfectă Uniune. În acel moment cunoaştem: Pacea, Bucuria, Bunătatea, Dragostea şi Fericirea fără margini şi fără vreun motiv legat de ceva din exterior. Frecvenţa unor astfel de clipe va conduce, în final, la destrămarea ego-ului conceptual şi apariţia spontană a Stării de Iluminare a fiinţei. Această fericită realizare este o afirmare a Supraconştiinţei, care ne va însoţi atât pe acest plan, precum şi la trecerea dincolo.

20. HRANA NOASTRĂ PERMANENTĂ

Gândirea Nelimitată este sursa de hrănire A ţoale câte există sub simbol de omenire.

Orice clip-a Existenţei e creată prin Gândire.

Acest lucru ne pretinde fenomenul Contopire.

Să realizăm constant, pe momente succesive întâlnirea cu Viaţa cu înscrisuri efective.

Născute din ambianţa: Noi şi Viaţa – o

mişcare, Noutate absolută, precum Ea se desfăşoară! Precum corpul e hrănit de substanţe nutritive Ce-s aduse în celule de fluxurile sanguine.

La fel, fiinţa e hrănită încontinuu de Gândire.

Drept substanţă fiinţării în proces de devenire.

Fluxul Conştiinţei s-afirmă prin îndemnuri permanente, Care-nregistrate-n Suflet – resimţite şi trăite.

Dezvoltă pe-a lor măsură Viaţa noastră-n general După cum este şi râvna afirmată-n chip real.

Să revenim cu un exemplu: un Gând acum acceptat Este-n Suflet resimţit, drept curent înregistrat.

Acest Gând poate să fie captat şi, la fel, pus în valoare cu sau fără vrerea noastră, de un semen oarecare.

Toată lumea are-acces la propria noastră Gândire.

Cum şi noi ne bucurăm de asemenea-nsuşire.

Şi acest noian de Gânduri au diferite valori:

Unele cu vibrări joase, şi cu-nalte uneori.

Gândurile ce-aparţin conştiinţei sociale Prin natura lor sunt greoaie şi-apăsătoare.

Aici se află, de fapt, imensa majoritate De pământeni, programaţi prin a lor naivitate.

Ei nutresc gânduri reduse: de frică, supravieţuire, Atitudini egoiste, judecăţi şi învrăjbire;

Legate de corpul fizic: boală, bătrâneţe,

moarte.

Ca şi alt fel de nuanţe joase, foarte limitate.

Prin acest mod de gândire, hrănindu-se şi hrănind, Ne-asumăm alimentarea, ca şi stagnarea prin gând A conştiinţei limitate a celor din apropiere Sau a lumii-n general, drept impact şi-aliniere.

Gânduri de frecvenţă-naltă sunt ale Supraconştiinţei. Ele ne dau Unitatea, Armonia, implicarea Bunătăţii, Frumuseţea şi Iubirea, necum condiţionate

De suporturi din afară sau, cumva, imaginate în Cunoaşterea de Sine – bine pusă-n aplicare, prin simţire şi trăire.

Realmente, îndrumaţi să-i dăm Fiinţei numai Gânduri de Iubire

Cu frecvenţa cea mai-naltă de vibraţii insistente.

Care schimbă deopotrivă practicant şi lumi existente.

Starea simplă de A Fi – permanenţă schimbătoare.

Se remarcă, în final, fiind prin ea transformatoare.

Astfel insul se-mplineşte prin sacra-îndumnezeire.

Să fiinţăm prin simplitate – fără efort sau siluire!

Gândirea Nelimitată este Sursa de hrană permanentă pentru Toate câte există în Imensitatea Necuprinsă. Fiecare clipă a Existenţei este deci creată prin Gândire. Acest adevăr de

necontestat ne solicită să ne întâlnim cu unicul timp real care este Clipa. Astfel se înfăptuieşte Uniunea cu Viaţa pe momente succesive. Noi şi Viaţa formăm o singură mişcare – ipostază care se defineşte prin ea însăşi ca noutate absolută.

Aşa cum corpul nostru este hrănit cu substanţe nutritive din alimentele pe care le consumăm, ele fiind aduse în celule prin circuitul sanguin respectiv, tot aşa este hrănită şi Fiinţa prin Gândire. Aşadar Fiinţa este hrănită de către Gânduri în procesul de devenire sau evoluţie. Fluxul Conştiinţei se afirmă prin îndemnurile şi dorinţele noastre permanente care – înregistrate în Suflet, resimţite şi trăite – ne dezvoltă pe măsura lor Viaţa, în general.

Pentru a uşura înţelegerea fenomenului aducem următorul exemplu: Un Gând conceput este resimţit în Suflet ca un curent electric, care este înregistrat. Acest Gând poate fi captat şi pus în valoare şi de alte persoane – cu sau fără vrerea noastră. Prin urmare, toată lumea are acces la propria noastră Gândire, după cum şi noi ne bucurăm de aceeaşi însuşire.

Acest noian de Gânduri sunt de valori diferite. Unele dintre acestea au vibraţii joase, altele sunt de frecvenţe vibratorii foarte înalte.

Gândurile care aparţin conştiinţei sociale, prin însăşi natura lor, sunt joase şi apăsătoare. La acest nivel se află marea majoritate a populaţiei acestei planete, potrivit programării respective, datorită necunoaşterii sau naivităţii acesteia. Aceşti oameni nutresc în mod frecvent gânduri

reduse ca frecvenţă: de supravieţuire, de frică, atitudini egoiste de judecăţi, lăcomie, violenţă şi învrăjbire. Toate acestea sunt în strânsă legătură cu corpul fizic: de boală, îmbătrânire şi moarte; ca şi multe gânduri tot la fel de joase ca frecvenţă şi foarte limitate. Fiinţele omeneşti care se hrănesc cu acest soi de gânduri sunt în mod inerent influenţate negativ de ele şi, totodată, influenţează pe semenii aflaţi în apropiere, conducând astfel la stagnarea evoluţiei acestora, ca şi a lumii, în general.

* * *

Gândurile de înaltă frecvenţă sunt cele ale Supraconştiinţei, care oferă Unitatea fiinţei, Armonia, Bunătatea, Frumuseţea şi Iubirea necondiţionate de suporturi exterioare sau de lumea mărginită.

În Cunoaşterea de Sine – dacă este corect aplicată, odată cu simţirea şi trăirea – suntem îndemnaţi în permanenţă să-i oferim Fiinţei numai Gânduri asociate cu Iubirea, adică de vibraţii înalte, foarte subtile, care schimbă radical pe practicant şi lumea întreagă totodată.

În final, să reţinem că simpla Stare de A Fi, în permanentă schimbare, este prin ea însăşi benefic-transformatoare. Astfel practicantul îşi împlineşte sacra îndumnezeire, fără efort sau siluire în vreo formă oarecare. Iar prin transformarea noastră, fără vrerea sau dorinţa noastră, contribuim la transformarea întregii omeniri.

21. IDENTIFICAREA LUI DUMNEZEU

Din lumile mai subtile, de niveluri diferite.

Am coborât pe Pământ, din considerări multiple. Dintre toate, unul singur este cel mai important:

De-a cunoaşte propriul Sine – drept mister considerat. El se află în adâncul tuturor făpturilor umane.

Drept „Minuscul vârf de ac”, cu-nsuşiri paranormale, Fiind numit şi Dumnezeu, cel prin care se-mplinesc Toate cele necesare ce-s aduse-n mod firesc.

De cursul normal al Vieţii, pe momente succesive, Noutate intrinsecă şi însuşiri afective.

De-acum, ştiind toate astea Şinele singur s-arată când tace făloasa minte, de timp-spaţiu programată.

Iar în Pacea ce survine, nedorită, neforţată Fiinţa-ntreagă se uneşte instantaneu – deodată!

Fericita ipostază ne-a dat chiar Divinitatea, Omul-Dumnezeu ce suntem, Uniţi cu Realitatea.

De fapt, ce e Dumnezeu? Are cumva început?

A fost altceva ’nainte, ori un haos absolut?

El e Pură Energie, Infinită Existenţă.

Fiinţează dintotdeauna, prin Eterna Sa Prezenţă!

N-are-nceput, nici sfârşit – permanentă noutate, Gândire Nelimitată, Existenţă-n Tot şi-n Toate.

De asemeni, e Iubire, Frumuseţe şi Grandoare, încontinuu Bucurie, ca Sacră manifestare.

A vedea pe Dumnezeu, Fiinţa Sa Cea Infinită.

Este precum o mişcare tuturor a potrivită.

Drept o simplă viziune a Spaţiului Nemărginit.

Acest spaţiu fiind un Fluviu de Gândire fără de sfârşit.

Priviţi Spaţiu-Infinit! în el Gânduri Nelimitate care le cuprind pe Toate, precum ele prinse-n Toate! Acesta e Dumnezeu cu-al Său imens conţinut.

Ce-i determină Esenţa cu întregul Său avut!

La un anumit nivel, materie se defineşte.

Substanţa oricărui lucru – Sursa ce-l alcătuieşte!

La alt nivel, este trup – diverse dimensiuni!

Iar mai sus, este Lumină, apoi Neantul, în fine! Dumnezeu e Tot Ce Este; Viaţă, Gândire Nelimitată care mereu schimbă şi creează o Viaţă desfăşurată, Care-ntr-o clipă piere şi apoi pe dat apare apare!

N-ai cum stabili ceva ce-i născut şi-ndat dispare!

Putem noi oare percepe un Univers Infinit?

N-avem cum să înţelegem cu-al nostru spirit finit.

„Ceea ce transcende lumea, timpul, spaţiul măsurabil”! Tentativa e desigur un eşec imaginabil!

Cu o minte limitată nu-L putem vedea, descrie!

Tacă deci făloasa minte, cu a ei meschinărie! în tăcere, noi doar suntem, Un întreg Nelimitat!

Astfel Noi şi Tatăl – Una – Divinul identificat!

Aşadar, numai cunoscând ce-i Tatăl – emoţional trăind, Vom şti ce e Dumnezeu – noi în postura de „Fiind”.

Aşa suntem: Mişcare, Pace, Iubire – toate nemăsurate, Când fiinţăm doar ca Prezenţă pe momente consacrate.

Am coborât pe acest plan, la reîncarnare, din diferite şi variate motive, însă cel mai important este acela de a ne cunoaşte propriul Sine, considerat ca Existenţă misterioasă. Acest Sine-se află în toţi semenii noştri, ca fiind de aceeaşi calitate cu însuşiri comune asemănătoare. El este Un Punct minuscul de Lumină cu însuşiri paranormale. Aceasta este Scânteia Divină desprinsă din Imensa Flacără, adică Divinul Creator. Aşadar, aceste Scântei, în mod logic, raţional, au aceleaşi însuşiri ca şi Creatorul.

Această Natură Divină ni se revelează atunci când tace făloasa minte, care este o ficţiune născută pe fondul vieţii iluzioniste în asociere cu trupul carnal. Concomitent cu tăcerea smerită a minţii, fiinţa noastră se uneşte în profunzime – Spirit, Suflet şi Egou – formând o perfectă Uniune cu întreaga Realitate

Ce este de fapt Dumnezeu? Are cumva un început? A existat ceva înaintea Sa, un haos absolut?

El este O Energie Pură, Infinită Existenţă care vine din Veşnicie şi se îndreaptă în necontenită mişcare spre aceeaşi

75Veşnicie. Nu are început şi nici sfârşit,

fiind o permanentă noutate. Este O Stare Nelimitată care există în Toate, aşa cum Toate se află în Imensitatea întregului. De asemenea, El este Iubire, Frumuseţe şi Grandoare. Starea de Bucurie îi marchează întreaga Existenţă. Vederea lui Dumnezeu este oferită tuturor a, indiferent de nivelul respectiv de înţelegere obiectivă. Simpla viziune a Spaţiului Infinit – care este şi un Fluviu de Gândire Nelimitată, fără de sfârşit – ne atestă veritabila descoperire, Imensitatea, Ea fiind însuşi Adevărul Absolut!

Să reluăm experimentul. Să privim deci Spaţiul Infinit! în El Gândirea Nelimitată care le cuprinde pe Toate, aşa cum ele sunt cuprinse în Tot. Acesta este Dumnezeu cu imensul Său conţinut, care-i determină Esenţa şi avuţia Sa nelimitată!

Dumnezeu, la un anumit nivel, este materie. Substanţa fiecărui lucru este sursa care-L alcătuieşte. La acest nivel El este trup de diverse dimensiuni şi forme. La alt nivel, El este Lumină, apoi Gândire, iar în final, El este Neantul! Prin urmare, Dumnezeu este Tot ceea ce există: Viaţă, Gândire Nelimitată care mereu se schimbă şi creează o Viaţă în continuă desfăşurare. Între un moment şi celălalt nu mai este. Or, în acest context nu avem cum să stabilim ceva care îndată se sfârşeşte şi dispare.

Putem noi oare percepe un Imens Infinit? Desigur că nu putem cu mintea noastră finită. Este imposibil să cuprindem „Ceea ce transcende lumea, timpul şi spaţiul măsurabil, şi orice

tentativă făcută în acest sens este sortită eşecului. Cu mintea noastră limitată noi nu-L putem nici sesiza, nici descoperi.

Numai când această minte tace, noi vom deveni Un întreg Nelimitat. În acest fericit context, Noi şi Tatăl – Una suntem ca Divin identificat. Aşadar, numai cunoscând ce este Tatăl, prin trăire emori vă, vom şti ce este Dumnezeu, noi în necuprinsa ipostază de A Fi.

În final, noi suntem Mişcare, Pace, Armonie, Bucurie, Bunătate şi Iubire nemăsurate când funcţionăm în prezent pe momente consacrate, care se află în continuă desfăşurare, noutate permanentă.

22. ILUMINAREA ŞI CUNOAŞTEREA DESCRIPTIBILĂ

Iluminarea e un fenomen – mister – imposibil de descris.

Ea se produce spontan, într-un moment nou extins, Fiindcă-i veşnic noutate pe momente schimbătoare.

Iar cuvintele sunt vechi – necum corespunzătoare.

Dacă-ncercăm să traducem Cunoaşterea prin cuvinte Ea nu-i deloc nouă, ci păreri închipuite.

Cunoaşterea cea reală e doar simplu resimţită De realul trăitor, drept surpriză absolută.

Aceasta-i Inteligenţa – Gândirea Nelimitată.

Ce survine ca un fulger, neputând şi explicată Prin cuvinte perimate în trecut înregistrate.

Acum fiind nepotrivite, fiindcă sunt imaginate.

Trăitorul veritabil doar cunoaşte integrat în Absolut, Nemarcat de vreo nevoie de a se face cunoscut. Fenomenul resimţit, ca Gând de-naltă frecvenţă.

Care e păstrat în Suflet ca memorie concretă.

Sentimentul elevat, care astfel e păstrat va atrage-n Viaţa noastră Gânduri cum el s-a format, Care devin absolute o dată cu-înţelepciunea în Suflet înregistrată. Ea dă Vieţii prospeţimea.

Glanda cea pituitară, fiind permanent stimulată, t rin masa ei hormonală copleşeşte fiinţa toată. Corpului dă tinereţe, vigoare, amânând moartea Viaţa astfel e schimbată, implicând seninătatea.

Dragostea, Inteligenţa şi, la fel, compasiunea. Se vor mări neîncetat o dată cu-înţelepciunea.

Care stimulează fiinţa pe culmi net superioare.

Planul şapte fiind atins, progresiv, prin însumare. Prin actualul mesaj am fost, practic, informaţi Despre ce e necesar, pe noi înşişi rezemaţi.

De a reveni la Sursă, prin atitudini însuşite.

Adică la noi Acasă, însoţiţi de îndemnuri sfinte.

Cunoaşterea prin trăire şi de-asemenea simţire Vă stă-n faţă şi vă-ndeamnă, prin a ei îndreptăţire.

Să deconspiraţi ce-i fals – preţuirea-nşelătoare şi să deveniţi Ce sunteţi – Fiinţe etern creatoare.

Fenomenul Iluminării apare în mod spontan, fiind prin însăşi natura lui ceva misterios şi imposibil de descris. El apare ca noutate absolută, deci imposibil de înţeles cu mintea veche ştiutoare.

Despre Iluminare luăm cunoştinţă prin trăire şi simţire în mod individual, atunci când o întâlnim cu adevărat. Ea apare ca un fulger şi nu poate fi explicată prin cuvinte perimate, care se află înregistrate de mintea veche. Trăitorul o cunoaşte în ipostaza Integrării lui în Absolut şi simte nevoia de a o exterioriza în scopul de a-şi însuşi o anumită importanţă funcţională. Gândul de înaltă frecvenţă vibratorie, care o defineşte, este păstrat în Suflet ca memorie concretă pe fondul produs odată cu declanşarea ei. Iar acest sentiment, care a determinat înregistrarea, va atrage în viaţa noastră cotidiană numai Gânduri de înaltă subtilitate, ce amplifică necontenit propria înţelepciune. Asemenea Gânduri stimulează, în mod frecvent, glanda pituitară, care îşi măreşte masa hormonală, oferind corpului sănătatea, tinereţea şi îndepărtează fenomenul moarte. Pacea, Armonia şi seninătatea sunt efectul sigur al acestei realităţi. De asemenea, se vor amplifica neîncetat: Dragostea, Inteligenţa şi Compasiunea, odată cu înţelepciunea care stimulează şi îndrumă fiinţa pe culmi net superioare, în acest fel va fi atins, progresiv, planul al şaptelea, prin însumarea însuşirilor respective cu totul deosebite.

Şi prin această temă-mesaj am fost, practic, informaţi despre ceea ce este absolut necesar să

facem, prin noi înşine, pentru a reveni cât mai grabnic la Sursa-Surselor, adică la 78 căminul nostru. Iar Cunoaşterea de Sine, prin trăire şi simţire, ne stă în faţă şi ne îndeamnă să demascăm ceea ce este falsa preţuire a ego-ului vremelnic şi să devenim Ceea Ce suntem de fapt: Fiinţă Eternă Nemuritoare. În noi toţi, fără nicio excepţie, există întreaga capacitate de a concretiza atitudini şi comportări sfinte şi sfinţitoare totodată.

23. ÎMPĂRĂŢIA MATERIEI

Viaţa în al ei ansamblu, aşa cum se desfăşoară.

E legată-n mod real de lumea materială;

Condiţia Existenţei e un factor necesar în relaţia umană ca ceva elementar.

Deci, hrana asigurată zilnic drept prioritate.

La fel şi îmbrăcămintea, prin veşminte adecvate Alte lucruri necesare unui trai cât mai decent.

Şi un adăpost potrivit pământescului moment.

Dotat cu Inteligenţă de Divinul Creator Omul a supravieţuit pe-al său fond interior.

Spirit, Suflet – împreună – pe cărarea minunată A Vieţi-n derulare, fiinţând cu Ea deodată.

Ca Dumnezeu-bărbat şi Dumnezeu-femeie-n Unitate Au pus temei Existenţei prin a lor Realitate.

Zi de zi şi an de an – generaţii succesive Au clădit această lume – adevărată minune!

Prin imaginaţie, Gândire şi voinţă intensivă.

Orice ideal clădeşte, ca necesitate-activă în desfăşurarea Vieţii pe momente trecătoare.

Noutate absolută – tuturor folositoare.

În această împărăţie de materie solidă Ştiinţa, tehnica, tot timpul în descoperiri abundă şi pe om îl defineşte drept stăpân şi stăpânire A tot ce este lumesc în a lui convieţuire. Dar, pe plan spiritual e cu totul diferit:

Omul a rămas în urmă. Când în corp a coborât S-a socotit a fi trup, ca şi minte ştiutoare.

Uitând deci experienţa de trăire prin Fiinţare.

Ca făptură încorporată într-un înveliş carnal suntem legaţi temporar de planul material, însă, nicicând să uităm latura spirituală.

Propria Divinitate – Veşnicie cert reală.

Când Cunoaşterea atinge reala Iluminare.

Fericitul trăitor, pe clipe înnoitoare.

Este perfect conştient de lumea-n care trăieşte şi câte-ntâlneşte-n cale, el pe toate le iubeşte.

Viaţa în ansamblul existenţei şi desfăşurării Ei este legată şi de lumea materială. Iar noi, fiinţele umane, care facem experienţa lui Dumnezeu ca materie, suntem condiţionaţi de această împărăţie a materiei brute.

Aşadar, zilnic avem nevoie de hrana necesară unei bune funcţionări fiziologice. Îmbrăcămintea adecvată condiţiilor climaterice respective mediului unde ne aflăm este o altă necesitate. De asemenea avem nevoie de o locuinţă, drept

adăpost pentru odihnă şi refacerea energiei. Cu aceste elemente de bază ne putem menţine şi dezvolta în chip satisfăcător pe acest plan al Existenţei terestre.

La începutul existenţei sale pe acest plan, fiinţa umană, plăpândă şi neputincioasă, a dus o viaţă foarte grea, fiind nevoită să facă faţă unor condiţii adverse. Cu trecerea vremii însă, omul, fiind dotat de către Creator cu Inteligenţă, a putut să supravieţuiască şi să devină stăpânul de necontestat al acestei planete. În ipostaza de Dumnezeubărbat şi de Dumnezeu-femeie, au pus împreună pus temelie acestei lumi minunate în care ne aflăm.

Tot ceea ce vedem astăzi în jurul nostru, privitor la ansamblul tuturor domeniilor care definesc această lume a materiei, este rezultatul firesc al descoperirilor fiinţelor umane. Omul, folosind imaginaţia, gândirea şi voinţa crea**80** toare, a pus temelie ştiinţei cu aplicare în toate domeniile legate de existenţa cotidiană. Toate descoperirile făcute privitoare la aceste aspecte ale Vieţii sunt, prin ele însele, dovada certă a superiorităţii şi muncii sale, care merită toată admiraţia.

Nu acelaşi lucru s-a întâmplat şi pe plan spiritual. Aici însă, din păcate, constatăm cu totul altceva. Fără să greşim afirmăm cu toată convingerea că ne aflăm încă în stadiul de primitivism spiritual. Relaţiile inter-umane, atitudinile faţă de mediul înconjurător şi faţă de ansamblul Existenţei, în general, îndreptăţesc cu

prisosinţă calificativul de mai sus.

Noi, oamenii – Copii ai lui Dumnezeu prin creaţia Lui directă – avem aceleaşi însuşiri transmise nouă odată cu actul creaţiei de către Sublimul Părinte. Aşadar, Iubirea, Bunătatea şi Fericirea sunt calităţi esenţiale aflate în fiecare făptură umană. Aceasta este Natura noastră Divină pe care treptat… treptat am dat-o uitării încă de la coborârea în acest plan al iluziilor. Ne-am considerat corpul şi mintea, produs al simţurilor, ca fiind Realitate.

Rătăcim de prea multă vreme, ataşaţi în mod nefiresc până la înrobire de această lume fictivă şi trecătoare. A sosit vremea Trezirii! Deşi trăim cu adevărat în această împărăţie a materiei, să nu uităm nicio clipă Natura noastră Divină!

Iluminarea este accesibilă tuturor a – prin trăire şi simţire pe clipe aflate într-o continuă schimbare. În Starea simplă de A Fi sau Stare de Conştiinţă Pură vom întâlni Iubirea necondiţionată, care ne atestă propria îndumnezeire.

24. ÎMPĂRĂŢIA RELATIVITĂŢII

Iată-mă iarăşi şi iarăşi pe drumul bătătorit

De ai noştri înaintaşi – părinţi, străbuni – conduşi de propriul ştiut:

Obiceiuri de demult, reguli de morală, diverse ceremonii.

Frica de păcat şi moarte, şi-alte multe inepţii. Astfel condiţionat am o minte posedată şi repet necontenit, precum ea a fost formată.

Dar… deodată, mă opresc şi încep să meditez

şi-nsoţit de-acest proces, încerc să evaluez:

Tot ce fac nu văd efecte ce-s promise de credinţă! Ceva-i şubred, nefiresc! E propria mea neputinţă?! Sau credinţa-i mincinoasă, derutantă Prin ai ei îndrumători şi-a lor viaţă distonantă?!

Cu totul nepotrivit în ce spun şi-nfăptuiesc.

Zi de zi fiind clar exemplu că ei, de fapt, s-amăgesc şi – conştient, inconştient – pe creduli duc în eroare, Dibăcia folosită în discuţii e la fel de-nşelătoare.

Tot la fel de dubioase: metode, filosofii înalte.

Dau aceleaşi rezultate, prin iluziile asumate. Efectele clar văzute – argumente preţioase.

Ele ne spun ce se-ntâmplă cu minţile nemintoase:

De o parte, impostorii vanitoşi şi aroganţi;

De-alta, masa de creduli naivi, ce-s influenţaţi.

Peste tot în întreaga noastră planetă o psihoză perimată, realmente desuetă.

Astfel de împărăţie relativă, nefirească A atins propriul liman! Vremea cere să renască!

Este propriul ei destin, practic să evolueze!

Asta Viaţa o impune să devină, progreseze!

Nu prin legi, regulamente se obţine redresarea.

Ci prin proprii cetăţeni care-şi destramă eroarea, Desprinşi de-ale lor iluzii – ce le socotesc reale.

Din neştiinţă, ignoranţă apreciate vitale.

Nimic din această lume: fizic, psihic, deopotrivă, N-au în ele calitatea de Realitate-

activă.

Totul este relativ, ficţiuni amăgitoare cu efecte pe potrivă, inerent înşelătoare.

Cu Atenţia lucidă şi atotcuprinzătoare De întâmpinăm toate astea, întâlnirea e nimicitoare.

Iar în „Vidul” ce survine – Pace, Linişte deplină, Divinitatea din noi, Sacrul Sine, instantaneu se afirmă.

Viaţa altfel e văzută şi trăită prin simţire.

Noi fiind încontinuu proaspeţi – o eternă înnoire, Precum este Existenţa la nivel universal.

Ea nicicând nu se repetă, nici nu are un final!

Cunoaşterea cea de Sine în acest mod se înscrie.

Pe momente fericite şi-o imensă Bucurie.

Efectele fiind dovada, drept măreţie, grandoare, Care-atestă Calea dreaptă, instantaneu creatoare.

În actuala noastră încorporare ne aflăm, de fapt, pe drumul bătătorit de înaintaşi: părinţi, bunici şi străbuni – care au fost conduşi de propriul ştiut fixat pe pelicula memoriei. Este vorba despre credinţa străbună, bazată pe reguli de morală cu diferite ceremonii, cu frica de păcate şi moarte, ca şi multe alte inepţii.

Fiind condiţionaţi încă din copilărie, noi dispunem de o minte posedantă care ne conduce în viaţă în mod mecanic, obligându-ne să ne conformăm după cum am fost îndoctrinaţi.

Şi-acum, în continuare, iată exemplul unui Om-Trezit. La un moment dat mă opresc şi încep să meditez şi concomitent să evaluez: Tot ceea ce

fac nu văd efectele pe care însăşi credinţa mi le anticipează. Întregul proces îmi demonstrează fie şubrezenia credinţei, fie propria ei neputinţă. Continuând astfel analiza, mai descopăr că acei îndrumători una spun şi îndeamnă prin credinţa derutantă, şi alta este comportarea şi exemplul oferit prin propria lor viaţă. De asemenea, constat că ei de fapt se amăgesc şi, conştient sau inconştient, duc în eroare masele de credincioşi. Dibăcia sau iscusinţa, folosită în discuţii, este la fel de înşelătoare. Tot la fel de dubioase sunt şi diferitele metode şi filosofii arogante, care puse în aplicare, oferă aceleaşi rezultate iluzioniste. Efectele pe care toate acestea le înregistrează, sunt adevărate teste care califică în mod categoric pretinşii îndrumători spirituali.

Prin urmare, distingem, pe de o parte, impostorii vanitoşi, chiar aroganţi, sprijiniţi pe calapoade limitate de gândire; iar pe de altă parte, mulţimea de creduli, care se lasă influenţaţi şi conduşi. Acesta este de fapt climatul şi psihoza care domină pe întreaga suprafaţă a acestei planete.

Această împărăţie relativă, nefirească, a atins limita maximă a propriei dezvoltări. Vremurile pe care le străbatem impun părăsirea nefirescului şi revenirea la Realitatea incontestabilă. Renaşterea, progresul, evoluţia se află înscrise în destinul acestei împărăţii, impuse chiar de către Viaţă în mişcarea ce o caracterizează în drum spre Veşnicie.

Iar această transformare radicală nu poate fi

concretizată prin legi, regulamente, decrete prezidenţiale sau alte îndrumări, ci de fiecare cetăţean în parte. Şi cum anume poate fi înfăptuită? Prin aplicarea unei modalităţi foarte simple – incredibil de simplă! O asemenea simplitate derutează adesea pe marea majoritate a semenilor. Îi face neîncrezători şi susceptibili în privinţa rezultatelor care se obţin în mod clar, fără eforturi sau ideal anticipat.

Experienţa transformatoare începe cu fiecare ins în parte, cu demascarea iluziei în care trăim datorită neştiinţei, ignoranţei. Nimic din această lume în care trăim ca făpturi întrupate nu are un suport real. Totul este ficţiune amăgitoare care – prin efectele inerent înşelătoare – ne stresează, chinuiesc, amplificând în noi înşine suferinţe, cu repercusiuni asupra celor din jurul nostru, ca şi a lumii, în general.

În acest experiment folosim doar Atenţia lucidă şi atotcuprinzătoare. Ea, asemeni unui unui laser – dezagregă, dizolvă instantaneu tot ceea ce ne scoate în cale Viaţa, apreciate de noi ca plăcute sau neplăcute. Iar în Pacea sau „Vidul psihologic”, care survine, apare Divinitatea din noi sau Sacrul Sine. În această ipostază Viaţa este altfel văzută şi trăită prin simţire. Aşadar, în acest context, noi funcţionăm în Uniune cu Viaţa pe clipe în desfăşurare, ca 84 noutate, prospeţime necontenită. Aceasta este Existenţa la nivel universal care nu se repetă niciodată şi nici nu are un anume sfârşit.

Cunoaşterea de Sine se înscrie în acest mod

pe momente fericite şi o imensă Bucurie. Efectele pozitive pe care noi, ca practicantoneşti, le conştientizăm sunt dovada certă că funcţionăm încadraţi pe Calea directă, care ne conduce la desăvârşirea noastră spirituală.

25. ÎNDEMNURI ESENŢIALE

Blândeţea şi Bunătatea, împreun-asociate.

Faţă de noi şi de alţii – profund în noi implantate!

Să fim generoşi cu noi şi cu alţii deopotrivă!

Şi, de asemeni, credincioşi, ca deprindere activă!

Atât una, cât şi alta întâi nouă aplicată.

Căci aşa vom învăţa a fi altor semeni dată!

Iar când ne trădăm pe noi, în locul altei persoane.

Se numeşte tot trădare de proporţii colosale.

Dragostea apreciată cea mai-naltă preţuire De Dumnezeu tuturor a acordată, fără vreo deosebire! Ea-nseamnă Libertate, Creatorul fiind o astfel de calitate. Libertatea-i Dragoste rostită, ambele deci asamblate!

Să ne amintim continuu că lumea-n care trăim E o lume de iluzii! Ce vedem şi auzim Nu este nimic real, ci ficţiuni inerente care, corect folosite, ne oferă propria Realitate.

Acesta-i scopul suprem al oricărei întrupări:

Experienţa sublimă a divinei Integrări.

Existenţa pe-acest plan e un vis necontenit.

Liberi suntem să visăm acest vis prin împlinit

Şi la acea lume în care Dragostea Neţărmurită Dă răspunsuri la oricare întrebare

sau reacţie ivită, Situaţii diferite pe momente trăitoare.

Noi fiind Una cu Ce Este în acea desfăşurare.

De asemeni, să visăm la acea lume, în eterna ei mişcare, în care Viaţa însăşi prin sensuri sprijinitoare E-acceptată precum este, ca supremă preţuire.

Noi, trăitor implicat în Ea cu desăvârşire!

În acest context de Viaţă nu există amăgire.

Ci oportunităţi egale şi resurse de reală împlinire.

De anticipat o lume în care judecata e exclusă, Dragostea-i fără condiţii, de frică necum impusă

Ca mijloc de-a impune respect – formă dară de-mpietrire! Diferenţe între semeni nu produc discriminări, Nicidecum o separare! – întregul considerat Reflectarea absolută a părţilor ce L-au format!

O lume în care e destului însumat.

Cel ce are din prisosul său împarte cu cel neîndestulat; Suferinţa nu e niciodată şi de nimeni ignorată;

Când iluzia-i văzută, ea-i de toţi considerată;

Ignoranţa, precum şi intoleranţa nu mai există ca fapte; La fel ura, toate iluzii deşarte, lipsite de-nsemnătate; Superioritatea realmente abolită – ca-nsuşire personală Din viaţa tuturor a ca iluzie totală!

Visaţi la acea lume în care greşelile nu duc la ruşine, Nici regretele nu duc la-nvinovăţire sau aversiune!

De asemenea, judecarea nu duce la condamnare şi la alte multe lucruri vădite prin exprimare!

Toate astea cum anume le vedeţi şi-apreciaţi?

De le vedeţi ca reale, sunteţi realmente posedaţi!

Toată tragedia Vieţii: friti, coşmaruri infinite Singuri vi le asumaţi, suferind cu-ngusta minte!

Calapoade de gândire prin timp astfel v-au format Vremea e să vă desprindeţi! Ştiţi şi sunteţi informaţi

Ce-i Sublimul Adevăr şi complexul de iluzii

Ce vă domină, prin ignoranţă şi mulţime de confuzii:

Acest complex de-ndrumări de Dumnezeu oferite Vă-ndeamnă să vă cunoaşteţi pe momente viu trăite! Aveţi totul la-ndemână şi-ntreaga capacitate Singuri să descoperiţi propria Realitate.

Iar, în final, autorul vă-ndeamnă prieteneşte:

Cititul oricărei teme în mod spontan se-mplineşte cu aplicarea corectă şi trăirea personală.

Singuri sunteţi şi-n Libertate totală!

Aceste îndemnuri nu sunt altceva decât simple atenţionări pe care, punându-le în aplicare, vom descoperi inerentele efecte benefice spirituale care le însoţesc. Blândeţea şi Bunătatea, asociate între ele şi implementate în profunzimea propriei fiinţe, vor produce efecte atât asupra noastră, cât şi asupra semenilor.

Să fim generoşi atât cu noi, cât şi faţă de

ceilalţi fraţi şi surori cu care venim în contact. De asemenea, să ne însuşim, ca deprindere permanentă, buna-credinţă faţă de noi, ca şi faţă de restul oamenilor. Prin urmare, vom începe de fiecare dată cu noi înşine. Căci cum am putea avea pentru alţii o anume atitudine dacă, mai întâi, nu ne-o adoptăm propriei noastre individualităţi? Dar să ne continuăm şirul de îndemnuri:

Dragostea, apreciată precum cea mai înaltă preţuire a lui Dumnezeu, să o avem – fără nicio deosebire – faţă de înііeaga omenire. Ea înseamnă şi Libertate comportamentală. Libertat ea şi Dragostea exprimate să fie totdeauna asamblate!

Să ne amintim în mod frecvent că lumea în care trăim este o lume de iluzii – concretizată prin ceea ce vedem şi auzim. Toate acestea sunt inerente ficţiuni care, folosite în mofi corespunzător, ne conduc la propria Realitate. Acesta este scopul suprem al oricărei întrupări: a face experienţasublimului prin Integrare, folosindu-ne de existenţa stărilor iluzorii, văzându-le aşa cum sunt ele.

Existenţa noastră în această lume este un necontenit mister. Şi dispunem de libertatea de a visa, iar visul ne conduce la Integritatea propriei fiinţe.

Să visăm deci la acea lume în care Dragostea este neţărmurită, care dă răspunsuri la orice întrebare sau reacţie ivită, drept situaţii diferite pe momente trăitoare. Noi, în ambele cazuri, fiind Una cu Ceea Ce Este în întreaga desfăşurare.

De asemenea, să visăm la acea lume în

eterna ei desfăşurare în care Viaţa este acceptată aşa cum este Ea, fără niciun fel de cârtire. În acest context de Viaţă nu este niciun fel de îngrădire. Totul este privit ca oportunităţi, oferite de către Viaţă, datorită cărora vom atinge propria Realizare sau Iluminare. Nimic nu vom anticipa şi nici nu vom judeca pe cineva. Dragostea Neţărmurită o vom oferi la toate câte ne înconjoară, fără să facem vreo discriminare între ceva sau altceva. Nu va fi nicio separare, ci văzând întregul ca reflectare a Purităţii din care El este cuprins.

Să visăm la acea lume îndestulătoare, în care: acela care are dă din prisosul său celor neîndestulaţi, suferinţa nefiind niciodată ignorată; când iluzia este văzută de toţi, ea este îndată reconsiderată cu efectele de rigoare; ignoranţa şi intoleranţa nu există ca fapte reale; la fel, ura, ca şi toate iluziile desuete sunt lipsite de însemnătate; superioritatea, ca însuşire personală, să fie abolită: atât din viaţa personală, cât şi a tuturor a – ea fiind o iluzie foarte puternică şi cu caracter general. Este întâlnită la toate nivelurile sociale.

Să visăm la acea Viaţă în care greşelile nu conduc la ruşine şi nici regretele la învinovăţire sau aversiune, nici judecăţile nu conduc la condamnare, ca şi la alte multe lucruri învederate prin exprimare.

După această înşiruire de îndemnuri esenţiale, cum anume le vedem şi apreciem în final? Dacă asemenea visări le considerăm reale,

suntem în mod sigur un fals sine sau egou condiţionat pe şabloane limitate de gândire de către mintea ştiutoare.

Acum a sosit vremea ca singuri să ne descoperim propria Natură Divină. Dispunem de întregul complex de informaţii în legătură cu ceea ce este Sublimul Adevăr, ca şi de întregul ansamblu de iluzii care domină lumea şi o stresează, datorită necunoaşterii sau greşitei interpretări a Vieţii în eterna Ei desfăşurare.

Îndemnurile, la care ne referim în această temă, au fost date chiar de către Dumnezeu prin diferiţi mesageri şi persoane anume dotate. În consecinţă, să lăsăm de o parte orice îndoială şi să ne angajăm cu întreaga energie la punerea în aplicare potrivit Cunoaşterii de Sine.

Iar autorul acestei lucrări vă sugerează ca cititul fiecărei teme să fie asociat cu aplicarea corectă şi trăirea personală. Experienţa întâlnirii cu Viaţa se realizează de unul singur, însoţit de o totală Libertate.

26. LIBERTATEA ABSOLUTĂ

Libertatea un dar sacru, de supremă preţuire.

De Dumnezeu oferită, din imensa Lui Iubire.

Fiilor Săi mult iubiţi, încă de la început

Spre a explora Gândirea şi dezvolta Duhul Sfânt.

Dar nu e numai atât! El ne-a oferit şi Fiinţa Ca voinţă de creare, Starea de Pură Conştiinţă şi-nţelegere deplină a Eternităţii Sale Cu-nsuşiri şi calităţi certe şi-adimensionale.

Gândirea Nelimitată, Dragostea fără condiţii.

7 n rulaţi? cu noi mi evis-a rontradicţii.

Voinţa noastră şi-a Lui este asemănătoare.

El fiind de acord cu noi în oricare-mprejurare.

Nicio acţiune-a noastră, fie cât de ticăloasă.

Nu poate să depăşească firea Lui dumnezeiască:

Nu judecă, nu condamnă, nicidecum nu osândeşte.

Nici nu are atitudini la câte-n lume-ntâlneşte. El doar Este! – Simplitate Sfinţitoare.

Măreţie Infinită a Toate cuprinzătoare! în acest context Cuprinsul pe niveluri diferite. Se dezvoltă, ia amploare pe momente strict trăite.

Evoluţia umană – un proces fără sfârşit.

Pe clipe se-nregistrează: Spirit şi Suflet, unit cu trăirea emotivă, absolut esenţială împlinirilor măreţe de factură personală.

Să reţinem că prin darul Libertăţii de Dumnezeu oferit Nu există legi morale restrictive, anume de urmărit în a noastră existenţă de făptură încorporată Pe-acest plan material, fondat pe dualitate.

Tot ce facem, gândim sau simţim ca fapt curent, Dumnezeu e de acord – în mod cert şi evident.

Fiindcă voia noastră şi a Lui sunt continuu asamblate încă de la început, prin imensa-i Bunătate.

Numai astfel se cunosc şi se-mplinesc Toate-aspectele Vieţii ce, de fapt, O definesc.

Individul face doar experienţe ce-i oferă-înţelepciune Prin efectele simţite legate de acţiune.

Nu există forţă-n lume mai presus de cea Divină.

Care să distrugă Viaţa în vreo-mprejurare anume!

Să ne trăim deci Viaţa precum Sufletul ne cere când suntem un om complet pe momente viagere.

Fiindcă suntem oameni liberi, cu puteri nemărginite şi-avem propria voinţă de Dumnezeu oferită!

El ne-a dat a Lui Iubire, care ne şi defineşte.

Aflată în profunzime care pe toţi ne sfinţeşte.

Libertatea Absolută sau Liberul arbitru, oferit de către Dumnezeu nouă oamenilor – creaţia Lui directă – este un dar al Iubirii necondiţionate care îl caracterizează. În

90 virtutea acestui, inestimabil dar, noi avem deci posibilitatea să explorăm Gândirea în întregul Ei z pentru a dezvolta în noi Duhul Sfânt.

Pe lângă acest dar, ne-a mai oferit şi Fiinţa cu voinţă de creare, Starea de Conştiinţă Pură, ca şi întreaga înţelegere a Eternităţii Sale, cu însuşiri şi calităţi adimensionale.

În ipostaza în care noi înşine realizăm Gândirea Nelimitată, Dragostea fără condiţii în relaţia cu noi înşine nu pot exista cumva stări contradictorii, iar voinţa noastră şi a lui Dumnezeu sunt asemănătoare. El este de acord cu noi în oricare împrejurare. Nicio acţiune a noastră

– fie ea cât de hidoasă – nu poate să depăşească Bunătatea Lui fără de margini. El nu judecă, nu condamnă în nicio împrejurare, nu osândeşte ceva sau pe cineva.

Dumnezeu este doar O Simplitate sfântă şi sfinţitoare. De asemenea, El este O Măreţie Infinită a Tot cuprinzătoare. În acest context, Imensul Necuprins – aflat pe niveluri diferite de evoluţie – se dezvoltă, ia amploare pe momente strict trăite. Evoluţia umană este un proces fără sfârşit, care se înregistrează ca Spirit şi Suflet unit cu întreaga Existenţă.

Să reţinem, ca fiind extrem de important, că prin darul Libertăţii oferit fiilor Săi, Dumnezeu nu cunoaşte legi morale restrictive, care să fie urmărite şi puse în aplicare de noi ca fiinţe întrupate în această lume materială ce este fundamentată pe Divinitate.

Tot ceea ce noi gândim, exprimăm sau înfăptuim Dumnezeu este de acord cu noi. Aşadar, voinţa noastră şi voinţa Lui sunt asociate încă de la început, datorită incomensurabilei sale Bunătăţi. Noi, ca indivizi, facem doar simple experienţe care ne conferă înţelepciunea, potrivit efectelor ce le simţim – strict legate de propria noastră acţiune.

În Imensul Necuprins nu există altă forţă sau energie, în afară de cea a lui Dumnezeu, care să distrugă Viaţa în vreo împrejurare oarecare. Să ne trăim deci Viaţa după îndemnurile fireşti ale propriului Suflet, când ne aflăm ca om complet pe momente în continuă derulare, întrucât suntem

oameni liberi şi dispunem de puteri nemărginite, date chiar de El, prin Iubirea Lui nelimitată care pe toţi ne sfinţeşte.

27. LIMITAREA CREIERULUI

Noi dispunem de un creier – veritabil receptor.

Cu imense însuşiri de-a capta şi folosi revelator întregul noian de Gânduri, potrivit cu-a lor frecvenţă, Precum Spiritul Divin în eterna-i Existenţă.

Gândirea Nelimitată de Creator folosită.

La fel, nouă dăruită ca-nsuşire absolută, însă, ca fiinţe-ntrupate, ne-am uitat Divinitatea, Folosind gânduri mărunte, vizând irealitatea.

Gândurile limitate, egocentric folosite.

Ne-au redus capacitatea de recepţii infinite.

Din creier noi folosim de fapt numai o treime – restul doarme.

Partea cea superioară, stânga – dreapta, părţi infime.

Iar din creierul cel mic doar o mică porţiune.

Restul este adormit – totală inacţiune, în această ipostază, noi respingem, prin neştiinţă.

Din şuvoiul de Gândire ce bombardează Conştiinţa.

Gândurile neînţelese. Acceptăm numai o parte.

Adică acele gânduri de noi frecvent folosite.

Restul, constant returnate în şuvoiul de Gândire.

Fiinţa noastră strict redusă la mărunta ei trăire.

Cum redresăm neputinţa chiar de noi determinată? Numai într-un singur fel: prin Cunoaştere-adecvată! Adică văzând eroarea: mintea noastră cea meschină, Degradată de conştiinţa socială – implicarea ei deplină!

În acest scop – conştient, cu Atenţia-Lumină Vom întâmpina frecvent conştiinţa cea socială.

Adică mintea cea veche, prin reacţii obsesive la întâmpinarea Vieţii – noutate absolută, pe momente succesive.

O asemenea întâlnire destramă închipuirea.

Iar în Pacea survenită, o dată cu-întâmpinarea.

Creier nou şi minte nouă, proaspătă, nefolosită într-acum în funcţiune pe-adevăruri sprijinită.

Astfel de-ntâlniri trezesc creierul în întregime, Destrămând concomitent eul fals cu-a lui vechime. Iluminarea, prin ea însăşi, ne confirmă Natura Divină, Noi şi Tatăl – una fiind, prin Fiinţare împreună.

Dispunem de un creier, aflat în cavitatea craniană, ca organ al Gândirii şi Conştiinţei de înaltă subtilitate. El este un veritabil receptor, care captează şi foloseşte întregul noian de Gânduri, potrivit cu a lor frecvenţă, întocmai ca Spiritul Divin în eterna Lui existenţă. Prin urmare/ Gândirea Nelimitată a Creatorului ne-a fost dăruită şi nouă, Fiilor de Dumnezeu, încă de la început. Dar, îndată ce am coborât în lumea materiei – îmbrăcând acest înveliş carnal – am început să uităm Natura noastră Divină.

Identificarea cu trupul şi lumea iluzorie ne-a determinat să folosim gânduri tot mai limitate. În acest fel ne-am redus capacitatea de recepţie infinită – avută la început – potrivit şabloanelor de gândire limitată, lăsând deci de o parte în nefolosinţă o mare parte din creier. În prezent, noi folosim numai o treime din acest întreg, restul se află în adormire. Din creierul mare folosim doar partea superioară – stânga şi dreapta, iar din creierul mic o infimă porţiune. Funcţionarea noastră la acest nivel este deci incompletă, parţială. Iar din şuvoiul de Gânduri – care ne bombardează în permanenţă aura – noi nu acceptăm decât acele gânduri folosite de noi frecvent. Restul gândurilor sunt pur şi simplu respinse, prin re turnare, în Imensul Val de Gânduri. Întrebarea firească, pusă nouă înşine, este aceea de a cunoaşte calea redresării. Ce anume ar trebui să facem pentru a funcţiona ca om complet cu întreaga noastră capacitate cerebrală?

Totul depinde de noi înşine prin Cunoaştere adecvată. De fiecare dată, la întâlnirea cu mişcarea Vieţii, să demascăm mintea noastră veche, deficitară, cuprinsă în şabloane de gândire limitată, ce au fost create educaţional de către conştiinţa socială, care ne-a format tempo-spaţial. Această minte veche, care funcţionează prin reacţii mecanice, întâmpinată cu Atenţia lucidă şi globală, îndată de dezagregă şi dispare. Iar în Pacea survenită, noi celule cerebrale nedegradate de folosiri anterioare intră de-acum în funcţiune.

În acel unic şi real Moment, noutatea Vieţii este întâmpinată, trăită şi simţită de un creier proaspăt şi o minte nouă nemaiîntâlnită. Astfel de întâlniri cu Viaţa trezesc creierul în întregime, destrămând concomitent şinele fals.

Iluminarea este dovada certă a Trezirii propriei fiinţe ca Natură Divină, când noi şi Sublimul Părinte suntem Una prin trăire împreună la nivelul cel mai înalt de Gândire Nelimitată, Iubire fără margini, Bucurie şi Fericire necondiţionate de ceva din afara fiinţei noastre.

28. LIMITAREA ŞI NELIMITAREA

În această ipostază, legaţi de un corp firesc.

Cunoaştem ce-i limitarea, în contextul omenesc.

La fel, ştim ce-i Dumnezeu drept pământ şi limitare.

Toate perfect înţelese cu Viaţa-n confruntare.

Doar cunoscând limitarea ştim ce e Nelimitarea.

Imaculata Gândire însumată drept grandoare.

Vom cunoaşte propriul Sine şi Libertatea deplină

Când vom şti ce-i Dumnezeu – Totalitatea Supremă.

Doar ştiind ce-i suferinţa, frica, sub aspecte diferite.

Vom afla ce-i Bucuria, Fericirea în a lor Eternitate.

Viaţa aici pe planetă e iluzie teatrală

Orice om jucându-şi rolul după a lui

potriveală.

Când rolul s-a terminat, cade-ndată şi cortina.

Apoi, scena-i părăsită în libertate deplină.

Acţiunea prinsă-n scenă, cu rolul închipuit.

A urmărit recompensa: de a fi Sine împlinit.

Suprema înţelepciune O-întâlneşte fiecare.

Când cu Clipa se uneşte în oricare-mprejurare.

Din propria existenţă, pe niveluri diferite.

Astfel toţi evoluăm pe momente clar trăite.

Comoara acumulată şi-n Suflet înregistrată.

Prin Cunoaştere-trăire, pe sentimente fondată.

Nu se pierde niciodată, fiindu-ne însoţitoare Cu Spiritul laolaltă în vieţile următoare.

Tot ce am visat, imaginat şi-am trăit cu-învigorare, Negând chiar Divinitatea cu mintea-n desfăşurare.

Ca bărbat şi ca femeie, la nivel de animale sunt aici înregistrate pe suporturi ireale.

Însă, stând cu ele-n faţă, avem prilej şi dorinţă De-a alege şi schimba întreaga nesăbuinţă.

Ce-i mai mulţi nu au făcut-o din adâncă neputinţă, Dându-i continuitate prin greşita năzuinţă.

În spatele rătăcirii dăinuie Eterna Splendoare Ca Iubire, Frumuseţe, Bucurie încântătoare.

Ce ne-aşteaptă s-O-ntâlnim prin Uniune Chiar Acum, precum mesajul ne spune.

A Fi precum este Dumnezeu – prezent la

prezent.

Nimic nu s-anticipează când trăim acest moment.

Nici nu aşteptăm ceva, ca ideal de-mplinit care implică ego-ul posedant şi-nchipuit.

Aşadar, să ne cunoaştem direct cu fiecare mişcare.

Contopiţi cu Trinitatea, prin simpla noastră fiinţare

Cu Dumnezeu împreună – Eterna Totalitate.

Văzându-L în orice lucru, peste Tot, ca şi în Toate.

Câtă vreme funcţionăm în asociere cu un trup omenesc, ne aflăm în ipostaza firească a limitării. Cunoaştem deci această limitare la nivelul omenescului. De asemenea, cunoaştem şi ce este Dumnezeu ca materie densă. Toate astea sunt perfect înţelese, fiind tot timpul în confruntare cu scurgerea naturală a Vieţii.

Numai pornind de la cunoaşterea limitată vom afla ceea ce este Imaculata Gândire ca măreţie şi grandoare, care nu poate fi comparată cu altceva. Tot la fel avem posibilitatea să ne cunoaştem şi propriul Sine, ca şi Libertatea deplină, precum şi ceea ce este Dumnezeu ca Supremă Totalitate. Numai cunoscând ce este suferinţa şi frica, sub diferitele lor aspecte, vom putea afla Bucuria şi Fericirea în a lor Eternitate.

Viaţa noastră aici pe Pământ este aidoma unei iluzii teatrale, în care fiecare ins în parte îşi interpretează rolul după propria lui pregătire şi nivel de înţelegere. Iar când rolul s-a terminat,

îndată cade şi cortina, în continuare scena este părăsită în libertate deplină. Acţiunea care a fost cuprinsă în jocul scenei, cu rolul închipuit, urmăreşte recompensa de a fi Sine împlinit. În acest sens petrecându-se lucrurile „fiecare – mai devreme sau cu oarecare întârziere – va întâlni înţelepciunea.

Practic, acest final este realizat atunci când ne întâlnim cu Clipa ce ne uneşte întreaga fiinţă în oricare împrejurare, în această modalitate toţi evoluăm pe momente clar trăite şi simţite, indiferent de nivelul de dezvoltare spirituală în care ne aflăm. Comoara de experienţe adunate este înregistrată în Suflet. Ea nu se pierde niciodată, nici în această existenţă şi nici în cele viitoare, căci Spiritul şi Sufletul nu se despart niciodată, ele rămânând împreună pe toate nivelurile de Existenţă din lumea materiei, ca şi în celelalte planuri paralele.

Tot ceea ce am visat, imaginat şi trăit cu învigorare, negând chiar Divinitatea cu mintea în desfăşurare, ca bărbat şi ca femeie la nivel de animale, sunt aici înregistrate pe suporturi ireale.

Dar acum, stând cu ele faţă în faţă, avem şi prilejul şi dorinţa de a alege şi modifica întreaga nesăbuinţă. Majoritatea oamenilor – fie din ignoranţă, fie din neputinţă – nu au recurs încă la această transformare radicală. Aici vi se iveşte numai prilejul să vă treziţi, schimbându-vă întregul mod de gândire şi acţiune. De fapt, în amăgelile care vă caracterizează se află Eterna Splendoare, manifestă ca Iubire, Frumuseţe,

Bucurie încântătoare, care vă aşteaptă să o întâlniţi prin Uniunea întregii fiinţe chiar Acum cu citirea mesajului.

Starea minunată de A Fi – aşa cum funcţionează permanent Dumnezeu, ca veşnic prezent la prezent – este accesibilă tuturor a. Nimic nu se anticipează când trăim acest moment şi nici nu aşteptăm ceva ca scop sau ideal de împlinit – fiindcă şi anticiparea şi aşteptarea nu sunt altceva decât vicleanul egou.

Aşadar, să ne cunoaştem în mod direct fiecare mişcare ca Trinitate Unitară, prin simpla noastră Fiinţare cu Dumnezeu împreună. Să conştientizăm Eterna Lui Totalitate, văzându-L în orice lucru sau fiinţă, aflat peste Tot, ca şi în Toate câte există în Necuprinsul Univers.

29. LUMEA ILUZIILOR

Pentru bunul înţeles şi sesizare mintală.

Tema începe cu întrebarea, absolut esenţială: x Ce înseamnă acest simbol: iluzie-n exprimare.

Tradus şi-n alte cuvinte, inerent ajutătoare?

O percepţie complet falsă a „ceva” ce ne stă-n faţă.

Observat şi ascultat de la o mică distanţă!

Fizic, psihic derutaţi, socotit a fi real.

Nu toţi văd acelaşi lucru, deci, nu-i ceva general! Iată câteva exemple: Suntem noi trupul carnal? Nicidecum! El nu-i decât un veşmânt care moare în final!

E mintea omul real? Nici ea nu-i! Ce ştim azi, mâine negăm!

Ce-i acum îndată piere, deci greşit-apreciem!

Suntem oare ce avem: averi, bogăţii materiale.

Case, bani, bijuterii, titluri, ranguri sociale?

Nici ele nu pot fi, căci sunt toate trecătoare.

Focul, hoţii sau tiranii – factori de deposedare!

Un alt test acum, de-o valoare crucială:

Priviţi lumea dimprejur – Este oare ea reală?

Totul este aparenţă! De privim în altă parte Mai există? Este oare? Sunt numai imagini seci, în memorie păstrate!

Aflaţi în această lume, noi sesizăm şi cunoaştem în mod individual

Doar o lume trecătoare, drept un concept ideal.

Care n-are permanenţă – prin ea însăşi susţinută.

Fiind fictivă, ireală când de noi este privită.

Ce-i Real în lumea noastră şi-n întregul Necuprins? Viul numai! El e în noi prezent, precum şi-n oricare ins! Conştient, inconştient e o Reală Prezenţă!

Zi şi noapte-n orice clipă îşi afirm-a Lui Esenţă!

El e Viaţa care Este! A fost şi va fi în Veşnicie, în continuă schimbare, manifestă-n Armonie!

Ea ne-atestă şi simţirea, propria îndumnezeite De la un moment la altul în proces de devenire.

Orice seamăn în postura actuală

Are-n el capacitatea de-a-ntâlni Fiinţa Reală

Şi-a trăi cu Dumnezeu în eternă Fericire.

Frumuseţe, Bunătate, Neţărmurită Iubire. Perspectiva este simplă şi uşor de-ndeplinit:

Totdeauna se porneşte de la faptu-nchipuit.

Iluzia clar văzută, cum ea ni se revelează.

Aceasta îndată piere – Pacea-n noi se instalează.

Inactivitatea minţii în acest mod instalată, în mod cert ne propulsează pe cărarea infinită Dinaintea Veşniciei care ne îmbrăţişează.

Una fiind cu Tot şi Toate – fericită ipostază.

Noi şi Tatăl în Unime trăim Viaţa-adevărată şi tot ce-ntâlnim în cale, ca Iubire însumată.

Devenim Ceea Ce suntem şi Am Fost ca Existenţă, Dragoste Neţărmurită ce se-arată Conştiinţă.

Prin adânca transformare a insului pe calea dreaptă, Lumea-ntreagă se transformă, treaptă după treaptă.

Să ne depăşim ştiutul, fiinţând prin Nefiinţare.

Prin smerenia nepreţuită şi reala Integrare!

Pentru a uşura înţelegerea iluziei începem prin a ne pune următoarea întrebare: Ce înseamnă acest simbol exprimat ca iluzie sau irealitate?

Iluzia este o percepţie complet falsă a „ceva” ce ne stă în faţă şi care este observat de la o distanţă convenabilă; ceea ce vedem şi ascultăm, este socotit de noi a fi real, potrivit condiţionării noastre psihologice. Dar nu toţi văd acelaşi lucru, deci aspectul respectiv nu este acceptat de toată lumea.

Să aducem câteva exemple: Suntem noi, oamenii, trupul carnal? Nicidecum! El nu este altceva decât un simplu veşmânt care cu vremea îmbătrâneşte, se degradează şi moare. Este cumva mintea omul real? Deloc! Ceea ce afirmăm astăzi, mâine negăm. La fel, ceea ce acum există, îndată se destramă şi piere. O asemenea apreciere de moment este cu desăvârşire eronată. Suntem noi ceea ce posedăm ca avere, bogăţie, titluri, ranguri sociale? Nici ele nu pot să fie, căci toate sunt trecătoare. Focul, hoţii sau

99 tiranii sunt toţi atâţia factori care ne deposedează de asemenea avuţii. Amintim şi un alt exemplu de incontestabilă valoare. Priviţi lumea cu toate câte există în ea! Sunt toate astea Realitate? Desigur că nu sunt decât simple aparenţe. Vă îndoiţi cumva de această apreciere? întoarceţi privirea în altă parte sau pentru o clipă închideţi ochii. Ce anume constataţi? Mai există realitatea închipuită de noi înainte, când o priveam direct? Ea, de fapt, a dispărut, în noi a rămas ca memorie doar o vagă imagine.

Aflaţi în această lume, noi sesizăm şi cunoaştem doar o lume trecătoare, drept un concept ideal care nu are permanenţă prin ea însăşi.

Dar, în continuare, să vedem ce este cu adevărat Real în lumea noastră, ca şi în întregul Necuprins: Numai Viul care este în noi, ca şi în fiecare ins. El există neîncetat în mod conştient sau inconştient ca Realitate prezentă zi şi noapte, în orice clipă. Acest Viu îşi afirmă prin El însuşi

propria existenţă, imposibil de contestat de ceva sau de cineva. Viul sau Viaţa care este în noi a fost şi va dăinui în Veşnicie, în continuă schimbare, manifestat ca Armonie. Ea ne atestă propria noastră Natură Divină de la un moment la altul, într-un nesfârşit proces de devenire.

Oricare seamăn are în el capacitatea de a se întâlni cu Fiinţa sa Reală şi a trăi întocmai ca Dumnezeu ca eternă Bucurie, Bunătate, Frumuseţe şi Iubire necondiţionate de ceva anume. Perspectiva unei astfel de trăiri este foarte simplă şi uşor de pus în aplicare. Şi iată cum: Dacă observăm iluzia, aşa cum este ea, simpla conştientizare o dezagregă în mod spontan, iar în Pacea sau Liniştea Sufletească ce survine, noi suntem propulsaţi în faţa Eternităţii care ne îmbrăţişează, realizând o Uniune cu Tot şi Toate, într-o fericită ipostază.

Din acel moment, noi, în Comuniune perfectă cu toate câte le întâlnim în cale aduse de mişcarea Vieţii, devenim ceea ce am fost totdeauna: Dragoste Neţărmurită, manifestă ca inestimabilă comoară. Odată cu transformarea radicală a fiinţei noastre, noi influenţăm întreaga omenire. Ea evoluează, urcând treaptă cu treaptă, acumulând însuşiri tot mai subtile. În concluzie, să ne depăşim ego-ul cu ştiutul ce-l caracterizează şi să fiinţăm prin Nefiinţare, preţuind smerenia şi odată cu ea propria Integritate spirituală.

30. MINTEA – O IMENSĂ FICŢIUNE

Peste Tot, ca şi în Toate din Imensul Infinit Nu-i decât O Energie – Adevăr desăvârşit.

Numită şi Dumnezeu sub aspecte diferite.
Toate cuprinse în El cu denumiri felurite.
Unele sunt evidente şi de simţuri percepute.
Altele, deşi există, nu sunt nicidecum văzute.
Simţurile omeneşti nefiind practic în măsură să cuprindă efectiv, existenta lor structură.
De la infimul atom, planete, galaxii şi stele cu profundul conţinut, la fel, cu ce sunt pe ele.
Toate în a lor Esenţă sunt, real, Divinitate.
Viul ce le însoţeşte prin a Lui sacralitate.
Nicăieri nimic nu moare, starea brută se transformă.
De la vibraţii mai joase la frecvenţe tot mai fine: Electronul mai întâi, apoi starea de Lumină şi-n final, Gândirea Pură, ce pe Creator confirmă.
Luat în calcul, corpul nostru de materie compactă.
E la fel cu orice lucru, socotit structură brută, însă e dotat cu simţuri – minunate instrumente care sesizează bine tot complexul de aspecte.
Existenţa-n întregime şi a face experienţe în contact cu Tot Ce Este, manifest prin componente, Necuprinsul Univers formulat şi făurit prin a Lui Realitate: De la Gând, apoi Lumină – în final, forme-asamblate.
Dacă toate sunt create pe niveluri de vibraţii, Fenomenul poate fi chiar inversat, fără complicaţii. Ne gândim la corpul fizic, programat de noi să moară, Căci ce gândim şi repetăm, astfel se şi desfăşoară.
Încă din adolescenţă ne gândim

lambătrânire.

Noi creăm acei hormoni precum propria gândire;

Apoi ne gândim la moarte ca ceva firesc, normal.

Iar hormonii potriviţi aduc moartea-n chip fatal.

Corpul nemaifiind în stare de-a fi gazdă potrivită Este, practic, părăsit de Esenţa Infinită:

Spirit, Suflet – Veşnicie trăitoare Coborâtă pe Pământ în actuala-neamare.

Lipsit de Forţa Vitală, corpu-ntreg se degradează, Hrană bună pentru viermi – fenomen ce ne-afectează, Fiindcă trupu – îl socotim a fi omu-adevărat şi nu doar simplu veşmânt, Existenţei adecvat.

Şi-acum, iată întrebarea: Noi, Fiinţă nemuritoare Putem duce cu noi acest trup în clipa despărţitoare, Când vom părăsi Pământul, pentru alt plan de trăire Mai subtil, mai elevat şi cu-o altă vieţuire?

Totu-i clar, realizabil de omul cel pregătit care, practic, a învăţat cu simţul său ascuţit.

Să ridice Energia corpului – structură densă.

Prin vibraţii mai subtile cu voinţa lui expresă.

Prin această acţiune de Spirit-Suflet dirijată.

Corpul pierde greutatea, apoi forma-i afectată.

Şi-n final, e doar Lumină, şi apoi devine Gând care însoţeşte Fiinţa, tot mereu călăuzind.

Astfel moartea-şi pierde sensul şi devine ficţiune, Omul, Fiu de Dumnezeu, creator prin

acţiune, îşi împlineşte destinul de Sacră Divinitate.

Rămânând deci Trinitate chiar şi după aşa-zisa moarte. De-acum, revenirea pe Pământ – după propria dorinţă, Nu prin naştere s-afirmă şi paternă dependenţă.

Când e uitat tot trecutul o dată cu-ntrupare Cum era mai-nainte de vestita transformare.

Având corpul la-ndemână şi metoda adecvată Putem veni oricând pe Terra prin dorinţă exprimată. Operaţia invers se-ntâmplă: vibraţiile coborâte De la Gând la Lumină, şi-apoi corpu-n forme cuvenite.

Asemenea performanţe din vechime-s cunoscute De acei ce-au descifrat adevăruri tăinuite.

Iar Cunoaşterea de Sine ne-ndeamnă să medităm:

Totul e realizabil când cu Sacrul ne cuplăm.

În Imensul Necuprins nu există decât O Singură Energie Cosmică, Universală, evidentă prin aspecte ei infinite, numită şi Dumnezeu. Totul este cuprins în El, după cum şi El există în Toate cu denumiri diferite. Unele dintre acestea sunt percepute şi de simţurile noastre, altele însă – deşi există – nu sunt sesizate de noi, întrucât nu dispunem de capacitatea corespunzătoare unei asemenea contactări. t

De la infimul atom şi ale lui componente, până la planete, stele şi galaxii, cu întregul lor conţinut, ca şi cele aflate pe ele, toate în Esenţa şi conţinutul lor, sunt Divinitate, potrivit Viului şi

Sacralităţii Sale care le însoţeşte.

Nicăieri, în nicio parte din această Universalitate nu există efectiv moarte, ci doar simple transformări. Starea brută cu vibraţii mai joase se transformă în frecvenţe vibratorii mai fine: drept electron, apoi Lumină şi în final, Gândire Pură care confirmă însăşi Divinitatea.

Dacă luăm în considerare trupul nostru, El este materie densă, asemenea oricărui lucru, însă el – spre deosebire de celelalte lucruri – este dotat cu simţuri şi organe de simţire, ca minunate instrumente care-i permit să sesizeze şi să înţeleagă complexitatea de aspecte din lumea înconjurătoare şi să facă experienţele respective la contactul cuacestea. Aşadar, noi oamenii, aflaţi pe acest plan, folosim în experienţele noastre – începând de la Gândirea Nelimitată – toate frecvenţele de vibraţii ca Lumină, energie electromagnetică, până la forma brută asamblată.

Dacă totul funcţionează pe niveluri diferite de frecvenţe vibratorii, atunci fenomenul respectiv poate fi şi inversat. Ne gândim la corpul nostru fizic, care este programat să moară chiar de către mintea noastră deficitară, încă din adolescenţă începem să ne gândim la îmbătrânire, în acest sens, noi înşine prin ceea ce gândim şi repetăm mereu se şi împlineşte. Hormonii tinereţii sunt înlocuiţi cu hormoni de îmbătrânire şi în final are loc moartea corpului. Un corp astfel degradat nu mai poate fi o gazdă potrivită convieţuirii cu elementele mai fine ale Fiinţei noastre: Spiritul şi Sufletul. Lipsit de Forţa Vitală, corpul întreg se

degradează, devenind o hrană minunată pentru viermi, fapt ce afectează lumea ignorantă, care-şi apreciază trupul ca fiind omul adevărat.

Şi-acum, iată întrebarea care surprinde desigur mintea omului obişnuit, condiţionat tempo-spaţial: Poate Fiinţa noastră nemuritoare să-şi ia corpul cu sine la desprinderea de acest plan prin fenomenul apreciat ca moarte? Totul este posibil! Trecutul istoric al omenirii cunoaşte o seamă de cazuri în care unii pământeni şi-au luat corpul la desprinderea de acest plan. În timpul vieţii lor terestre, aceştia au învăţat să-şi ridice nivelul de vibraţii al corpului, până la acela de electron, Lumină şi apoi Gândire.

Prin urmare, fenomenul este dirijat de către Spirit şi Suflet după voinţă. La început corpul se înfierbântă şi începe să-şi piardă din greutate, apoi forma dispare în mod treptat şi devine ceea ce, de fapt, şi este. adică vibraţie de Lumină şi Gândire. În acest sens moartea îşi pierde sensul, devenind pură ficţiune pentru Fiul de Dumnezeu dotat încă de la început cu voinţă creatoare. El îşi duce existenţa pe planuri mai subtile, având ca însoţitoare şi ultima înfăţişare fizică. Iar, la o eventuală revenire pe Pământ, nu va mai fi nevoit să urmeze procesul obişnuit al întrupării – în asociere cu pântecele mamei, naştere, creştere etc. Acesta va coborî de-acum pe Pământ ori de câte ori doreşte 104 doar prin simplă cerere. Existenţa vizibilă a corpului va fi realizată coborând, de data asta, frecvenţele vibraţiilor de la Gândirea Nelimitată până la imaginarul corp

fizic.

În final, să recurgem de fiecare dată la Cunoaşterea de Sine şi să medităm profund la o asemenea posibilitate, realizabilă desigur numai când funcţionăm cu întreaga noastră fiinţă în asociere cu Sublimul Părinte Ceresc.

31. MINIMALIZAREA DIVINITĂŢII

Ca Entităţi de Lumină într-o Sublimă Fiinţare.

Am dorit ca să cunoaştem ce înseamnă o întrupare într-un înveliş carnal şi lumea materială.

Adică ce-i Dumnezeu – starea brută, vizuală.

Noi ne-am clădit acest trup, dup-a noastră-nchipuire, Pentru a percepe mediul prin organe de simţire; De-acum, total coborâţi în lumea imaginară Am pus preţ pe ce se vede şi efectiv, ne înconjoară.

În această aventură am creat o împărăţie.

Pământul fiind socotit, ca suport – o veşnicie, Adaptându-ne continuu prin gândirea limitată la noua dimensiune, socotit-adevărată.

Ne-am apreciat ca oameni: în diverse competiţii cu semenii-n confruntare – drept reale inepţii.

Un imaginar succes – o cunună socotită.

Drept valoare intrinsecă – ficţiunea îndrăgită.

Ambiţia, lăcomia, aroganţa şi trufia Progresiv, ne-au posedat, odată cu nebunia Manifestă prin cruzime, violenţă, tiranie.

Toate fiind apreciate calităţi – prin viclenie.

A urmat un şir de vieţi de-ntrupări nenumărate De noi înşine dorite, drept suporturi

aberante.

Iluzia, ignoranţa clădind insul actual, închis în zeci de tipare de-al său mediu social. Crezuri oarbe, teorii, filosofii arogante Au pus pe om stăpânire – toate îndrumări deşarte; Lumea-ntreagă divizată pe interese meschine Nicăieri pace reală, ci vrajbă şi-agresiune.

Într-un astfel de climat ne-am uitat treptat… treptat Propria Divinitate – Fiu de Dumnezeu creat.

Cu însuşiri similare precum Divinul Părinte:

Bun şi veşnic iubitor – fiind „Un Etern sunt şi Este”.

Prin sublima comportare El nu judecă, ci Iubeşte e Toate câte sunt în lume, şi astfel le-adevăreşte.

Căci Viaţa – care-i Dumnezeu – n-are început, nici sfârşit; Aflată-n proces continuu – cuprinsă-i desăvârşit.

Pentru omul actual, mesajul cel întâlnit Vă oferă un îndemn simplu: doar „Să Fiţi”.

Un necontenit prezent pe momente schimbătoare, Trinitatea – Unitară cu Toate ce vă-nconjoară!

La fel e şi Creatorul, în eterna Lui fiinţare.

El este doar Simplitate Sfinţitoare.

Cu-nţelegere deplină pentru întreaga omenire.

Aşa precum este ea – prin trăire şi simţire.

Toate fiinţele omeneşti au fost create direct ca Entităţi de Lumină de către Sublimul Creator şi în această ipostază am funcţionat o perioadă

foarte îndelungată. După modul nostru de calculare a timpului, aceasta a durat miliarde de ani. Apoi, noi am dorit să facem experienţa Vieţii în asociere cu un înveliş material, pentru a cunoaşte pe Dumnezeu şi la nivelul acestei existenţe.

Aşadar, dând urmare acestui îndemn – folosind imaginaţia şi propria voinţă creatoare – am confecţionat propriul trup, înzestrat cu organe de simţire. Şi de-acum, coborâţi pe acest plan fizic, noi am pus temelie unei adevărate împărăţii, punând preţ pe ceea ce se vede. Planeta Pământ a fost socotită ca realitate veşnică, la care prin adaptare **10 b**ne-am însuşit gândirea limitată. În acest fel ne-am apreciat ca oameni, uitând progresiv propria Divinitate. Datorită supravieţuirii individuale, am intrat în diverse competiţii cu ceilalţi semeni, iar cununa obţinută din confruntare a fost considerată ca având o valoare inerentă.

Într-o asemenea lume – în care am îndrăgit ficţiunile – au proliferat în mod firesc: ambiţia, lăcomia, violenţa, aroganţa şi trufia. Şi toate astea, odată cu trecerea timpului, au pus stăpânire pe oameni – generând o adevărată nebunie. În acest fel, violenţa, cruzimea, tirania au fost apreciate drept calităţi esenţiale, deşi la temelia lor se află viclenia şi fariseismul.

A urmat un şir de întrupări, dorit de noi, pe suporturi aberante în care iluzia şi ignoranţa au structurat omul din epoca noastră. În prezent, marea majoritate a semenilor noştri se află în

postura de adevăraţi prizonieri închişi în diferite tipare de gândire, impuse de mediul social de dezvoltare. Credinţe imaginare, metode bazate pe legi de morală, filosofii arogante au pus stăpânire totală pe aceste făpturi divine. Întreaga populaţie a acestei planete se află divizată de interese cu totul meschine. Niciodată în îndelungata sa istorie nu a existat cu adevărat pace, ci vrajbă şi agresiune.

Trăind deci într-un astfel de climat, ne-am uitat propria Natură Divină, dotată cu însuşiri asemănătoare Creatorului: bunătate şi iubire neţărmurită. El se manifestă în orice împrejurare doar ca simplă Stare de A Fi şi atât! Prin sublima Sa comportare, El nu judecă şi nici nu condamnă pe cineva sau ceva, ci doar iubeşte fără condiţii.

Iar Viaţa – care este un alt nume dat lui Dumnezeu – nu are început şi nici sfârşit, Ea aflându-se într-un proces continuu de evoluţie. Şi Dumnezeu care cuprinde întreaga Existenţă cum ar putea oare să judece şi să condamne o parte din El, care de asemenea îi aparţine şi L defineşte?

În concluzie, să reţinem îndemnul de A Fi! Adică de a fi prezent la prezent, unindu-ne fiinţa cu tot ce ne înconjoară. Aşa este Dumnezeu în eterna Lui fiinţare, cu înţelegere deplină pentru întreaga omenire şi El se manifestă prin gândire, simţire şi trăire.32. MOMENTUL SAU CLIPA

Momentul sau Clipa e timp unic şi real.

Precum o străfulgerare consumată natural.

Trecutul e tot ce-a fost, acum doar imagini

moarte.

Care n-au nicio valoare, fiind pe alt timp rezemate.

Viitorul nu-i decât o proiectare, absolut imaginată, Lipsită de siguranţă, şubredă şi neînsemnată.

Viaţa în trecut trăită, să o dăm complet deoparte Pentru a-nţelege Noul – Sacra Lui Realitate.

Ce-i adus de-al Vieţii curs, în continuă mişcare.

Noutate absolută – Veşnicie înnoitoare.

Tot la fel să procedăm cu imaginarul mâine.

Care-i tot timp nefiresc – doar o simplă ficţiune.

Aşadar, nici ieri, nici mâine n-au în ele vreo valoare, Menite să ne ofere Existenţa Creatoare.

Cu desprinderea de ele, întâlnim Clipa prezentă Ce ne-arată doar Ce Este – Realitatea concretă.

Numai astfel de momente cu osârdie-ntâlnite înalţă pe trăitor spre Măreţiile Infinite.

Evoluţia – temeiul de-acces spre Eternitate cu înscrisuri deopotrivă, prin a lui sacralitate.

Practic, cum realizăm asemenea contopire?

Totdeauna se porneşte Văzând mintea cea hoinară – absolută ’rătăcire.

Demascarea insistentă, realmente, o destramă.

Din ea nimic nu rămâne – „vid” total, de bună seamă!

Trinitatea-n noi s-adună – Stare de Pură

Conştiinţă, Uniţi fiind cu Creatorul în deplină siguranţă.

Astfel de clipe trăite înscriu Viaţa-n devenire.

Clar proces evolutiv, prin impulsuri de sfinţire. Aşadar, nu pierdeţi vremea alergând după năluci, Crezuri oarbe, obsedante, ca şi obsesive şi seci.

Lipsite de înţelepciune, prin a lor imaginare.

Care învrăjbesc pe semeni cu-ndemnuri de denigrare!

Simplitatea întâlnirii pe momente succesive Ne transcende-n Infinit prin impulsuri afective, Demonstrând Ceea Ce suntem: om, ca şi Divinitate Coborâtă pe Pământ din îndemnuri sacrosancte.

De-a face experienţa lui Dumnezeu de la Gând Nelimitat la materia cea dură – ca om în corp înglodat.

Acest test ne consfinţeşte filiaţia Divină.

Când cu Clipa ne-ntâlnim în concordanţă deplină.

Momentul sau Clipa – înregistrată întocmai ca o străfulgerare sau sclipire, care odată cu apariţia şi dispare – este unicul şi eternul timp real. Aşadar, acest timp care concomitent cu apariţia se şi consumă, în mod natural, lăsând loc liber clipei următoare, ce va avea şi ea acelaşi fulgerător destin, este unicul timp real.

Trecutul este un timp ce a existat mai înainte care în prezent nu mai are nicio valoare, fiind doar o imagine lipsită de realitate. Viitorul este, de asemenea, un timp ireal. El apare ca proiecţie mintală, imaginară, aruncată în faţă privind o

realizare anticipată.

În ambele ipostaze, noi nu avem posibilitatea de a sesiza şi cunoaşte în mod concret Viaţa în eterna Ei desfăşurare pe clipe înnoitoare. Să lăsăm deci de o parte atât pe ieri, cât şi pe mâine, căci natura lor fictivă ne împiedică să ne întâlnim în mod real cu Viaţa. Numai desprinşi cu desăvârşire de acest timp ireal, vom putea întâlni Clipa prezentă, realizând Uniunea cu întreaga Existenţă, aşa cum este Ea în momentul respectiv. Astfel de întâlniri înalţă pe trăitorul veritabil, descoperindu-i propria Sacralitate, prin Ea însăşi creatoare.

În mod practic, să vedem în ce fel realizăm minunata contopire. De fiecare dată se porneşte văzând mişcarea

109 dezordonată, haotică a minţii proprii. Simpla ei demascare

O determină să tacă cu desăvârşire. Iar în acest „Gol psihologic”, o reală Pace, trinitatea fiinţei noastre, se adună în interior şi realizăm Starea de Conştiinţă Pură în care ne unim cu Creatorul în deplină siguranţă. Asemenea clipe trăite înscriu procesul propriei vieţi în devenire prin impulsuri de sfinţire.

În concluzie, să nu pierdem vremea alergând după diverse năluci, oferite cu insistenţă de diferite credinţe religioase lipsite de adevărata înţelepciune, care nu fac decât să

1 dezbine pe oameni şi să-i învrăjbească.

Simplitatea întâlnirii cu Clipa ne transcende în Infinit prin împliniri afective. Această

modalitate realizată doar prin A Fi, ne demonstrează ceea ce de fapt suntem – fiinţa om şi Divinitate – coborât pe acest plan pentru a face experienţa lui Dumnezeu de la Gândirea Nelimitată, ca făptură Unitară, la asocierea cu materia dură. Acest test ne consfinţeşte filiaţia noastră Divină, când ne întâlnim cu clipele în perfectă concordanţă.

33. NU EXISTĂ: NICI EŞECURI, NICI GREŞELI

Tot ce Sufletul doreşte în mod ferm cu-adevărat, Implică o nevoinţă, prin trăire de aflat.

Nicidecum nu se refuză, nici măcar nu se amână.

Căci ea fiind necesitate, are forţă să revină.

O asemenea dorinţă, în acel moment trăită.

Nu-i eşec şi nici greşeală socotită.

Ci simplu experiment din lumea imaginară.

De Creator oferită – vizând Sacra Integrare.

Dotaţi cu Liber arbitru, de Creator oferit.

Orice dorinţă a noastră, prin efectul conţinut.

E un profit veritabil de reală-înţelepciune.

Consemnată prin trăire şi simţire-n acţiune. Când opunem rezistenţă sentimentelor ivite la splendida aventură – drept înţelesuri greşite, Rezultatele sunt dure: enervarea, disperarea.

Stresul care-n general produce fizic, psihic, degradarea.

Aşadar, să ne-ascultăm îndemnurile sufleteşti şi să le dăm urmare, prin dorinţele fireşti.

Drept simple experimente, care se impun trăite.

Vizând un anumit final, după cele împlinite.

Câţiva, în această viaţă sau în alta viitoare.

Vom întâlni fericita clipă de A Fi – fără vreo urmare, în această ipostază vom cunoaşte Gândirea Nelimitată, Stare de Conştiinţă Pură, în niciun fel măsurată.

Vor dispărea de la sine orice îndemnuri de pornire, De-a blestema, judeca: hoţia, violenţa, agresiunea, Fiindcă toate-s cunoscute prin trăirea şi simţirea care le implică, în context cu vieţuirea.

Odată atins acest plan, un altul de desfăşoară.

Cu încercări ce-s mai presus de cele de-od mioară Urcând deci din plan în plan, de iminentă grandoare, Cunoaştere, evoluare – ce-aşteaptă pe fiecare.

În final, Iluminarea este cununa supremă!

Nimic din tot ce-am făcut n-a constituit dilemă Pe drumul de noi parcurs, prin vieţile trăite.

Acum, iubind Tot Ce Este, prin însuşiri potrivite.

Suntem şi ne comportăm precum un Crist: Trezit, Fericit, Realizat – prin ce-am trăit şi simţit în şirul de existenţe, prin urcuşuri – coborâşuri!

Toate astea săvârşite cu-ale noastre clare-îndemnuri.

În sfârşit, la despărţire, iată câteva-ndrumări:

Să lăsăm complet de-o parte şuvoiul de-aprecieri Despre ce-am făcut sau nu în vremea ce-a trecut şi să fim doar Simplitate precum Tatăl – doar atât! Nu suntem nici bun sau rău, nici perfect

sau imperfect.

Cu doar „Suntem” – ferm, întreg cu Tatăl uniţi complet!

Astfel să-mplinim trăirea prin emoţie, simţire.

Care veşnic ne-nsoţeşte drept Iubire – Fericire.

Tot ceea ce Sufletul nostru doreşte cu insistenţă, implică o certă nevoinţă care ne impune să o aflăm prin trăire. O astfel de dorinţă aprigă, prin intensitatea ei, nu se refuză şi nici nu se amână, căci – ea fiind o necesitate interioară – are prin ea însăşi forţa de a reveni. Această dorinţă trăită în acel moment nu este socotită nici greşeală şi nici eşec, ci doar un simplu experiment din lumea imaginară, oferit de Creator, pentru a realiza Sacra Integrare a fiinţei.

Noi am fost dotaţi de către Creator cu Liber arbitru şi tot ceea ce facem, prin trăire şi simţire, conduce la un profit adecvat care ne amplifică înţelepciunea. Atunci când opunem rezistenţă sentimentelor ivite în contextul acestei aventuri, rezultatele sunt negative. În mod firesc apar enervarea, disperarea şi alte diverse stări tensionale, care produc degradări atât la nivel psihologic, cât şi fizic. Prin urmare, să ne ascultăm totdeauna îndemnurile sufleteşti şi să le dăm urmare, considerându-le simple experienţe care solicită a fi trăite.

Urmărind cu insistenţă toate astea, câţiva, fie în această viaţă, fie altă întrupare, vom întâlni fenomenul fericit al Stării de A Fi, fără alte urmări sau aşteptări. Aşa vom ajunge să cunoaştem

Gândirea Nelimitată sau Starea de Conştiinţă Pură la fel de nemăsurată. De asemenea, vor dispărea de la sine orice îndemnuri negative: de a blestema, de a judeca, condamna sau îndemnuri necinstite de agresiune şi ură – pentru că toate acestea au fost cunoscute de noi, prin trăire şi simţire, fiind implicate în contextul vieţii de mai înainte.

Când atingem un asemenea nivel, un altul ni se oferă, care cuprinde noi şi noi experienţe, implicit superioare celor de mai înainte. În acest mod urcăm dintr-un plan în altul spre Măreţiile Divine care, de fapt, îl aşteaptă pe fiecare trăitor. În final, vom întâlni Iluminarea ca o reală surpriză, 112 realizată totuşi prin implicarea personală a nenumărate experienţe oferite de eterna mişcare a Vieţii. Iar pe îndelungatul drum parcurs nu există nicio îndoială faţă de tot ceea ce am făcut, căci în prezent noi iubim cu adevărat, prin îndemnuri potrivite, Tot Ceea Ce Există. De-acum, noi suntem şi ne manifestăm ca un veritabil Crist: Trezit, Fericit, Realizat – prin tot ceea ce am trăit, simţit în şirul de existenţe, prin urcuşuri şi coborâşuri, determinate de îndemnurile propriului Suflet.

În concluzie, să mai reţinem ceva extrem de important: să lăsăm deoparte tot soiul de aprecieri, legate de tot ceea ce am făcut sau nu am făcut – drept aducere aminte! Să fim doar această splendidă Simplitate, aşa cum este şi Sublimul nostru Părinte Ceresc!

Nu suntem nici bun, nici rău, nici perfect,

nici imperfect, ci doar suntem ferm, precis în tot timpul uniţi cu Tatăl în Comuniune desăvârşită. Numai în acest fel să ne împlinim trăirea prin emoţie-sentiment, conjunctura care veşnic ne însoţeşte ca Iubire, Bucurie şi Fericire necondiţionate de ceva anume din lumea exterioară.

34. OMENESCUL ŞI DIVINUL

Omenescul şi Divinul sunt aspecte net distincte.

Existente-n orice ins, fiind traduse prin cuvinte:

Omenescul – ficţiune, de egou însămânţat;

Divinul – Inteligenţă – Om, prin el, Realizat.

Când e una, cealaltă-i cu adevărat absentă.

Căci au sursa ce le animă cu toiul deosebită.

Omenescul naşte, creşte şi este întreţinut

De ego-ul degradat, prin propriul lui conţinut.

„Eu şi-al meu” îi este legea – veritabil posedat.

Zi şi noapte, fără preget, doar de el interesat.

Altceva el nu cunoaşte! Nimic nu-l interesează!

Un egocentrism sălbatic îi dau aripi, propulsează Spre diverse idealuri, totdeauna însoţite De ambiţii, temeri, ură şi porniri nesăbuite.

Care, practic, îl stresează şi la trup îl şubrezesc.

Acesta-i omul de rând, cu fondul său sufletesc.

În tot ceea ce scriem pe nimeni nu acuzăm.

Nicidecum nu condamnăm ci, doar simplu, semnalăm Deficienţe umane care pe ins degradează.

Nefericirea ce el însuşi încontinuu şi-o creează.

Să nu rămânem la vorbe, drept păreri înşiruite.

Precum fac toţi ştiutorii, îndrăgostiţi de-a lor minte.

Ci să oferim soluţii, de-a fi puse-n aplicare De toţi cei interesaţi în a lor evoluare.

Cunoaşterea Sinelui ne-ndeamnă doar să conştientizăm Mecanicitatea minţii la tot ce auzim şi vedem Adus de şuvoiul Vieţii pe momente schimbătoare. Drept instrument folosim doar Atenţia lucidă şi atotcuprinzătoare.

O asemenea întâlnire face, pe loc, să dispară Toată frământarea minţii privind lumea din afară.

Iar în „Golul” ce survine – real Pace absolută Ne unim întreaga fiinţă ca făptură nou-născută.

Acest întreg suntem noi – Dumnezeu-Om întrupat, Coborât la reîncarnare într-un mediu adecvat.

De-a cunoaşte prin trăire Sacra lui Divinitate.

Clar proces evolutiv, practicat cu simplitate

Aşadar, Divinitatea e cuprinsă şi-nţeleasă Văzând ce nu este Ea: firea lumească, făloasă care, prin deconspirare, încetează, se destramă Cu-al ei întreg conţinut – ficţiuni de bună seamă.

Omenescul şi Divinul arată două aspecte cu totul distincte, existente în orice fiinţă umană.

Primul simbol 114 reprezintă manifestarea clară, net fictivă, a sinelui fals. El reprezintă natura dezordonată a omului care şi-a uitat originea divină, odată cu coborârea sa pe acest plan, pentru a face experienţa lui Dumnezeu ca materie densă. Iar Divinul reprezintă omul ca Spirit-Suflet, manifest ca Inteligenţă, realizat spiritual.

Aceste două însuşiri nu pot exista împreună, existenţa uneia o exclude pe cealaltă, fiindcă sursele ce le animă sunt complet diferite.

Omenescul naşte şi se dezvoltă, fiind în mod consecvent folosit de către ego-ul degradat. În acest context, „eu şi al meu” stabileşte propria lege şi raţiune de a fi întocmai ca un posedat de ceea ce posedă. În tot timpul ei este interesat în mod absolut egoist. Altceva el nu cunoaşte decât un sălbatic egocentrism care îi dinamizează întreaga activitate. Iar în atingerea scopului urmărit, el foloseşte ambiţia, minciuna, perfidia şi nesăbuita ură, precum şi alte porniri ce-i afectează în mod firesc firea prin frica neîmplinirii. Toate aceste atitudini negative produc efecte dezastruoase asupra corpului fizic cu repercusiuni şi asupra stării sale sufleteşti.

Şi în această temă, ca şi în toate celelalte, noi nu judecăm şi nici nu condamnăm pe cineva, ci doar semnalăm deficienţe comportamentale determinate de necunoaştere, ignoranţă sau greşită interpretare a Vieţii, în general. Suferinţele, sub infinitele lor aspecte, omul singur şi le creează.

Dar, să nu rămânem doar la vorbe sau simple

păreri închipuite de dragul de a scrie, cum obişnuiesc să facă ştiutorii îndrăgostiţi de propriile acumulări intelectuale, ci să încercăm să oferim cititorului soluţii ce solicită punerea în aplicare în scopul propriei evoluţii spirituale.

Cunoaşterea de Sine ne îndeamnă în permanenţă doar să conştientizăm mecanicitatea minţii care ne domină prin replicile respective la tot ce întâlnim în cale. La întâmpinarea acestor reacţii automate ale minţii, folosim doar Atenţia globală, lucidă şi dezinteresată. Simpla lor vizualizare le face să dispară instantaneu. Dacă această întâlnire este corect aplicată Pacea, Armonia interioară se instalează de la sine. În acea clipă suntem Un întreg funcţional – drept fiinţă nou-născută sau Dumnezeu-Om întrupat, coborât la reîncarnare într-un mediu adecvat, de a cunoaşte prin trăire Sacra noastră Divinitate.

În acest mod ne încadrăm pe Calea desăvârşirii spirituale într-un necontenit proces de evoluare. Prin urmare, Divinitatea din noi este întâlnită şi înţeleasă cu adevărat prin trăire emotivă, văzând mai întâi ceea ce nu este Ea, adică firea lumească arogantă. Actul demascării, după cum am arătat mai sus, o destramă şi ea dispare împreună cu întregul ei conţinut fictiv, şubred şi imaginativ.

Omul adevărat din noi este deci Fiu de Dumnezeu cu însuşiri şi atitudini asemănătoare propriului Creator, adică Dumnezeu manifestat ca Bunătate, Fericire, Bucurie şi Iubire fără condiţii.

35. PERMANENTA PROSPEŢIME

Am coborât pe Pământ cu scop bine precizat:

De-a ne împlini destinul de Dumnezeu întrupat în lungul şir de vieţi noi ne-am uitat Divinitatea, Copleşiţi de amăgiri, trăind irealitatea.

Iată-ne ajunşi aici, faţă-n faţă, cu ce scrie autorul, Care-ndeamnă, sfătuieşte: Să percepem Adevărul, Esenţa clară Divină – Scânteia nemuritoare Existentă-n orice fiinţă cu putere creatoare!

Noi, tot neamul omenesc, creatură a Părintelui Ceresc, Posedăm aceeaşi vârstă pe fundal dumnezeiesc.

Când aflăm aceste lucruri, nu-i defel întâmplător. Ştiutul neapărat obligă să devenim un trăitor.

Aşa cum ne este Fiinţa – Sacră personalitate.

La fel ca şi Dumnezeu – noi cu El în Unitate.

Totul depinde de noi – de dorinţa arzătoare.

Liberă, independentă, permanent înnoitoare.

Noul Vieţii în mişcare, neîncetată prospeţime.

Ne solicită să fim la fel noi în întregime:

Minte nouă, creier proaspăt, celule nefolosite.

Capabile să-nţeleagă adevărurile sfinte.

Pacea – „Vidul psihologic” – Gândirea Nelimitată Ne transcende-n Infinit, Viaţa nouă abordată, în acest context cunoaştem Adevărul prin trăire şi devenim Dumnezeu – fiind cu-întregu-n contopire.

Cu asemenea fiinţare transformăm lume-

actuală.

Prin efecte sfinţitoare – fără de nici o-ndoială.

Influenţa e tăcută. Nicidecum de noi dorită.

Ci cu Dragostea din noi – fără preget, ferm trăită.

Am coborât pe acest plan fizic la libera noastră alegere în scopul de a ne împlini destinul – de noi înşine creat, drept Dumnezeu întrupat – ca să facem experienţa cu materia densă. În şirul de vieţi anterioare, în asociere cu trupul, noi ne-am uitat Divinitatea. Acum, iată-ne din nou în această lume a iluziilor, faţă în faţă cu noi înşine.

În acest context, autorul ne îndeamnă să percepem Adevărul, adică Esenţa propriei fiinţe, acea Scânteie nemuritoare existentă în fiecare făptură umană. Suntem deci informaţi că noi toţi suntem creaţia directă a lui Dumnezeu şi că avem aceeaşi vârstă ancestrală. Folosindu-ne de măsura timpului, din lumea în care ne aflăm, avem o vechime evaluată la multe miliarde de ani ca Entităţi de Lumină. A urmat apoi o altă perioadă de numai câteva milioane de ani în asociere cu cornul fizic.

Faptul că aflăm asemenea lucruri noi, nu este deloc o întâmplare. Informaţia ne-a fost scoasă în cale întrucât am atins o anumită maturitate spirituală, care ne solicită să o punem grabnic în aplicare. Aşadar, simplul ştiut ne obligă să devenim trăitor al realităţilor semnalate. Noi, ca individ, am atins acel nivel al personalităţii de a fiinţa întocmai ca Tatăl Creator. De-acum, totul depinde de fiecare în parte, ca să urmăm acea

dorinţă arzătoare de a trăi ca Un întreg împreună cu Sublimul Adevăr.

Înţelegem oare mesajul şi faptul că dispunem de libertatea deplină de a-l pune în aplicare!? De asemenea, înţelegem cumva şi responsabilitatea ce ne revine în urma acestei cunoaşteri?

Cunoscând toate aceste dezvăluiri, iată-ne în faţa mişcării permanente a Vieţii, nouă, proaspătă de la o clipă la alta. Care este atitudinea noastră în faţa Viului? Putem noi întâlni prospeţimea Vieţii cu mintea noastră veche, susţinută de celule degradate prin îndelungă folosire? în mod sigur o astfel de minte este cu totul nepotrivită!

Să tacă deci o asemenea minte! Să fie total smerită, văzându-şi incapacitatea de a înţelege noul! în urma tăcerii ei sau „Vid psihologic" spontan survenit, întâlnim Gândirea Nelimitată care ne transcende din lumea finită în Eternitate. În acest context dispunem de capacitatea de a aborda Viaţa prin trăire şi simţire, devenind Dumnezeu. Om în comuniune cu Sublimul prin totală contopire.

Asemenea momente, întâlnite şi trăite efectiv, conduc la transformarea benefic-sfinţitoare şi la înlocuirea omului vechi cu un alt om, cu totul diferit. Iar odată cu acest Om-nou se transformă şi lumea, în general. Influenţa fericitului trăitor este tăcută şi nedorită de el. În acest mod operează Dragostea trăitoare asupra întregii comunităţi.

36. PROGRAMAREA (TIMP ŞI SPAŢIU)

În lumea spirituală totul curge diferit.

Considerăm doar Momentul, apreciat Infinit;

Trăim deci Acum-şi-Aici – Unica Realitate în Unime cu Sublimul – Veşnica Divinitate.

Timpul-spaţiul dinainte nu-i decât cenuşă, scrum!

Viitoru-i ficţiune, nu există nicidecum!

Cunoaşterea ne impune doar trăire-n actual

Cu Viaţa laolaltă ca Un Tot funcţional! Inteligenţa din noi de Creator oferită Ne sfătuieşte mereu de-a fi just folosită.

O-ntâlneşte fiecare când e Pace, Armonie şi Libertate totală înăuntrul fiinţei proprii – prin trăire integrală.

Trăind la acest nivel n-are rost vreo programare.

Ceva fixat dinainte – vizând o realizare.

Căci clipele în mişcare, noutate permanentă.

Fiecare-n a ei parte prospeţime-i inerentă.

Aşadar, aici se cere minte lucidă, smerită.

Stare de Pură Conştiinţă – prospeţime absolută;

Noi celule cerebrale care n-au fost folosite.

Fiind capabile să prindă adevăruri infinite.

Pe plan fizic programarea e fenomen natural.

Totul se cere gândit logic şi raţional.

Timp şi spaţiu ca-mplinire

Dinainte prevăzut cu firească-nfăptuire.

Fiecare-activitate este practic urmărită Prin evaluare certă după cum e-ndeplinită. În această ipostază mintea şi acumularea.

Tehnica şi opţiunea îi dau omului valoarea.

În concluzie, reţinem: ambele preocupări.

Necesare-s deopotrivă în a noastre întrupări.

Evaluarea făcută pentru fiecare-n parte.

Aici suntem trecători prin trăirile deşarte.

Latura spirituală va fi deci de mare-nsemnătate.

Căci oferă înţelepciune, Dragoste şi Bunătate.

Şi prilejul de-a ne-ntoarce la Originea comună La Părintele Divin, spre a fi Una cu El, împreună.

Titlul temei se referă la programarea în timp şi spaţiu, atât de frecvent întâlnită în această lume imaginară, relativă şi trecătoare prin însăşi natura ei. Aflaţi în acest

119 plan fizic, tot ceea ce încercăm să realizăm implică desigur un proiect anticipat, urmat apoi de punerea acestuia în aplicare într-un timp şi spaţiu adecvat.

Pe plan spiritual este cu totul diferit. Aici considerăm doar Clipa ca unic şi etern timp real. La acest nivel trăim numai Acum şi Aici ca Unică Realitate în Uniune perfectă cu Veşnica Divinitate. Timpul şi spaţiul de mai înainte nu este altceva decât cenuşă şi scrum, iar viitorul doar o ficţiune lipsită de substanţă.

Aşadar, Cunoaşterea de Sine ne impune să trăim doar veşnicul actual ca Un Tot funcţional în Uniune cu Viaţa, încă din clipa creaţiei noastre, noi dispunem de înţelegerea respectivă, oferită de Dumnezeu, care ne îndeamnă să o folosim în mod corect. Şi ea este întâlnită înăuntrul fiinţei noastre, când realizăm Pacea, Armonia şi Libertatea deplină. Trăind la acest nivel, nu are

niciun rost vreo anume programare, fixată mai înainte, privind imaginara noastră realizare, întrucât toate clipele pe care le întâlnim în mişcarea Viului sunt permanente noutăţi – adică o misterioasă prospeţime. În această împrejurare, ni se solicită o minte lucidă, smerită sau stare de Conştiinţă Pură, care este de asemenea prospeţime absolută, oferită de către celule noi cerebrale care nu au mai fost folosite. Numai astfel de celule sunt în măsură să cuprindă şi să înţeleagă corespunzător adevărurile infinite.

Pentru o mai clară înţelegere să aducem şi alte explicaţii, privitoare la programarea respectivă. Pe plan fizic deci programarea este un fenomen natural. Tot ceea ce vrem să facem la acest nivel, impune a fi gândit logic şi raţional. Timpul şi spaţiul, ca împlinire, sunt dinainte prevăzute cu precizie în vederea unei bune înfăptuiri. Aici, fiecare activitate este urmărită prin evaluarea modului în care este îndeplinită. Aşadar, mintea şi acumulările tehnico-ştiinţifice îi oferă omului valoarea respectivă.

În concluzie, să reţinem că ambele preocupări sunt necesare, câtă vreme trăim ca făpturi încorporate. Dar, tot timpul să nu uităm că aici, pe acest plan, suntem trecători şi să evităm orice ataşament faţă de persoane sau lucruri, pe care în final le părăsim. Latura sau preocuparea spirituală să o supraevaluăm, căci ea ne oferă înţelepciunea, Dragostea şi inestimabila posibilitate de a ne întoarce la noi Acasă, adică la Sursa Surselor de unde am purces, pentru a trăi

aventura Gândirii Nelimitate la toate frecvenţele de vibraţie ce o caracterizează.

37. RESPONSABILITATEA

Noi răspundem în mod logic, absolut raţional
De tot ce ne-apare-n cale, în al Vieţii areal:

Plăcute sau neplăcute, bune, rele amestecate.

Unele dau satisfacţii, altele numai dureri-neriminate.

Toate astea vin şi trec ca determinări legate.

Prin natura lor, de modul cum sunt abordate în contextul existenţei de trezire şi visare.

Dualitatea impusă în acest mod de fiinţare.

Cât timp suntem în trup cu ale sale simţuri,
Condiţionaţi de minte, programaţi de false euri.

Vom funcţiona haotic: contradicţii şi conflicte.

Drept semnal al neputinţei de făpturi neîmplinite.

Acesta e vechiul om, pe-al său ego rezemat.

„Eu şi-al meu’7 fiind raţiunea fondului ce l-a format, Efectele fiind reversul gândurilor limitate
Ce-i atestă neputinţa şi a lui irealitate.

Cu aceste-acumulări simple, de necontestat.

Se impune întrebarea: E vreo cale de urmat
Pentru a afla Ce suntem şi ce trebuie făcut Ca să-ntâlnim Armonia şi-a trăi ca nou-născut.

A Fi Una cu Viaţa în continuă schimbare.

Noutate absolută prin eterna Ei mişcare?

Corpul, mintea nu-s nicicum Realitate.

Ci aspecte trecătoare cu-nscrisuri imaginate.
Văzute aşa cum sunt, ele-ndată se destramă.

Iar în „Vidul psihologic” întâlnim – de bună seamă, Realitatea Supremă – Starea simplă de A Fi.

Spirit, Suflet împreună şi-un alt mod de-A Gândi.

Gândirea Nelimitată, fiind a noastră Existenţă De Dumnezeu întrupat – în eterna Lui Esenţă.

Folosim corpul lumesc – locuinţă temporară în aventura Gândirii cu lumea-nconjurătoare.

Trăind la acest nivel cu Viaţa-n Uniune.

Noi, ca-întreg cu-întregul Vieţii – perfectă Comuniune, Cunoaştem doar Bucuria, Fericirea fără margini.

La fel ca şi Creatorul – real fără de imagini.

Cunoaşteri în profunzime – prin trăire şi simţire!

Acest summum ne oferă permanenta Fericire, întâlnită-n orice clipă, fără nicio dependenţă De lumea exterioară, chiar în a ei preferinţă.

Noi şi numai noi şi nimeni altcineva nu răspunde de cele ce ne apar în cale în scurgerea propriei Vieţi, pe acest plan ca făpturi întrupate. Unele aspecte le apreciem ca plăcute, altele ca neplăcute sau bune ori rele, anoste. Şi, potrivit dispoziţiilor noastre din acel moment, ele ne oferă, fie satisfacţie, fie dureri sau suferinţe pe care le incriminăm. Însă, toate acestea vin şi trec, odată cu scurgerea Vieţii, în contextul în care sunt ele apreciate de noi – aflaţi: fie în ipostaza de trezire, fie în cea de visare. Durabilitatea este deci

prilejuită datorită modului nostru egoist de abordare.

Atâta vreme cât funcţionăm ca trup, şi sub stăpânirea organele sale de simţire, vom funcţiona haotic, mai tot timpul în contradicţie şi conflicte cu noi înşine şi restul lumii. Acesta este semnalul indubitabil al neputinţei noastre de făptură neîmplinită spiritual. Este vorba de omul vechi, sprijinit de falsul sine, în care „eu şi al meu" reprezintă fondul psihologic, ce ne-a format, potrivit unor şabloane 122 de gândire limitată. Ele atestă neputinţa individuală şi irealitatea care ne-a condiţionat.

În clipa când suntem conştienţi de propriile noastre acumulări, care ne domină autoritar, se impune o simplă întrebare, pusă de noi, nouă înşine: Este oare vreo cale de urmat pentru a afla Ceea Ce suntem noi cu adevărat şi ce anume ar trebui să facem pentru a întâlni Armonia întregii fiinţe şi a trăi ca nounăsept? Putem să fim Una cu Viaţa în continua Ei schimbare, noutate absolută prin veşnica Ei desfăşurare?

Corpul şi mintea – după cum ne dăm seama, dacă ne observăm – sunt aspecte trecătoare cu însuşiri imaginative. Dacă toate acestea le conştientizăm în mod simplu cu Atenţia lucidă şi globală, ele îndată se destramă. Iar în „Vidul" care instantaneu se instalează, apare Realitatea Divină ca simplă Stare de A Fi – Spirit, Suflet laolaltă – şi un alt mod de a gândi. Astfel ne întâlnim cu Gândirea Nelimitată, care ne atestă natura noastră de Dumnezeu întrupat în eterna Lui

Esenţă. În acest context, folosim corpul ca locuinţă temporară şi trăim experienţele inerente ale Gândirii în lumea care ne înconjoară.

Trăind la acest înalt nivel cu Viaţa în perfectă Uniune, noi – ca întreg cu întregul Existenţial – cunoaştem prin trăire: Bucuria, Fericirea şi Iubirea întocmai ca şi Creatorul. Fiecare Cunoaştere realizată în profunzime prin trăire şi simţire, ne oferă în permanenţă starea de inefabilă Fericire, care nu are nicio legătură sau dependenţă cu lumea exterioară.

38. SĂ CUNOAŞTEM BUCURIA!

Bucuria – sentiment deosebit de înaltă preţuire.

Fiinţa-ntreagă e cuprinsă de o vie mulţumire!

Ea-i Suportul Fericirii cu efecte nestemate.

Când ne întâlnim cu Viaţa în a Ei Realitate!

Când preţuim Bucuria cunoaştem pe Dumnezeu în a

Lui manifestare. El fiind acest sentiment în oricare împrejurare!

La fel, e şi Fericire, Bunătate, Dragoste fără condiţii însuşiri ce sunt şi-n noi, trăitoare prin emoţii.

Dar, ce-i de fapt Bucuria în a Ei realizare?

Libertate infinită de mişcare şi la fel de exprimare.

Ea-i scutită de spaime şi de culpabilizare.

De Tatăl îngăduită fiilor Săi – drept favoare!

Fiind o vibrare Sublimă, cu Dumnezeu ne mişcăm şi-mpreună fiind cu Ea, din profund nu evadăm.

Sunt excluse: gelozia, ura, orice gen de violenţă.

Tot la fel amărăciunea şi întreaga neputinţă.

Iubindu-L pe Dumnezeu, iubim Tot ce-apare-n cale, Căci noi îl vedem în Toate – manifestări ale Sale.

Viaţa nu e o corvoadă ci o splendid-aventură Ce ne-ndeamnă s-o trăim la imensa-i anvergură.

Prins în focul Bucuriei, corpul nu îmbătrâneşte, Devenim nemuritori, fiind uniţi cu Tot Ce Este.

Sufletul să-l ascultăm, să-i dăm tot ce doreşte Până se va sătura, iar plictiseala se iveşte!

Este semnul c-a-nvăţat pe cărarea minunată să-şi cunoască al său Sine – Fiinţa sa adevărată care, practic, se vădeşte pe clipe-n desfăşurare, înţelepciune Divină în oricare-mprejurare.

Tot ce Sufletul doreşte fie grabnic împlinit! în acest context trăim acel moment fericit.

Care se imprimă-n Suflet, conform propriului destin şi dă continuitate clipelor care survin.

Singurul obiectiv – observat intuitiv, pe momente trăitoare.

E constanta Bucurie-Fericire – cât mai des însoţitoare. Starea de îndumnezeire astfel se statorniceşte.

Noi şi Tatăl împreună vieţuim înţelepţeşte. Urmărită cu rigoare Starea simplă de A fi

La Tot ce ne-apare-n cale – făr-a vrea sau a dori.

Vom cunoaşte prin trăire Bucuria nestemată

Ce ne uneşte cu întregul prin trăire

sacrosanctă.

Bucuria, prin însăşi natura ei, este un sentiment de înaltă preţuire. Fiinţa care o întâlneşte simte o vie şi puternică mulţumire, ea fiind suportul Fericirii. Or, Fericirea nu poate fi întâlnită şi trăită cu adevărat decât la întâlnirea efectivă cu Viaţa în eterna Ei mobilitate.

Când preţuim ceva cu întreaga noastră fiinţă, în acea clipă cunoaştem în mod implicit pe Dumnezeu în propria Lui manifestare, căci El se afirmă în orice împrejurare prin acest sentiment al Bucuriei. Tot la fel, El este Bunătate, Fericire şi Dragoste necondiţionate. Toate aceste însuşiri se găsesc şi în noi, fii ai lui Dumnezeu, în ipostaza de trăire prin emoţie.

Dar, să vedem mai detaliat ce este de fapt această Bucurie şi în ce împrejurări apare. Bucuria este asociată inerent cu o Libertate infinită de mişcare şi de exprimare. Ea este complet liberă de culpabilitate şi frică. Acest sentiment a fost, este şi va fi în Veşnicie îngăduit de către Pronia Divină. Fiind o vibraţie de înaltă subtilitate, ne mişcăm în acea clipă împreună cu Dumnezeu şi nu evadăm din profunzimea propriei fiinţe. În această minunată împrejurare sunt excluse cu desăvârşire: gelozia, vanitatea, violenţa, ura, ca şi amărăciunea, plictiseala cu întreaga lor neputinţă.

Iar atunci când iubim cu adevărat pe Dumnezeu vom iubi Tot ceea ce ne apare în cale, căci în Toate îl vedem numai pe EL în manifestările Sale. Viaţa nu este o corvoadă, ci o

splendidă aventură, care ne îndeamnă să o trăim la imensa Ei potenţialitate.

Când ne aflăm prinşi în fluxul sacru al trăirii Vieţii, corpul nu îmbătrâneşte şi devenim chiar nemuritori, fiind uniţi şi în perfect acord cu Tot Ceea Ce Este. Într-o atare împrejurare, să ne ascultăm propriul Suflet şi să-i oferim tot ceea ce El doreşte, până la completa saturaţie – când totel ne avertizează ca stare de plictiseală. Acesta este semnalul că, mergând corect pe cărarea minunată, ne-am cunoscut propriul Sine, adică adevărata noastră Fiinţă, care s-a aventurat – pe clipe în desfăşurare – acumulând înţelepciune din orice împrejurare.

Prin urmare, să împlinim tot ceea ce Sufletul nostru doreşte! în acest context vom întâlni acel Moment fericit care se imprimă în Suflet conform propriului destin, ce va da continuitate clipelor următoare. Bucuria şi Fericirea sunt semnul sigur, remarcat intuitiv, că noi şi Tatăl vieţuim împreună în această existenţă trecătoare.

În concluzie, dacă urmărim cu rigoare şi insistenţă Starea simplă de A Fi la tot ceea ce ni se iveşte în cale – fără să vrem sau să dorim ceva anume – vom cunoaşte cu siguranţă starea de Bucurie nestemată, care ne uneşte cu Sublimul Adevăr, prin trăirea sfântă şi sfinţitoare a toate câte ne înconjoară.

39. SĂ HM STĂPÂNUL PROPRIULUI TRUP!

Ca Entităţi de Lumină ne-am creat trupul carnal.

Drept un partener de drum în momentul

actual.

Şi trăim experienţa lui Dumnezeu ca pământ.

Adică, noi – Spirit-Suflet – îmbrăcaţi de un veşmânt.

Obligaţi să-l îngrijim, dându-i cele necesare:

Hrană dup-a lui nevoie şi cele folositoare.

Straie şi-un bun acoperiş de intemperii ferit.

Odihna constituind un factor nepreţuit.

Toate astea acordate ca el corect să ne servească.

El e deci, un instrument prin natura lui firească.

Pe care îl folosim ca entitate-ntrupată, în procesul devenirii pe cărarea minunată.

Sănătatea lui fiind semnul Uniunii-nfăptuite între trup, minte şi Spirit – cât mai des înfăptuite. Liniştea, pacea, odihna sunt cu totul necesare Pentru buna-nvigorare şi refaceri celulare.

Când lipseşte sănătatea trupul însuşi informează Cine-anume e de vină, realmente, ne stresează.

Mintea atent observată, ea adesea-i vinovată De griji, temeri, năluciri – viaţa-ntreagă-i bulversată!

Gimnastica pentru corp e stare de meditare.

Deci, zilnic să-l antrenăm prin exerciţii, mişcare!

Pus de acord cu Viaţa în Armonie totală El ne atestă sănătatea, drept însumare globală.

Corpul în a lui structură e o certă energie.

Ce se cere dirijată, controlată în perfectă armonie cu întregul flux al Vieţii, precum Sufletul

doreşte.

El fiind sfetnic şi stăpân, dirijând prin ce gândeşte.

A fi mereu Conştient pe clipe-n desfăşurare.

Noi, ca-întreg cu-întregul Vieţii, în perpetuă mişcare Fiinţăm în perfectă armonie. Sănătatea asigurată.

Fizic, psihic împreună – ipostază înţeleaptă.

Cunoaşterea ne îndeamnă să vedem ce-i tulburarea, Dizarmonia ivită ce-afettează Integrarea.

Atenţia folosită ca un laser ce destramă, demolează Orice zbucium, frământare care practic ne stresează.

În final, dizarmonia însăşi e real folositoare.

Când e conştientizată, devine o Stare de Fiinţare.

Iar când Una suntem cu Sublima Energie.

Tatăl nostru Cel Ceresc ne oferă Bucurie.

În perioada când funcţionam ca Entităţi de Lumină, noi am hotărât să facem experienţa lumii materiale. În acest scop ne-am alcătuit trupul carnal, drept partener de drum, ca împreună să trăim experienţa într-o asemenea asociere.

Aşadar, noi ca Spirit-Suflet ne aflăm în interiorul acestui corp, aidoma unui veşmânt. Faţă de acest corp avemobligaţia să-i dăm cele necesare. Hrana necesară după propria nevoinţă, o îmbrăcăminte adecvată condiţiilor de mediu în care ne aflăm şi un acoperiş, adică o locuinţă pentru a ne feri de intemperii şi odihnă, pentru refacerea energiei consumate.

Prin urmare, ca entităţi întrupate, noi folosim acest corp în procesul de devenire pe cărarea minunată a propriei evoluţii spirituale. Un corp perfect sănătos ne indică minunata Unire, înfăptuită între Fiinţa Reală şi trup. Liniştea, Pacea Sufletului şi Armonia interioară sunt condiţii inerente pentru învigorare şi refacere celulară. Iar atunci când lipseşte sănătatea, însuşi corpul ne informează ce anume este de vină şi ne supără. În cele mai multe cazuri, mintea este vinovată pentru grijile, temerile şi nălucirile care bulversează întreaga fiinţă cu efecte dezastruoase asupra bunei funcţionări a suportului fizic. Vigoarea sistemului muscular ne solicită zilnic un antrenament corespunzător. Gimnastica pentru trup este considerată drept stare de meditaţie.

Corpul, în întregul său, fiind o reală energie ce nu se conduce prin ea însăşi, are nevoie să fie controlată şi dirijată în perfectă concordanţă cu fluxul zilnic al Vieţii, aşa cum doreşte Sufletul, care este atât stăpânul acestuia, cât şi sfetnic prin propria gândire. Să fim permanent conştienţi, şi în eternă armonie cu clipele în eterna lor desfăşurare, pentru a realiza Integritatea funcţională în unire cu Viaţa. Numai astfel sănătatea este asigurată, atât la nivel psihologic, cât şi fizic.

Cunoaşterea de Sine ne îndeamnă şi sfătuieşte să vedem mai întâi ce este tulburarea, dezordinea care ne afectează Integritatea funcţională a fiinţei. Pentru asta folosim Atenţia. Lumină care, asemenea unui laser, dezagregă,

destramă orice frământare şi zbucium.

În final, să reţinem şi acest aspect, oarecum paradoxal, şi anume: dezordinea este real folositoare căci, atunci când este conştientizată, în ea se reflectă Starea simplă de A Fi, în care noi realizăm Uniunea cu Sublima Energie, adică Tatăl nostru manifest ca eternă Fericire şi Bucurie.40. SENSUL REAL AL ÎNTRUPĂRII

Suntem întrupaţi pe Terra într-un trup – real veşmânt, De-a face experienţa lui Dumnezeu ca materie, pământ şi-a ne însuşi „Eu sunt" în oricare-mprejurare, Atitudini şi emoţii – drept divină comportare.

Dar să limpezim problema şi cu alte amănunte:

Suntem deci în noua viaţă, cum am dorit mai-nainte, De-a face experienţe prin Cunoaşteretrăire.

Reală ucenicie drept progres sau propăşire.

Motivaţii diferite ne aduc la reîncarnare.

Însă cea mai preţioasă, prin sublima ei valoare:

Să ne trăim mereu Viaţa în al Ei sens integral.

O Viaţă independentă şi trăită precum e, în mod total.

În acest sens devenim chiar Dumnezeu în a Lui Totalitate, O adâncă fiinţare pe momente – implicit Realitate, Schimbătoare neîncetat, ce vizează neschimbarea, Când se-atinge Infinitul şi de asemenea, cuplarea.

În Unire cu Clipa prezentă, Spirit, Suflet

împreună, Aflăm de fapt Cine suntem – Natura noastră Divină. Un rezultat inerent al întregului nostru trecut.

O Reală identitate ce noi singuri ne-am dorit.

Noi dorim reîncarnarea legaţi de experimente şi a lor diversitate cu efecte inerente, într-o viaţă om sărac, umil şi neînsemnat, iar în alta bogăţia, ca revers, ne-andestulat.

Am dorit experienţa unui sclav sau de oştean.

Apoi o alta de rege sau de renumit căpitan;

Pustnicia socotită ca ideal important.

Urmată de altă viaţă, agresivă-n chip flagrant.

Omul din această viaţă este deci un rezultat Al vieţilor avute, precum singur s-a format; Un cumul de sentimente în Suflet înregistrate Ce-i remarcă-înţelepciunea pe niveluri însumate.

Unii oameni au schimbat zeci de mii de-neorporări, Ataşaţi de-această lume – de iluzii şi-ncercări.

Fără să-nţeleagă practic cel de-al şaptelea nivel, Transcendenţa din finit în Infinit, care e supremul ţel.

Devenirea, evoluţia în sine aşteaptă ca fiecare să o capete pe dată chiar din astă întrupare şi-ntr-un timp extrem de scurt, pentru orice trăitor Prin Cunoaştere directă cu Sinele-nsoţitor.

Cu Atenţia lucidă şi atotcuprinzătoare. Se demască neîncetat mintea cea înşelătoare:

Egoistă, posedată, de timp-spaţiu deformată.

Dualistă neîncetat – după cum a fost formată.

Demascarea o destramă fără trudă sau sforţare.

Iar în „Vidul” instalat e o reală eliberare.

Fiinţa-om se contopeşte în magnificul Neant
Ca Un Tot funcţionând – absolut exorbitant

Se atinge prin trăire planul şapte – o fiinţare
Cu Dumnezeu laolaltă – Sublima Realizare.

Ego-ul se risipeşte şi-n loc Omul iubitor, însuşire oferită chiar de Tatăl Creator.

Am coborât pe acest plan legaţi de un trup carnal, drept real veşmânt, pentru a face experienţa lui Dumnezeu ca materie compactă şi totodată a ne însuşi starea simplă a lui Eu sunt în orice împrejurare.

Să detaliem această temă, aducând şi alte amănunte pentru uşurarea înţelegerii. Suntem deci în această Viaţă, dorită de noi înşine, pentru a face experienţe prin cunoaştere, trăire şi simţire – o reală ucenicie în care învăţăm şi progresăm pe Calea evoluţiei. Multe şi variate motive ne-au adus din nou pe Pământ însă, din toate astea, cea mai preţioasă este aceea care le înglobează pe toate, însumând îndemnul de a trăi Viaţa în sens integral, independent, acceptată şi trăită precum este Ea în a Ei Totalitate. Astfel noi devenim asemenea lui Dumnezeu, ca Realitate ce se realizează pe momente care implică neostoita schimbare cu tendinţa spre neschimbare, când de fapt atingem Eternitatea şi cu Ea ne contopim. În contextul Uniunii cu Clipa noi – ca Spirit şi Suflet împreună – aflăm Cine suntem de fapt, adică Natura noastră Divină. Este un rezultat firesc,

natural şi inerent conexat de întregul nostru trecut, învederat prin propria identitate.

Fiecare reîncarnare este determinată de propria dorinţă, pentru a face diferite experienţe, a simţi prin trăire efectele însoţitoare. Într-o viaţă am fost un om sărac, umil şi neînsemnat. În alta am dorit bogăţia care ne-a îndestulat nenumăratele pretenţii. În alta am fost rege sau un vestit comandant de oş6. Apoi am dorit pustnicia de monah, ca ideal important; urmată de alte vieţi încărcate de multă agresivitate.

Omul care suntem noi în această viaţă, este aşadar un rezultat al existenţelor anterioare, care ne-au format prin cumulul de sentimente înregistrate în Suflet pe niveluri diferite, şi ce ne definesc înţelepciunea care nu se pierde, nu se uită niciodată. Unii dintre semenii noştri au trăit mii de întrupări, determinate de diferite ataşamente şi încercări, ce marchează starea lor îndelungată ca posedaţi de iluzii, fără să înţeleagă cel de al şaptelea nivel, adică transcendenţa din finita lume iluzorie şi contopirea cu Realitatea Absolută.

Evoluţia aşteaptă pe fiecare fiinţă umană şi ea poate fi realizată chiar în această întrupare şi într-un timp foarte scurt, prin Cunoaştere directă, având însoţitor propriul Sine. Folosind Atenţia lucidă şi globală se demască neîncetat mintea cea înşelătoare, egoistă, posedantă, prin natura ei dualistă, aşa cum a fost formată din necunoaştere. Simpla ei demascare o destramă instantaneu, fără efort sau siluire. Iar în „Vidul psihologic’7 astfel

instalat, fiinţa noastră devine Un întreg şi se contopeşte cu magnificul Neant. În acest context se atinge prin trăire şi simţire Sublima Realizare.

Ego-ul denaturat dispare, fiind înlocuit de Omul-nou, care în Esenţa lui este Iubire necondiţionată – însuşire oferită fiecărei fiinţe umane de către Părintele Creator chiar de la începutul existenţei noastre.

41. SENTIMENTUL SAU EMOŢIA

Noi – bărbaţi, femei – toţi am fost creaţi deodată Când Părintele Divin – Dragoste nemăsurată A dorit ca să-şi cunoască propriul Sine.

Aşadar, dorinţa sfântă a-nscris sfânta acţiune!

Pentru a-şi cuprinde-întregul de Gândire Infinită El a coborât nivelul de la Gând, Starea Nemărginită.

La vibraţia Lumină – manifestare explozivă.

De infinite Scânteieri, cu-nsuşirea lor activă.

Astfel am fost noi creaţi, ca Fiinţe de Lumină Cu-nsuşiri la fel ca Tatăl – deci origine Divină.

Acesta-i Spiritul nostru solitar, independent.

El, prin El, fiind în măsură a fi veşnic conştient.

Iar când Gândul-Dumnezeu traversa al nostru Spirit o emoţie-a produs – Suflet propriu denumit.

Deci, noi suntem Spirit-Suflet încă de la început.

Creaţi fiind de Dumnezeu, precum El ne-a conceput.

Rostul Dragostei de Sine este deci de

remarcat.

Aşadar, pe Cieator Iubirea L-a determinat Ca singur să se cunoască, cum de fapt se defineşte. Acesta îi este fondul ce real îl copleşeşte.

Şi noi – dragii Lui copii – să procedăm tot la fel:

Să ne cunoaştem, luându-L pe El ca model.

Căci, iubindu-ne pe noi, ştim ce-i Dragostea reală. Trăind acest sentiment suntem Fiinţă Integrală!

Uniţi cu noi şi cu Tatăl – la fel Toate câte sunt:

Oameni, plante, animale – sub un etern sfânt veşmânt. Acest final ne aşteaptă când Iubirea ne-nsoţeşte în oricare-mprejurare căci Ea, prin Ea, ne sfinţeşte.

Trăind emoţional ceea ce de fapt percepem. Se înregistrează-n Suflet, drept comoară care suntem şi cu ea evoluăm, urcând pe niveluri mai subtile De sfântă Iluminare şi-nţelesuri tot mai fine.

Toate fiinţele omeneşti au fost create deodată şi direct de Părintele Divin care, pentru a-şi cunoaşte propriul Sine, a coborât de la nivelul de Gândire Nelimitată la vibraţia Luminii. În acea clipă s-a produs o imensă explozie de infinite Părticele de Scântei. Aceste Scântei suntem noi, făpturile umane, ca Spirite desprinse din Infinita Flacără, adică Dumnezeu. În acest fel s-a produs creaţia noastră de Spirite cu însuşiri asemănătoare Sursei Creatoare. La început am funcţionat doar ca Entităţi de Lumină

independente şi perfect conştiente de originea noastră Divină. Iar când Gândul lui Dumnezeu a traversat Spiritul nostru s-a produs o emoţie, care a dat naştere Sufletului. Aşadar, noi suntem Spirit şi Suflet, încă de la început creaţi de Dumnezeu aşa cum El ne-a conceput.

La temelia creaţiei noastre a stat – aşa cum am arătat mai sus – Dragostea lui Dumnezeu pentru propriul Sine care, de altfel, se şi defineşte ca Iubire necondiţionată. Şi-acum, noi, copiii Lui, să procedăm la fel luându-L pe El ca minunat model. Să pornim deci experienţa Cunoaşterii iubindu-ne propriul Sine, căci numai aşa vom şti ce este Dragostea reală. În clipa când trăim cu adevărat acest sentiment ne manifestăm ca Fiinţă Integrală – uniţi cu noi şi Tatăl Ceresc, precum şi cu Toate câte ne înconjoară: semeni, animale, plante etc. Acesta este în mod sigur efectul ce are loc în orice împrejurare ne-am afla, când Iubirea ne însoţeşte şi care, prin Ea însăşi, ne îndumnezeieşte.

Trăind emoţional cu ceea ce percepem, acest mod de trăire se înregistrează în Suflet drept inestimabilă comoară, care nu se pierde niciodată. Pe acest fond de trăire senţi-mentală înregistrată în Suflet evoluăm, urcând niveluri mereu mai subtile spre ultimul nivel, şapte, când vom întâlni Iluminarea manifestată ca surpriză absolută, nicidecum anticipată, dorită sau urmărită în vreun fel oarecare.

42. SEPARAREA DE CREATOR

Când şi-n ce fel s-a produs aşa-zisa separare

care stă la temelia lumii înconjurătoare?

Noi, creaţie directă din îndemn Dumnezeiesc.

Ca Entităţi de Lumină avem al Lui fond firesc!

Deci, Iubirea, Bunătatea, Frumuseţea, Fericirea sunt şi-n noi, în profunzime, care ne remarcă firea De Copii de Dumnezeu, având proprie voinţă şi putere de creare

Şi-o totală Libertate – oferită de El însuşi – drept fiinţa de rigoare.

În această ipostază am creat cele-n Univers cuprinse Vreme foarte-ndelungată – toate astea-n El incluse.

De noi – Entităţi de Lumină – prin a noastră-activitate, Dând Părintelui Divin a Lui continuitate.

Apoi ne-am creat un trup din materie compactă Spre a afla ce-i Sacra Esenţă în pământ încorporată, în această asociere – dup-a lumii-apreciere Durăm de milioane ani, prin gândire şi simţire.

La-nceput noi toţi lucram în perfectă Uniune:

Noi şi Talăi Cieator în eternă acţiune! însă, dup-anume timp, de iluzii copleşiţi.

Am învăţat ce-i omul, uitând de Domnul Infinit.

O astfel de separare putem vedem în fiecare.

Rezemaţi pe falsul sine, ce-şi adjudecă valoare Dup-a lor închipuire, c-au atins înţelepciunea.

De fapt, doar făpturi meschine ce-şi arată înşelarea. Repetarea de formule, de la alţii

adunate.

Revelează deşertăciunea de ego-uri posedate.

Ce-şi arogă importanţă pe iluzii rezemată:

Teama, ura ş-aroganţa ne arată cum e ea formată.

Iată ce vi se spune spre a destrăma separarea:

Se observă şi s-ascultă mintea cea deficitară
Care-aleargă fără rost, când spre ieri câţiva trăit
când spre imaginarul mâine, realmente închipuit.

O astfel de-ntâmpinare, instantaneu destramă
Tot, fiind iluzie deşartă, ce-apare de bună seamă
Pe un fond deficitar, de trăire-n ireal.

Minte condiţionată, aberantă-n sens dual:

O parte, ne-aflăm aici cu lumea-nconjurătoare.

Iar alta, imaginară, în trecut sau viitor făr de valoare, în tăcerea survenită separarea-ndată piere.

De acum, fiind Om întreg şi cu Viaţa-n contopire.

Cunoaştem ce-i planul şapte cu Sublimu-n Uniune.

O eternă prospeţime pe clipe-n succesiune.

Noi şi Viaţa – o mişcare prin trăire şi simţire!

Acest summum ne aşteaptă ca Sublimă împlinire!

Să vedem când şi în ce împrejurare a avut loc aşa-zisa separare între noi şi Creator. Despre o asemenea separare auzim deseori vorbindu-se în lumea în care ne aflăm. Unii, socotindu-se mai

isteţi şi bine informaţi, aduc şi o seamă de argumente în şubreda lor susţinere.

La temelia creaţiei noastre se află Realitatea de necontestat, potrivit căreia noi, fiinţele umane, suntem opera Divinului Creator şi avem aceleaşi însuşiri şi calităţi precum Sublimul Părinte. Aşadar, Iubirea, Bunătatea, Frumuseţea şi Fericirea se află şi în profunzimea fiinţei noastre.

La începutul existenţei noastre, o perioadă îndelungată de timp, funcţionând ca Entităţi de Lumină, am creat întregul Univers cu toate cele cuprinse în el. Prin lucrarea

noastră, noi am dat deci continuitate Părintelui Divin. După că am dat viaţă acestui Univers cu ajutorul voinţei şi puterii noastre de creaţie, noi am dorit să facem noi înşine experienţa lui Dumnezeu ca materie compactă. Urmărind această dorinţă, noi ne-am creat acest veşmânt, adică propriul nostru corp fizic. În această ipostază, prin gândire şi simţire funcţionăm de mai multe milioane de ani.

La început, noi şi Tatăl Creator funcţionam în perfectă Comuniune. Însă, după un anumit timp, trăind în această lume a iluziilor materiale, ne-am preocupat doar de ceea ce este omul şi am dat uitării Natura Divină din adâncul nostru. Separarea o vedem atestată, în general, de marea majoritate a oamenilor, care se consideră fiinţe adevărate, înţelepţi prin ceea ce ştiu pe fondul minţii lor condiţionate tempo-spaţial. Asemenea exteriorizare nu este altceva decât o veritabilă

meschinărie, care se demască ca atare prin propria atitudine şi comportare. Repetarea de formule adunate de la alţii, arată deşertăciunea de ego-uri posedate şi condiţionate. Teama, lăcomia, aroganţa, violenţa şi ura demonstrează în mod relevant şubreda făptură care funcţionează cu totul nepotrivit.

Dacă vă aflaţi în faţa acestei triste realităţi, iată ce soluţie vi se oferă, pentru a destrăma imaginara separare de Creator. Se observă şi se ascultă mintea deficitară, care aleagă fără rost înspre ceea ce a fost câţiva, sau spre imaginarul şi nesigurul viitor, proiecţie seacă de orice conţinut real. O astfel de întâmpinare face ca mişcarea haotică a minţii să dispară, căci este desuetă pe un fond deficitar de trăire în ireal. O parte ne aflăm aici, cu lumea înconjurătoare, iar alta, imaginară, se află fie în trecut, fie în viitor. Ambele circumstanţe sunt închipuiri seci, lipsite de sens şi raţiune.

În tăcerea care survine spontan, separarea dispare şi noi, funcţionând ca Un întreg, ne unim cu mişcarea Vieţii din momentul respectiv, adică cu Sublimul Părinte. Funcţionând într-o asemenea contopire ne aflăm în planul şapte, adică în perfectă Comuniune cu Suprema Existenţă. De acum înainte, vom funcţiona ca eternă prospeţime pe clipe în necontenită desfăşurare. Altfel spus, noi şi Viaţa vom 136 constitui o unică mişcare prin trăire şi simţire. Această fericită împlinire îl aşteaptă pe fiecare ins în parte, împlinire a unui destin prestabilit din clipa creaţiei.

Să mai precizăm că noi nu ne-am desprins niciodată de Creator, a cărui prezenţă se află neîncetat atât în noi, cât şi în Tot şi Toate câte există. Separarea apare doar ca o simplă închipuire determinată de falsul sine sau ego-ul degradat.

43. SPIRITUL TOTAL DESCHIS

Cu cât vom fi în stare de Pură Conştiinţă cu atât vom descifra minunata Existenţă şi trăirea laolaltă de făptură nou-născută Pe momente trecătoare – drept Iubire însuşită.

Pe măsură ce-adâncim Cunoaşterea de Sine, Concomitent şi Iubirea din noi înşine survine.

Ea depăşind propriul corp înspre Aura-Lumină care prin a Ei structură e Măreţie Divină.

Trăind pe acest plan fizic – şir imens de-neorporări, Legaţi de un trup carnal în diverse exprimări.

Am cunoscut ce-i Dumnezeu prin materie limitată şi-am făcut experienţe de fiinţă astfel dotată.

Paradisul pământesc noi înşine ni l-am creat Prin valorile gândirii de Dumnezeu-dtn format:

Am cunoscut limitarea prin conştiinţa socială.

La fel, ura, insecuritatea, neputinţa personală.

Lăcomia, violenţa, îmbătrânirea şi moartea.

Toate astea strict legate, vizând irealitatea.

Fictiv înscrişi în tipare, de Creator separaţi.

El continuu ne iubeşte – Fii ai Lui consideraţi.

Rătăcirea îndelungată a atins culmea erorii.

Astăzi ştim precis ce-i omul – tot complexul degradării, şi-am uitat ce-i Dumnezeu – Fiinţa noastr-adevărată: Veşnică, nemuritoare, prin natura ei dotată. Acum a venit momentul ca să facem calea-întoarsă La Sacra Nelimitare – firea cea armonioasă:

Libertatea de A Fi, Bucuria şi Iubirea însoţitoare, înscrisuri aflate-n noi cu putere creatoare.

Operaţia e simplă – uşor de concretizat De fiecare ins în parte, ce se vrea realizat.

Să trezim real, complet glanda cea pituitară.

Numită pecetea şapte, cu-a ei forţă hormonală.

Prin trezirea ei vom cunoaşte Gândirea Nelimitată, Care-i Dumnezeu şi A Fi total Iubire nemăsurată.

Şi ea simplu se trezeşte când vrem pe Domnul să-L aflăm şi să fim la fel ca El – realmente, să-L percepem!

Prin dorinţă şi gândire hotărâtă, persistentă Devine realitate – prin trăire şi simţire evidentă.

Astfel creierul captează vasta suită de Gânduri A Tatălui Cel Ceresc, drept sublime Adevăruri.

Spiritul total deschis este numit Drum Regal, Unde-ntâlnim trinitatea, funcţionând integral.

Pe acest plan Spiritul e-nvelişul de Lumină Ce permite Gândurilor să intre în libertate deplină;

Sufletul e Domn al firii şi comoară prin emoţii

resimţite; Şi-n sfârşit, există fiinţa sau ego-ul prin însuşiri mărginite. Toate astea, la un loc, funcţionând pe momente Ne-nscriu Certa Existenţă de Divinităţi prezente.

Toţi semenii sunt destinaţi s-atingă Iluminarea Chiar în această viaţă, odată cu destrămarea Ficţiunii egoiste, prin Cunoaşterea globală, Funcţionând consecvent prin deschidere totală.

Cu cât vom funcţiona ca Fiinţă Conştientă prezentă la prezent, cu atât mai uşor vom putea descifra tainele Existenţei ca fiinţe nou-născute pe momente trecătoare, drept

Iubire fără margini. Şi, pe măsură ce vom adânci Cunoaşterea de Sine, însoţită concomitent de Dragostea corespunzătoare, vom depăşi dimensiunile propriului corp înspre Aura Divină.

Trăind un şir de încarnări pe acest plan, am cunoscut ce este de fapt Dumnezeu ca materie brută, printr-o gamă variată de experienţe, folosind Gândirea la toate frecvenţele Ei vibratorii. Astfel am creat paradisul pământesc, prin valorile gândirii limitate de Dumnezeu-om format. Am cunoscut limitarea, influenţată de conştiinţa socială şi ca om am cunoscut frica, ambiţia, insecuritatea, lăcomia, violenţa şi ura, precum şi îmbătrânirea şi moartea. Toate acestea sunt produsul determinat de irealitatea acestei lumi. Ne-am închis în diferite tipare de gândire şi ne-am separat implicit de Creator. Cu toate astea, El nu ne-a uitat şi ne iubeşte, socotindu-ne Ceea Ce şi suntem – drept Fii ai Lui. Rătăcirea îndelungată a

atins culmile erorii. Astăzi, cunoaştem ce este omul, cu tot complexul degradării sale, şi am uitat Divinitatea fiinţei noastre adevărate – Veşnicie nemuritoare.

Acum, a sosit momentul să facem calea inversă înspre Sacra Nelimitare, adică la firea armonioasă, libertatea de A Fi cu Bucuria şi Iubirea însoţitoare. Toate acestea sunt însuşiri atotcuprinzătoare, aflate în fiecare din noi, însoţite de forţa creatoare respectivă.

Această operaţie de totală transformare este simplă şi uşor de concretizat de fiecare ins care doreşte cu adevărat să se realizeze la sublimul nivel al posibilităţilor aflate în el. Pentru atingerea acestui ideal este necesar să ne trezim glanda pituitară sau pecetea şapte, aflată în creştetul capului, care generează masa hormonală ce hrăneşte şi menţine tinereţea şi vigoarea trupului. Odată cu trezirea ei vom cunoaşte Gândirea Nelimitată, care este Dumnezeul din noi şi Starea de A Fi care statorniceşte Bucuria şi Iubirea nemăsurată. Această glandă se trezeşte fără efort atunci când dorim din tot Sufletul să-L cunoaştem pe Dumnezeu şi să funcţionăm ca El. Dorinţa noastră, prin Gândire hotărâtă şi perseverenţă, devine realitate deopotrivă ca trăire şi simţire. În acest context creierul nostru, un minunat receptor, va capta vasta suită de Gânduri a Tatălui Ceresc în continuă devenire.

Iată acum esenţa împlinirii: Spiritul total deschis este numit Drum Regal unde, practic, întâlnim trinitatea propriei fiinţe, care

funcţionează integral într-o perfectă Comuniune cu Creatorul. În această ipostază, Spiritul este învelişul de Lumină sau Aura ce permite Gândurilor să pătrundă în noi în deplină libertate. Sufletul este Domnul fiinţei şi comoară prin emoţiile resimţite. Şi, în sfârşit, există fiinţa sau ego-ul cu însuşirile lui mărginite. Toate acestea, adunate la un loc, funcţionează pe momente în continuă desfăşurare şi înscriu adevărata Existenţă de Divină Prezenţă.

Toţi semenii sunt destinaţi să atingă Iluminarea chiar în această viaţă odată cu destrămarea firii egoiste, prin Cunoaştere directă, şi deschiderea totală în faţa Vieţii în eterna Ei schimbare şi noutate de la o clipă la alta.

44. SUNTEM NOI ACUM ŞI AICI?

Dacă nu suntem întreg, fiinţa toată laolaltă.

Nu putem cuprinde Viaţa, cum Ea tainic ni se-arată.

Pe momente schimbătoare – permanentă noutate Prin natura Ei, mister – Veşnică Unicitate.

Aşadar, prima problemă ce se cere rezolvată Este Unitatea fiinţei – trinitatea adunată:

Spirit, Suflet şi Egou – un întreg funcţional Pe clipe-n desfăşurare – un etern conjunctural.

Când funcţionăm haotic, în exteriorul fiinţei.

Trecutul şi viitorul, fiind dovada neputinţei.

N-avem cum şti ce-i întregul – fiinţa noastră adevărată în relaţie cu Viaţa pe cărarea minunată.

Împlinirea este simplă, chiar de insul neîmplinit.

Când vrea singur să cunoască, direct şi

nemijlocit, Propriul Sine precum este în a Lui Realitate:

Văzând ce nu este El – fără amăgiri deşarte
140Care-l domină, stresează din vremi imemoriale, Preţuindu-şi, din eroare, trup şi minte ca reale şi nu ficţiuni banale – încontinuu schimbătoare, Ce-nscriu meschinul egou cu fireasca degradare.

Demascând deci falsul sine, ireal şi-nchipuit.

Acesta spontan dispare şi în chip desăvârşit.

Iar în „Vidul psihologic" – liniştea, pacea reală Ne cuprind-întreaga fiinţă în structura ei totală.

Doar postura asta cunoaştem Independenţa! în Acum-şi-Aici prezent, se-afirmă Inteligenţa, Gândirea Nelimitată, Dragostea şi Fericirea.

Divinitatea din noi, îngemănând toată firea!

Numai astfel închegând propria identitate De Dumnezeu întrupat, fiinţând ca Unitate Vom transcende tot lumescul – de timp spaţiu limitat şi vom fi, trăind Ce suntem, Divinul Iluminat!

Dacă nu funcţionăm ca Un întreg, adică precum o fiinţă în întregul ei, nu putem cuprinde Viaţa, care apare în mod tainic ca mister pe momente noi, proaspete de fiecare dată, drept Absolută Unicitate. Aşadar, prima condiţie a împlinirii este Unitatea fiinţei, adică trinitatea adunată la un loc: Spirit, Suflet şi Egou formând Un întreg funcţional pe clipe în eterna lor desfăşurare.

În cazul când funcţionăm haotic, în exteriorul fiinţei, în timpul trecut sau viitor – ambele aspecte

fiind în prezent doar simple imagini – ne atestă propria neputinţă. Într-o asemenea conjunctură nu avem posibilitatea să cunoaştem Fiinţa noastră autentică în relaţie cu Viaţa pe minunata cărare a Cunoaşterii de Sine.

Concretizarea întregului este simplă şi uşor de împlinit de fiecare care vrea să se cunoască direct şi nemijlocit, aşa cum este el în realitate. Nu este nevoie de altceva decât să conştientizeze ceea ce nu este el, adică să-şi vadă singur starea amăgitoare care-l domină din vremuri imemoriale. Întreaga rătăcire constă în aceea că omul preţuieşte trupul şi mintea, socotindu-le reale şi nu doar nişte ficţiuni, care se schimbă mereu. Acesta este ego-ul posedant care funcţionează prin necontenite reacţii mecanice.

Demascarea acestei irealităţi iluzorii face ca ea să dispară spontan şi în chip desăvârşit, fără să lase urme. Iar în „Vidul psihologic" apare Liniştea, Armonia, Pacea reală care ne cuprind întreaga fiinţă în componenţa structurii sale globale. Numai în această fericită postură cunoaştem Independenţa totală şi acest unic timp şi spaţiu – Acum şi Aici – în care se afirmă în noi Inteligenţa globală, Gândirea Nelimitată, Dragostea şi Fericirea. Aceasta este Divinitatea din noi care ne cuprinde întreaga fiinţă.

Aşadar, numai în această conjunctură înţelegem propria identitate de Dumnezeu întrupat, care funcţionează unitar cu eterna mişcare a Vieţii. Fenomenul respectiv se adevereşte prin el însuşi, odată cu transcendenţa

lumescului dualist şi atingerea Stării simple de A Fi – Ceea ce şi suntem – şi trăim divina Iluminare.

45. SUNT TĂCERE ABSOLUTĂ!

Iată-mă deci şi-ntr-o astfel de postură:

Mintea absolut tăcută, nefiind nicicum în măsură

Să-mi ofere altă temă de cuprins şi relatat.

Drept Cunoaştere de Sine de ins condiţionat.

În profunda mea Tăcere, zgomotul exterior

Îşi afirm-a lui prezenţă în mod simplu-ncetişor

Eu sunt simplă ascultare; nici reacţii, nici păreri Nu ţâşnesc din a mea minte, însoţite de fiori.

Corpul nu-i solicitat, în niciun fel antrenat.

Prin vorbire sau mişcare – interes anticipat, în această ipostază ego-ul total lipseşte.

Destrămat din temelie cu întreaga lui poveste. E Fiinţare pe momente şi cu Viaţa-n Uniune!

„Vidul”, realmente, Pacea şi perfecta prospeţime Mă unesc, fără de vrere, cu Imensa Existenţă, Divinitatea Supremă şi-a Ei Veşnică Prezenţă!

Fericirea, Bucuria cu-nsuşirea lor concretă Ne îndumnezeieşte firea, ca fiinţare desuetă. Dumnezeul cel din noi, cu învelişul trecător Astfel ni se revelează: bun şi veşnic iubitor.

Să-nţelegem simplitatea ascultării şi-observării cu mintea complet tăcută, cu impulsurile firii:

Nu se urmăreşte scop, nimic nu s-

anticipează.

Suntem, în mod evident, O Conştiinţă perfect Trează.

Atenţia activ-prezentă la acest eveniment E dovada inerentă că trăim acest moment.

Şi vom fi, la fel, prezent şi în clipa următoare, Asta-nseamnă Existenţa prin trăire sfinţitoare.

Lăsaţi de-o parte-ndoiala şi-n adânc vă afundaţi *

Şi puneţi în aplicare, precum sunteţi îndemnaţi Prin aceste simple versuri, ce vă deschid orizonturi De-mpliniri superioare, vizând şi-alte adevăruri!

Sursa Surselor a Toate – Casa Bunului Părinte Aşteaptă pe fiecare, desprins de-a lui veche minte.

Prin înnoire constantă, de Sacră Divinitate Coborâtă pe Pământ cu misiuni consacrate:

De-a face experienţe ca gândire limitată într-un corp material, cu a lui dualitate.

Rătăcim de prea mult timp cu iluzia deşartă!

Acum, prin tot ce-am aflat, ea poate fi spulberată!

Dispunem de totală libertate şi voinţă creatoare!

Numai de noi depinde radicala transformare!

Toţi avem capacitatea de-a o pune-n aplicare!

Nu pregetaţi şi n-amânaţi, fiţi creatori fiecare!

Iată-mă deci şi într-o asemenea postură în care nici mintea şi nici Intuiţia nu-mi oferă nicio temă. O astfel de situaţie nu am întâlnit niciodată

în urmă cu peste trei decenii de când am început să scriu despre Cunoaşterea de Sine. Nu greşesc cu nimic dacă afirm că mă aflu în faţa unei premiere absolute.

Aşadar, aflat în această profundă Tăcere a minţii, acel sunet subtil, foarte fin, venit din interior, se afirmă prin natura lui sublimă. Sunt doar simplă ascultare! Corpul nu-i solicitat în niciun fel prin reacţii sau anticipări imaginare, în acest context, ego-ul total lipseşte, destrămat din temelie cu întregul său conţinut.

Cu toate aceste aspecte, există totuşi un îndemn presant de a scrie. Aceasta este trăirea pe momente cu Viaţa în constantă Uniune. În mod real, „Golul psihologic”, Pacea Sufletului şi perfecta prospeţime mă unesc fără vrerea mea cu Imensa Existenţă – Divinitatea Supremă şi a Ei Unică Prezenţă. Bucuria, Fericirea, asociate cu Independenţa şi determinările lor fireşti mă îndumnezeiesc. Dumnezeul-om din mine, cu învelişul său trecător, mi se revelează ca bun, cinstit şi iubitor.

Şi aici, ca de altminteri şi în restul temelor scrise, ţin să remarc simplitatea ascultării şi observării cu mintea complet tăcută. Nu se urmăreşte scop, nimic nu se anticipează, sunt doar simplă stare de Conştiinţă perfect Trează. Atenţia, care se află activ prezentă la acest eveniment, este dovada inerentă a trăirii adecvate a momentului respectiv. Ea va fi la fel de prezentă şi în clipa următoare. În concluzie, această simplă desfăşurare înseamnă Stare de Existenţă prin

trăire sfinţitoare.

Drept urmare, să lăsăm să o parte îndoiala şi să ne adunăm în profunzimea fiinţei proprii, care ne descoperă noi şi noi orizonturi privitoare la Natura noastră Divină! Sursa-Surselor a toate câte există ne aşteaptă pe fiecare să ne întoarcem la Ea, adică la noi Acasă, ca desprinşi de vechea minte printr-o permanentă înnoire a Sacrei Divinităţi coborâtă pe Pământ spre a face experienţa de gândire limitată într-un corp material cu a lui dualitate.

O asemenea rătăcire în această lume de iluzii amăgitoare durează de prea multă vreme. Acumz cu ajutorul informaţiilor primite – puse grabnic în aplicare – rătăcirea poate fi spulberată instantaneu. În acest sens, noi toţi dispunem atât de liber arbitru, cât şi de voinţa creatoare. Deci numai şi numai de noi depinde transformarea noastră radicală. De asemenea, dispunem şi de capacitatea şi Inteligenţa adecvată inerentei aplicări.

46. ŞTIM NOI CE ESTE ADEVĂRUL ABSOLUT?

Problema pusă, desigur, din vremi foarte îndepărtate, De om la nivel de minte cu-nsemnări nenumărate, Drept şabloane de gândire, prin natura lor, închise Ce dau sens la fixităţi şi la-nţelegeri precise.

Viaţa, numită şi Dumnezeu, e o veşnică mişcare Nouă, proaspătă continuu pe clipe-n desfăşurare; Momentul ce-apare acum spontem este depăşit De momentul următor ce, la fel, e-

nlocuit.

Acesta-i ritmul Vieţii în permanentă schimbare.

Prin el e cuprins Adevărul doar de fiinţa trăitoare. Spirit, Suflet şi Egou – Un întreg funcţional.

Stare de Supraconştiinţă, împlinită natural

Când tace făloasa minte de ins condiţionat.

Prin şabloane de gândire, precum a fost educat De conştiinţa socială – mediul lui de dezvoltare: Familie, şcoală, credinţe – influenţe orbitoare.

Privind Viaţa în a Ei desfăşurare cu multiplele aspecte, Constatăm că ce-ntâlnim e Gândire ce-nsumează efecte, Ea fiind chiar Dumnezeu ce nu-i un gând singular.

Ci Totalitate de gânduri – un Cuprins extraordinar.

Totul e Realitate, Adevăr, când porneşte din Gândire, Căci Ea dă credit la toate – Gândul legat de simţire. În Dumnezeu nu sunt legi, căci legile limitează Fiinţele la finitate, or, ele neîncetat evoluează.

Dumnezeu a dăruit tuturor a libertatea de-a alege adevărul potrivit

Cu-ale lui necesităţi şi-nţelesul mult dorit.

Câţi oameni există-n lume, tot atâtea adevăruri.

Fiecare ins în parte, prins de propriile-nţelesuri.

Adevărul perceput prin păreri, atitudini sau credinţe, El din start desfăşurat prin aceste

năzuinţe.

Un anume lucru, fapt, pentru unii-i adevăr adevărat, Pentru altul este fals, astfel fiind considerat.

Fiecare acceptă şi creează adevăruri după a lui nevoinţă Pentru propria-mplinire, prin aplicare şi tendinţă Spre progres şi-înţelepciune – ţel suprem al vieţii sale, De-aici şi diversitatea de-nţelesuri pur mintale.

Dincolo de toate astea, se impune o-ntrebare: Dumnezeu e limitat, prins în anumite tipare?!

El e Fiinţ-a Tot Ce Este – O Sublimă Existenţă.

Gândire Nelimitată, Frumuseţe şi Iubire în Eterna Ei

Prezenţă!

Cine separă, împarte şi de asemeni, limitează?

E o minte mărginită care practic demonstrează Că omul încă n-a atins Inteligenţa Nelimitată.

Ce-i deschisă tuturor a ca structură încarnată.

Un astfel de pământean e conştiinţă limitată Ce-şi arogă importanţă ce-i de egoism mânată.

Eu doar simplu vă îndemn: Să luaţi aminte la nivelul care sunteţi, posedaţi de-ngusta minte!

Iar Cunoaşterea de Sine – corect pusă-n aplicare, în mod simplu, vă transcende fără de sforţare Din lumea cea mărginită în sfera Neţărmurită.

Sublima Eternitate prin trăire, nou-ivită.

Această problemă a existenţei Adevărului Absolut a fost pusă de către om din vremuri foarte îndepărtate. Însă, din păcate, pentru o asemenea înţelegere, omul şi-a folosit propria minte mărginită, potrivit unor şabloane de gândire limitată, care dă naştere inerent la fixaţii intelectuale. Să dăm câteva lămuriri:

Dumnezeu şi Viaţa. reprezintă aceeaşi Realitate, adică Imensa Energie Cosmică Universală, numită şi Adevăr Absolut, care se află într-o veşnică mişcare ca noutate şi prospeţime pe clipe aflate într-o eternă succesiune. Momentul ce apare Acum, dispare pe dată, lăsând cale liberă momentului următor care, la rândul lui, va fi la fel înlocuit. Acesta este ritmul Vieţii aflat într-o permanentă schimbare, iar unicul timp real este Eterna Clipă în care apare Adevărul Absolut în neîncetata Lui mişcare. Şi cine poate întâlni acest Suprem Adevăr? Poate mintea veche să întâlnească acest Unic Adevăr? Desigur că nu este posibilă o asemenea întâlnire, urmată de înţelegerea respectivă.

Prin urmare, mintea veche trebuie să tacă în mod desăvârşit. Numai tăcerea ei face posibilă întâlnirea noastră cu Ceea Ce Este nou, real, de necontestat în acea clipă. Prin tăcerea smerită a minţii are loc următorul fenomen: Spiritul, Sufletul şi Ego-ul formează o perfectă Uniune şi, numai în acest context, fiinţa umană întâlneşte în mod direct Adevărul Absolut – fiind în Comuniune directă cu El. Numai în această conjunctură sunt înţelese, prin trăire, toate aspectele Vieţii, cu

înregistrările respective, reţinute de Suflet drept înţelepciune care nu se pierde niciodată.

Într-o asemenea Comuniune descoperim că Dumnezeu nu se conduce după legi – căci acestea ar limita trăirea, evoluţia, independenţa şi puterea de creare a fiilor şi fiicelor Sale. El ne-a acordat, încă de la început, toată independenţa de a ne alege adevărurile potrivite necesităţilor şi înţelegerii noastre.

Câţi oameni se află astăzi pe Terra există tot atâtea adevăruri personale, susţinute de păreri, atitudini, credinţe religioase, filosofice etc. Un anume lucru sau fapt este apreciat de cineva ca adevăr-adevărat, iar de altul ca fals. Fiecare entitate acceptă şi îşi creează adevăruri după propria nevoinţă şi împlinire, privind progresul şi evoluţia la care aspiră, ca ţel suprem al vieţii sale. Dualitatea atât de des întâlnită în afirmaţiile semenilor este suficient de grăitoare pentru diversitatea înţelesurilor mintale.

Dincolo de toate aceste aspecte, se impune întrebarea: Este oare Dumnezeu limitat de anumite tipare? Desigur că nu este! El ca Supremă Existenţă cuprinde Tot Ceea Ce Este şi funcţionează ca Gândire Nelimitată, Frumuseţe, Bunătate şi Iubire ca Prezenţă în Eternitate.

Cine separă, împarte şi de asemenea, limitează viaţa noastră cotidiană? Numai mintea mărginită, care demonstrează fiecărui ins în parte că el nu a atins Inteligenţa Nelimitată – capacitate accesibilă fiecărei fiinţe întrupate într-un asemenea pământean. Un astfel de pământean are

o conştiinţă ce îşi arogă importanţă dirijată de egoism.

Aici eu nu fac altceva decât să semnalez stări de fapt deficitare ale fiinţelor umane, cu îndemnurile respective de trezire. Cunoaşterea de Sine folosită în mod corect revelează nivelul de Conştiinţă al fiecăruia, nivel la care, în general, oamenii sunt posedaţi de mintea îngustă. Şi totodată, vă transcende din lumea mărginită în sferele Nemărginite – în Sublima Eternitate – prin trăire şi simţire ca nou-născut.

47. TRANSFUGUL

Fiecare revenire într-un trup carnal, lumesc
E hotărâtă de noi – conştienţi în mod firesc.

Noi ne-alegem: părinţi, neam, ţară, ca şi mediul social.

Precum şi preocuparea ţelului spiritual.

Dar, în clipa încorporării totul este dat uitării!

Ceva însă tot rămâne – năzuinţa împlinirii!

Sufletul păstrează-n sine hotărârea înţeleaptă
Dacă a fost împletită cu simţirea deodată.

La o anumită vârstă, tot ce ne oferă Viaţa

Nu ne mai e pe plac; ne-nfrăţim cu năzuinţaunei alte împliniri de visuri şi de amăgiri.

Materia dominantă cu-ale sale energii.

Vrea de-ndată satisfacţii seci, aride, trecătoare Legate de astă lume posesivă, înrobitoare. Fiinţa-ntreagă acaparată de viziunea deşartă!

Iată-ne deci în conflict cu reala noastră soartă!

Nu ne mai convine mediul şi nici ceea centâlnim De noi înşişi stabilit – ca să fim şi să trăim!

Şi-atunci părăsim mediul, hoinărind fărăncetare, Hrănindu-ne cu speranţe şi iluzii trecătoare:

Glorie, averi, renume sunt adesea căutate De pribeag în pribegie, pe cont propriu asumate, însă realul progres, mulţumirea sufletească N-o vantâlni nicicând, în nicio-mplinire lumească.

Dorinţa de neam şi ţară îl va domina constant.

Căci structura egoistă e un handicap presant.

Prin diverse-ataşamente – minte condiţionată.

Fondată pe „eu şi-al meu” – toată viaţa bulversată.

Doar Fiinţa Eliberată e prin Ea, Universală şi oriunde s-ar afla cu trăirea sa totală, îi e casă, neam şi ţară fiecare regiune.

Căci Uniunea cu întregul dă-nţeleapta acţiune.

Fiecare revenire într-un trup carnal la o nouă existenţă este hotărâtă de noi înşine, în timp ce ne aflăm în lumea de dincolo. Noi ne alegem: părinţii, neamul, ţara, mediul social, precum şi preocupările privind evoluţia noastră spirituală.

În clipa întrupării totul se uită, însă năzuinţa împlinirii respective rămâne, ea fiind înregistrată în Suflet ca înţelepciune, acumulată pe fondul experienţelor din vieţile anterioare. După o anumită vârstă, după o lungă experienţă în

această lume a iluziilor, ceea ce ne iese în cale – determinate conştient sau inconştient chiar de către noi – nu ne mai impresionează. Speranţa unor alte împliniri pune pe noi stăpânire în aşa măsură încât dorim imediata lor satisfacere. Datorită noilor aspiraţii – străine destinului nostru – nemulţumirea ia amploare şi se dezvoltă progresiv, prin reacţiile propriului egou. Ne aflăm deci tot mai des în conflict cu propria noastră soartă – prestabilită după cum am arătat mai sus. Mediul social în care ne aflăm nu ne mai convine, el fiind nepotrivit aspiraţiilor noastre de glorie, renume etc. Şi, posedaţi tot mai mult de toate astea, alegem calea pribegiei în alte localităţi, ţări sau continente, unde nădăjduim să ne realizăm aceste aspiraţii efemere.

De fapt, ce urmăreşte acest pribeag? în mod inconştient el caută lucrul după care tânjeşte fiecare fiinţă umană, şi anume, Fericirea ca supremă împlinire! Or, această realizare nu poate fi întâlnită cu acumulările materiale, oferite de către lumea exterioară. Aşa că, pribeagul nostru nu va întâlni niciodată mulţumirea sufletească, chiar atunci când va fi satisfăcut cu prisosinţă de realizările lumeşti. Pribeagul oriunde s-ar afla, va fi dominat copleşitor de dorul de familie, neam şi ţară, fiindcă structura egocentrică îl posedă în continuare, prin complexitatea influenţelor ei.

Numai fericitul care a atins Eliberarea devine un Om Universal. El, oriunde s-ar afla, va fi în permanentă Integritate funcţională ca Dumnezeu-Om şi Om-Dumnezeu. Integritatea funcţională

rezolvă orice problemă, prin trăire şi simţire, cu ajutorul Dragostei necondiţionate şi a înţelepciunii.

48. TRANSCENDENŢA

Transcendenţa ne atestă existenţa-n Absolut.

Noi, ca Sine, Suntem Una, realmente nou-născut!

Cunoscutul perisabil nu mai are niciun rost.

Ego-ul fiind destrămat – piere imaginativul „fost”. În acest „Vid psihologic”, într-o clipă survenit Fără vreo acumulare, ne aflăm în Infinit!

Suntem perfect conştienţi – Gândire Nelimitată, Inerentă prospeţime şi trăire adecvată!

Ne manifestăm plenar – ipostază creatoare Pe momente succesive, tot la fel de înnoitoare!

Astfel Dumnezeul-Om, ca Un Tot Universal. Se preschimbă neîncetat cu întregul areal.

Progresul spiritual pe Pământ şi-ntreaga lume De individ se-mplineşte, prin Sublima acţiune:

Spirit – Suflet – împreună, vizând ţelurile sfinte.

Starea Pură de A Fi – la fel cu Bunul Părinte.

Aşadar, să fim atenţi la nefasta noastră minte Limitată, mărginită, rezemată pe cuvinte.

Ce-i oferă aroganta-închipuire

De-a fi undeva pe culmi – drept sublimă împlinire.

Perfect conştientizată cu Atenţia-Lumină Ea dispare de îndată, într-o Tăcere deplină.

Pacea, liniştea completă înseamnă inacţiune

şi transcenderea-n Sublim, care-nseamnă acţiune.

Astfel de-ntâlniri destramă, fără vrere-închipuire Socială conştiinţă, cu a ei dezamăgire.

Ce lucrează dualist, încorsetată-n tipare:

Bine-rău, frumos-urât cu Viul în confruntare.

Trezirea, Iluminarea în acest mod se confirmă.

Văzând ceea ce de fapt nu este în acea clipă sublimă. Cunoaşterea şi trăirea cu emoţia-împreună Este Calea de acces, tuturor a la-ndemână.

Fenomenul transcendenţei ne atestă existenţa noastră în Eternitate. Noi – ca Sine, Spirit şi Suflet – suntem Unântreg şi funcţionăm ca un nou-născut în perfectă Uniune cu Sublimul Adevăr.

În acest context, cunoscutul perisabil nu-şi mai are niciun rost, căci ego-ul, creaţie tempo-spaţială care-i susţine fictiva apariţie, se destramă în mod inevitabil. Iar în „Vidul psihologic” – survenit în mod instantaneu – suntem absorbiţi în Infinit, perfect conştienţi ca Gândire Nelimitată, şi ne manifestăm plenar ca forţă creatoare pe momente succesive, încontinuu înnoitoare. În această conjunctură, noi, ca Trinitate Unitară – adică Dumnezeu – ne transformăm neîncetat, cu influenţe benefice şi asupra mediului ambiant.

Progresul spiritual pe planeta noastră se realizează, în general, odată cu evoluţia fiecărui individ în parte şi apoi a lumii întregi. În acest proces de devenire, să reţinem pe lângă folosirea Gândirii Nelimitate şi Starea simplă de A Fi, drept

stare permanentă a Părintelui Creator. El doar Este şi atât numai!

Aşadar, să luăm aminte la schimbarea nefastă a minţii noastre – totdeauna limitată, mărginită şi rezemată pe acumulările ei memoriale, care-i determină ştiutul şi aroganta închipuire de a fi undeva pe culmi, drept sublimă împlinire. Această minte ştiutoare, posesivă şi posedantă prin reacţii mecanice, odată demascată cu ajutorul Cunoaşterii de Sine, dispare în mod spontan. Iar în „Golul psihologic" apare Pacea Sufletului, Liniştea, Armonia care înseamnă şi inactivitate. Acesta este momentul de transcendenţă în Sublima Eternitate care semnifică reala acţiune transformatoare.

Astfel de întâlniri destramă conştiinţa socială cu întreaga ei dezamăgire, fondată pe dualitate şi închipuire pe tipare limitate, cu Viaţa în confruntare.

Trezirea fiinţei umane prin fenomenul Iluminare în acest mod se înfăptuieşte. Cunoaşterea şi trăirea, în asociere cu emoţia, este tuturor a la îndemână. Practica şi înfăptuirea solicită dorinţă aprigă, muncă şi insistenţă individuală.49. TRISTEŢEA

E o stare sufletească ce ne-apasă peste fire.

Tristeţe mai e numită, de asemenea, mâhnire.

Se iveşte ca-ncercare din lumea cea exterioară.

Fie ca o amintire iscată de firea interioară.

Apariţia, efectul ne arată Cine suntem şi Ce

suntem în momentul respectiv, ca astfel să ne cunoaştem Posedarea egoistă, prin timp-spaţiu însumată.

Ce se vrea a fi-nţeleasă şi desigur, rezolvată.

Cauzele sunt multiple prin a lor diversitate.

Care nu cer comentarii şi a fi cumva abordate De una şi aceeaşi minte care le-a determinat.

Totu-i treabă fără rost, că-i mărunt sau că-i înalt.

În Cunoaşterea de Sine tristeţea pe loc dispare.

Când ne întâlnim cu ea, chiar în clipa când apare, Atenţia folosită ca simplă iluminare.

Contactul o dezagregă doar prin simpla demascare

Fiindcă nu-i realitate, ci vedenie vicleană.

Născută din ignoranţă, deci posesie spontană.

Iar în „Golul” ce survine, întristatul se adună înăuntrul fiinţei sale ca Trinitate Divină.

În această conjunctură Bucuria îi inundă.

Fără vrere, fiinţa-n zona ei profundă.

Pacea, spontan survenită, e o binecuvântare Ce ne uneşte cu Viaţa – Forţă Etern Creatoare.

Numai astfel de-ntâlniri ne unesc în mod real când aflăm şi sensul Vieţii, demascând ce-i ireal: Ficţiunea egoistă, născută din rătăcire.

Aprecieri dualiste, fondate pe amăgire.

Bucuria însuşită orişiunde şi-n tot timpu-nsoţitoare, Ne-afirmă Dumnezeirea şi puterea creatoare, Dată de Tatăl Divin, prin eterna Lui

Iubire.

Fii şi Fiice deodată, drept firească moştenire.

Să ne-nsuşim, trăind, Calea simplă sfinţitoare:

Doar să fim Sacră Prezenţă într-o veşnică mişcare.

Aşa precum Tatăl este – Veşnicie schimbătoare.

Clipele întâmpinate de noi fiinţe-înnoitoare!

Râvna, ca şi insistenţa de A Fi prezent la prezenţă Grabnic ne oferă Starea de Independenţă!

Astfel se dizolvă: metode, crezuri şi sisteme Bazate pe tipare cuprinse-n fictive teme.

Tristeţea este acea stare sufletească de mâhnire, îngrijorare apăsătoare care produce efecte negative de stres şi amărăciune la nivel psihic şi fizic. Ea apare fie în urma unor provocări venite din lumea exterioară, fie ca amintiri venite din interiorul fiinţei proprii.

O asemenea apariţie ne semnalează de fapt Cine suntem în acel moment, ca astfel să ne putem cunoaşte, şi să ştim ce anume ar trebui să facem în continuare. Atitudinea respectivă ne indică în mod categoric existenţa posedării egoiste – care impune a fi înţeleasă şi rezolvată cât mai rezonabil cu putinţă. Cauzele care au determinat acest sentiment sunt multiple şi de o amplă diversitate şi, în niciun caz, nu pot fi rezolvate la nivelul minţii noastre, pentru că factorul cauzal al determinării lor este acumularea noastră intelectuală. Iar rezolvarea nu poate veni tot din

partea minţii, căci mintea nu poate să-şi aducă ei înşişi transformări radicale, ci numai schimbări de suprafaţă. Folosind totuşi această modalitate cel trist va deveni în final şi mai trist.

Aşadar, ne vom adresa tot Cunoaşterii de Sine, folosindu-ne de Atenţia lucidă, atotcuprinzătoare şi dezinteresată. Un astfel de contact direct şi nemijlocit cu tristeţea, face ca aceasta să dispară instantaneu, fiind doar o posesie momentană – determinată de propria ignoranţă. În momentul dispariţiei, întristatul se adună în interiorul fiinţei sale, ca 154Trinitate Unitară în care apare Bucuria ce inundă întreaga făptură. Pacea şi Armonia survenite în acest fel constituie o adevărată binecuvântare în care se realizează Uniunea cu Viaţa pe clipe în eternă desfăşurare.

Numai această modalitate de întâlnire cu noi înşine demască şi dezagregă irealitatea, adică ficţiunea egoistă, produs al propriei rătăciri comportamentale la întâlnirea cu Viaţa. De-acum, aflaţi sub influenţa Bucuriei, ne afirmăm propria îndumnezeire şi forţa noastră creatoare oferită nouă încă de la începutul creaţiei de către Sublimul Părinte.

Prin urmare, să ne însuşim, prin trăire şi simţire, acea simplă Stare de A Fi, ca Sacră Prezenţă, într-o eternă mişcare cu Viaţa aşa cum ne apare Ea în cale, cu toate câte ne aduce: plăcute sau neplăcute. Aceasta este şi atitudinea Tatălui Ceresc. El doar Este O Sacră Prezenţă în permanentă mobilitate!

Râvna şi insistenţa de A Fi prezent la prezent, ca Fiinţă Unitară, ne oferă Starea de Independenţă. În acest fel vor fi destrămate diferitele crezuri, metode, teorii bazate pe calapoade limitate de gândire, incapabile să întâlnească Viaţa în complexa Ei desfăşurare.

50. UN FENOMEN CURIOS, DECLANŞAT INSTANTANEU

În urmă cu zeci de ani, când ego-ul fals s-a spart.

Un sunet mi-a pătruns fiinţa, pe el însuşi rezemat.

Ziua, noaptea, încontinuu este pururea prezent.

Niciun zgomot din afară nu îi este impediment.

Şi când vorbesc sau tac e la fel de evident.

Acest sunet mă aduce, fără vrere, în prezent.

Starea simplă de A Fi – nepreţuita Fiinţare

Ce-n mod constant mă uneşte cu Viaţa-n derulare.

El n-are asemănare cu sunetele din afară!

Prin natura lui subtilă – în zona interioară, îşi impune în mod ferm, existenţa sfinţitoare Făcându-mă deci atent în oricare-mprejurare.

Când nu sunt un om complet, în acel moment prezent Spirit, Suflet şi Egou în eternul Viu concret.

E un mare avantaj Sacra atenţionare care spontan, produce minunata Integrare, în fluxul constant al Vieţii – prospeţime, noutate De la un moment la altul – Veşnică Realitate.

Multă vreme acest sunet, socotit fenomen obişnuit, Organul auditiv fiind influenţat de ceva nepotrivit.

În final, cu el adesea-n comuniune

I-am acordat cuvenita importanţă şi reala acţiune.

Eu cu simpla ascultare şi, de asemeni, observare M-am integrat în prezent în oricare-mprejurare.

Şi când gândesc, vorbesc sau tac cu desăvârşire Sunetul, ca bun prieten, se uneşte cu-a mea fire, Amintindu-mi permanent Cine sunt cu-adevărat în acest plan de iluzii, chiar de mine programat.

Atenţionat de Suflet, trăiesc din plin Libertatea Cu Divinul Creator – Una cu Realitatea.

Om-Divin, Universal – Gândire Nelimitată.

Desprins de tot ce-i lumesc – Viaţa pe tipare încorsetată:

Crezuri oarbe, metode şi teorii, filosofii arogante, Toate forme efemere, trecătoare, distonante.

Care dau oglinda Vieţii precum ele se reflectă Prin comportarea umană, azi de faţă, ce ne-arată:

Că din punct spiritual trăim în primitivism, Egocentrismul sălbatic, un incontestabil truism. Vedem oare toate astea, şi cum ele ne informează? Doar fiind cinstiţi cu noi, Sacrul toate ni le revelează! Acest fenomen s-a declanşat în urmă cu peste trei decenii, când am trăit din plin spargerea ego-ului denaturat. Chiar în acel moment fericit –

ca surpriză absolută – am simţit un sunet extrem de subtil care mi-a pătruns întreaga fiinţă.

De atunci, el dăinuie în continuare zi şi noapte, sprijinit de el însuşi. Niciun zgomot din lumea exterioară nu-i anihilează prezenţa. Şi când vorbesc şi când tac, el este tot timpul evident. Prezenţa lui mă aduce mereu în prezent, în Starea simplă de A Fi, care mă uneşte cu mişcarea Vieţii.

Acest sunet nu are nicio asemănare cu zgomotul lumii exterioare, Fineţea, subtilitatea lui îmi impune – ca să mă exprim aşa – O Stare de Conştiinţă sfinţitoare. În momentul în care nu funcţionez ca trinitate adunată în profunzime, acest sunet reprezintă o evidentă atenţionare, urmată instantaneu de împlinirea propriei Integrităţi.

O bună bucată de timp, am socotit acest sunet ca un fenomen obişnuit al sistemului auditiv, influenţat de ceva exterior – un curent de aer rece (uşă sau geam deschis).

În final, fiind cu el tot timpul în comuniune, i-am acordat cuvenita importanţă, realizând cu mai multă uşurinţă ascultarea şi observarea fiecărei replici sau reacţii memoriale. Sunetul este întocmai ca un prieten, care în mod permanent îmi uneşte întreaga fiinţă, amintindu-mi totodată Cine sunt cu adevărat în acest plan de iluzii, chiar de mine programat. Astfel avertizat, trăiesc din plin Libertatea psihologică în Comuniune cu Divinul Creator, cu Realitatea – ca Om Universal cu Gândirea Nelimitată, desprins de tot ce este lumesc, adică acea trăire încorsetată de diverse

tipare convenţionale: crezuri, metode, teorii filosofice aiogante etc. Toate acestea le socotesc ficţiuni trecătoare, distonante – atât de evidente în lumea pe care o străbatem. Ele ne atestă în mod evident că, din punct de vedere spiritual, ne aflăm încă într-un sălbatic primitivism egoist-comportamental.

Vedeţi oare şi dumneavoastră aşa cum văd şi eu – prin trăire şi simţire – şi încerc să explic prin aceste teme? A fi cinstiţi cu noi înşine este Calea dreaptă, care ni se deschidecu adevărat şi ne învaţă să privim numai înainte, aşa cum Sacrul din noi ne revelează.

51. UTILITATEA ILUZIILOR

Iluzia, prin însăşi natura ei, ficţiune înşelătoare.

Deşi o privim în faţă, ea pe mulţi duce-n eroare.

Fiind de ei apreciată în tot timpul ca existenţă reală, Toţi sunt deci prizonieri, printr-o orbire totală.

Iată câteva exemple care definesc eroarea:

Psihic ne apreciem drept fiinţe superioare.

Mai cinstite, iscusite, ba chiar un iluminate.

Deşi totul se arată drept falsuri imaginate.

Separarea dintre noi şi Creator şi de propriii noştri semeni, E o altă ficţiune – evidentă de asemeni.

De fapt, noi zilnic creăm iluzii nenumărate care tulbură, stresează cu a lor irealitate.

Acest fenomen apare prin falsa interpretare.

Noi, complet cuprinşi de ele, le dăm credit şi

valoare, Socotindu-le reale, deşi ele-s ficţiune.

Ignoranţa fiind temeiul implicat în viziune.

Într-un astfel de context, se impune întrebarea:

Este ceva de făcut? E vreo cale de salvare.

De-a le demola prezenţa chiar din faşă, prin trăire, Voinţa ferm folosită în a noastră izbăvire?

Aparenta ficţiune nu-i deloc întâmplătoare!

Realmente, ea-i utilă în certa realizare.

Căci numai văzând ceea ce de fapt nu este întâlnim Realitatea, precum Ea ni se vădeşte!

Deci, iluzia văzută şi corect apreciată Ea spontem dispare, fiind stare imaginată.

Iar în Pacea, Armonia ce cuprind întreaga fiinţă.

Noi suntem de-acum Stăpânul, prezent la prezenţă, Una fiind cu Dumnezeu, vom decide pentru clipa următoare

Ce anume vrem să fim în acea împrejurare.

În acest fapt stă secretul evoluţiei umane:

De-A Fi prezent la prezent cu Viaţa-n Uniune!

Deci, iluziile net văzute cum sunt în realitate!

Să decidem ce sunt ele, deci bine învederate!

Apoi să ne recreăm, urcând spre Eternitate.

Planul şapte însumând Divina Realitate!

Trăind astfel împlinim realul nostru destin:

De a reveni la Sursă – Părintele cel Divin.

De care noi nicicând n-am fost despărţiţi

Şi tot ce-am făcut şi vom face, vom fi pururea iubiţi.

Căci asta-i Esenţa Lui – Iubire Nemăsurată Peste Tot împrăştiată şi tuturor acordată!

O asemenea grandoare e şi-n noi, în fiecare.

Iar Cunoaşterea ne-ndeamnă s-o punem în aplicară!

Prin însăşi natura ei, iluzia este o ficţiune, adică ceva lipsit de realitate care, prin simpla ei aparenţă, înşală adesea, ducând pe oameni într-o nefirească eroare. Deşi o privim cu toţii în faţă, îi apreciem cuprinsul ca realitate. Acei semeni care o evaluează în acest fel, sunt realmente prizonierii propriei lor orbiri intelectuale.

Pentru a uşura înţelegerea, să aducem o seamă de exemple din existenţa noastră cotidiană. Funcţionând cu ajutorul structurii noastre bazată pe acumulările memoriale, ne apreciem ca fiinţe superioare: ne credem mai iscusiţi, mai deştepţi, ba chiar iluminaţi – deşi toate astea demonstrează că ne sprijinim pe ceva imaginar. O altă ficţiune constă în separarea noastră, ca fiinţă întrupată, de Creator, ca şi de toţi semenii noştri. De asemenea, noi zilnic imaginăm un număr imens de iluzii, care ne tulbură şi stresează prin irealitatea lor. Fiecare fenomen apare prin falsa interpretare, concretizată şi întreţinută de propria

159 minte. La temelia acestor aprecieri se află necunoaşterea, ignoranţa sau incompleta cunoaştere.

Dacă ne aflăm în această nefericită conjunctură, se impune următoarea întrebare: Mai este oare ceva de făcut? Mai mult decât atât! Este oare posibil să demolăm chiar din faşă această iluzie, realizând propria noastră transformare?

Această apariţie fictivă nu este deloc

întâmplătoare. Ea îşi vădeşte inutilitatea, căci numai văzând ceea ce nu este vom putea întâlni Realitatea, aşa cum Ea însăşi ni se revelează.

Prin urmare, când iluzia este văzută spontan, ea dispare, iar în Pacea şi Armonia care ne cuprind întreaga fiinţă noi suntem de-acum Stăpânul, prezent la întreaga prezenţă, în Comuniune directă cu Dumnezeu. În această fericită asociere, vom putea decide ce vrem pentru clipa următoare.

Aici se află tot secretul evoluţiei umane: de a funcţiona prezent la prezent cu Viaţa în perfectă Uniune. Aşadar, văzând iluziile aşa cum sunt ele în realitate ne recreăm, urcând mereu spre Eternitate, adică spre al şaptelea plan ca Spirit-Suflet în constantă Uniune.

Numai trăind în acest fel împlinim propriul destin: de a reveni la Suprema Sursă, adică la noi Acasă, la Părintele nostru Ceresc. În mod real, noi nu ne-am desprins niciodată de El. Şi în ciuda a tot ceea ce am făcut şi vom face, Creatorul ne va iubi necondiţionat, căci aceasta îi este Esenţa – Iubire Nemărginită pe care o dăruieşte tuturor fără vreo deosebire. De altminteri, această măreţie se află şi în noi, în fiecare, şi ne îndeamnă să o punem în aplicare, folosindu-ne de Cunoaşterea de Sine.

52. VIAŢA ŞI VEŞNICIA

Viaţa Viului în Sine, Un întreg Nelimitat.

Ea vine din Veşnicie unde nu-i timp consacrat.

Şi Ea curge neîncetat spre aceeaşi Veşnicie.

Nicicând Ea nu se repetă şi nu este inerţie! Deci, Viaţa nu cunoaşte nicio clipă de stagnare, Vremelnică-ncremenire în vreo formă oarecare!

Când trecutul, viitorul intervin în actual Sensul Vieţii e fictiv, denaturat, ireal.

Căci ce-a fost câţiva trăit şi păstrat memorial.

Acu-i… simplă-nchipuire, e-adevăr potenţial;

Ce va fi e-nchipuire, precum o credinţă oarbă, Imaginativ creată numai printr-o simplă vorbă.

Înţelegem oare bine!? Nu doar intelectual.

Ci prin proprie fiinţare ca Un Tot conjunctural!?

Adică, unit cu Viaţa din momentul respectiv.

O firească contopire construită efectiv!?

Dacă… da, Iluminarea se afirmă-n mod precis şi întregul rost al Vieţii este clar, real, concis!

Fericitul trăitor, devenit înţelepciune.

Unit cu Eternitatea prin Sublima Uniune!

Orice făptură umană ca Dumnezeu întrupat Are tainice-nsuşiri de-a trăi cu-adevărat Viaţa-n veşnică-i mişcare – noutate absolută.

Pe clipe-n desfăşurare – prospeţime înnăscută!

Totul se îndeplineşte cu o sacră simplitate:

Cu Atenţia lucidă conştient, văzând ce este.

Făr-anume opţiune – doar privind hoinara minte.

Ca trecut sau viitor, prin aducere-aminte!

O astfel de demascare o face ca să dispară!

Iar noi devenim Ce suntem – Dumnezeu prin Integrare, Uniţi cu Tatăl Ceresc – Gândire

Nelimitată.

Bunătate, Fericire – Dragoste Nemăsurată!

Asta ne oferă Viaţa pe momente trăitoare când descoperim corect modul de funcţionare.

Spirit – Suflet – împreună – Un Imens interior în contact cu Existenţa – Părintele Creator. Viaţa sau Viul este o Energie Cosmică Universală, fără limite, care vine din Veşnicie şi curge spre aceeaşi Veşnicie. Nu a fost creată de cineva anume. Aşadar, Ea a existat dintotdeauna, adică nu are început şi nu va avea nici sfârşit. Nicicând Ea nu se repetă şi nici nu cunoaşte inerţia sau stagnarea.

Ţinând seamă de aceste însuşiri esenţiale, fiinţele umane – care funcţionează la nivel tempo-spaţial, ca minţi bazate pe acumulări memoriale – nu au capacitatea de a înţelege Viaţa în eterna Ei desfăşurare. Pentru că tot ceea ce au trăit câţiva şi păstrat ca memorie, s-a concretizat pe baza unor celule cerebrale de unică folosinţă. Aşadar, aceste celule sunt incapabile să cuprindă şi să înţeleagă alte aspecte noi ale Vieţii. De asemenea, tot ceea ce a fost odinioară trăit şi înregistrat, acum apare ca imagine seacă, lipsită de însemnătate. Iar viitorul este o proiecţie mintală, azvârlită înspre mâine, aidoma unei credinţe oarbe, imaginativ creată şi cuprinsă într-o simplă vorbă.

Înţelegem oare toate acestea corect şi cinstit, nu doar intelectual, ci prin trăire şi simţire, ca Un întreg funcţional, adică fiind Una cu Viaţa din momentul respectiv?

Dacă răspunsul este afirmativ, fenomenul Iluminării se afirmă instantaneu, iar fericitul trăitor devine înţelepciune, fiind unit cu Eternitatea prin Sublima acţiune.

Fiecare făptură umană, femeie sau bărbat, ca Dumnezeuom întrupat – posedă acele tainice însuşiri de a trăi adevărata Viaţă, aflată într-o veşnică înnoire pe momente reale, de prospeţime schimbătoare. Întreaga operaţie se înfăptuieşte printr-o sacră simplitate, folosind în acest context Atenţia-Lumină – doar privind mintea haotică, care aleargă fără încetare în trecut sau viitor, prin automatismele ce o caracterizează.

O astfel de demascare o face să dispară, iar în „Golul” survenit, noi devenim Ceea Ce de fapt suntem – Om. Dumnezeu – unit cu Tatăl Ceresc, ca Gândire Nelimitată, Bunătate, Frumuseţe, Bucurie şi Dragoste Nemăsurată. Această fericită ipostază se realizează pe momente trăitoare, când de fapt ne cunoaştem modul real de funcţionare – Spirit şi Suflet, împreună, în contact cu Existenţa şi Părintele Ceresc. **162**53. VOIA, VOINŢA SAU VREREA

Voia, voinţa sau vrerea, o decizie de factură personală, De-a înfăptui ceva sau nu, după propria învoială.

Tot ce Viaţa scoate-n cale, nu-i deloc o întâmplare.

Ci este de noi atras, de-a fi pus în aplicare.

Asta-ncearcă să explice scriitorul trăitor.

El fiind total diferit de-acel simplu ştiutor.

Ce-şi arogă importanţă prin gândiri

aglomerate, Pregătit să dea răspunsuri de la alţii adunate.

Aveţi toată libertatea şi voinţa potrivită De-a alege imitarea mincinoasă, necinstită Sau de-a fi cu propriul Sine, propria Divinitate şi-a răspunde adecvat la problemele-abordate.

Cunoaşterea, învăţarea şi-nţelegerea corectă.

Solicită pe momente verificarea directă.

Prin trăire personală a celor ce-s relatate şi cuprinse în simboluri, în scop de-a fi explicate.

A rămâne doar la vorbe, în memorie cuprinse.

E treabă de fals ego şi-nţelesuri compromise.

Cu astfel de acumulări el mai mult se degradează.

Căci şi-acordă importanţă prin tot ce imaginează.

Trăirea adevărată ne oferă modestia, însuşire înţeleaptă, cuplată cu Armonia.

Pacea, liniştea profundă, pe momente trăitoare Reprezintă tot micterul calităţilor sfinţi teare.

Unica Realitate din întregul Univers E doar Viaţa-Viului din noi, care se vrea înţeles!

Noi cu Viaţa-n Uniune – o perfectă Integrare.

Vom cunoaşte şi trăi clipe transformatoare.

Clipa ce-o-ntâlnim Acum e-n proces de devenire.

Care trebuie-nţeles, drept firească împlinire De Dumnezeu întrupat, coborât la reîncarnare Privind propriul lui destin de Sacră Realizare.

Să ne folosim voinţa privind acest ideal:

De revenire la Sursă – Tatăl cel Divin, Real!

Toţi avem destin comun şi-nsuşirile-adecvate
De-a realiza Trezirea pe momente consacrate.

A Fi prezent la prezent – cu Atenţia cuprinzătoare.

Ne oferă ipostaza împlinirii sfinţitoare.

Una fiind cu Creatorul în Uniune perfectă.

Noi în El şi El în noi, deci relaţie directă!

Voia, voinţa sau vrerea – trinitate simbolică, ce exprimă unul şi acelaşi lucru – reprezintă acea energie unitară de natură individuală, de a face sau a nu face ceva, când ne aflăm în faţa unui lucru sau situaţii care ne apare în cale. De fapt, tot ce întâlnim zilnic în cale nu este nicidecum un hazard, nici întâmplare, ci o atracţie personală, făcută în scopul de a fi experimentată.

Acest adevăr de necontestat încearcă să-l explice cunoscătorul trăitor, care este total diferit de simplul ştiutor, ce-şi arogă importanţă, sprijinit de mintea lui aglomerată totdeauna de cunoştinţe străine şi pregătit să dea răspunsuri potrivit cu ceea ce au spus alţii, el fiind doar simplu imitator, copiator sau plagiator.

Noi dispunem de întreaga libertate şi voinţă de a alege imitarea necinstită, mincinoasă sau de a funcţiona cu propriul Sine, ca Divinitate, pentru a răspunde în mod adecvat la toate pioblemele ce ne apar în cale.

Sesizarea, cunoaşterea şi înţelegerea corectă ne solicită să învăţăm ce înseamnă o verificare directă, prin trăire individuală. A rămâne doar la simple cuvinte, adunate şi înregistrate pe pelicula

memoriei, este atitudine şi comportare de fals egou, care prin tot ceea ce acumulează se degradează şi mai mult prin obsedanta aroganţă ce şi-o imaginează ca ştiutor.

Trăirea adevărată ne oferă modestia, ca însuşire înţeleaptă, cuplată cu Armonia interioară. Iar pacea, liniştea profundă simţite pe momente trăitoare, reprezintă tot misterul înfăptuirii sfinţitoare.

Să mai reliefăm faptul că Unica Realitate existentă în Imensul Univers este Viaţa, adică Viul existent în noi, care solicită să fie înţeles. Uniunea cu El ne oferă Inteligenţa fiinţei şi trăirea pe momente cu efecte benefic-transformatoare. Clipa pe care o întâlnim în mod frecvent prin trăire şi simţire, face parte din necontenitul proces de devenire sau evoluţie de Dumnezeu-om întrupat, coborât pe acest plan la reîncarnare, potrivit propriului destin – finalizat concomitent cu Iluminarea.

Să ne folosim deci voinţa de creare până la nivelul acestui ideal care ne va conduce, în cele din urmă, Ia Sursa-Surselor – Tatăl nostru cel Divin. Toţi oamenii au acelaşi destin comun: de a realiza propria Trezire din îndelungatul somn petrecut în împărăţia iluziilor.

În concluzie, pentru a realiza minunata Prezenţă la prezent, avem nevoie de Atenţia lucidă, atotcuprinzătoare şi dezinteresată care ne oferă ipostaza sfinţitoare în care înfăptuim Uniunea cu Creatorul – Noi în El şi El în Noi – o contopire absolută.

54. VREŢI SĂ ŞTIŢI CE ESTE DUMNEZEU?

Dumnezeu este Gândire şi e peste Tot şi-n Toate şi, la fel, este şi-n noi – Sublimă Realitate!

Deci, uşor de întâlnit prin eterna Uniune Pe clipe-n desfăşurare – încontinuu prospeţime.

Nici efort, nici siluire nu ne sunt de vreun folos, Ambele fundamentate pe trecutul nebulos:

Minte ignorantă, oarbă, egocentric urmărită Pe iluzii trecătoare, totalmente, măsluită.

Când tace făloasa minte, noi suntem fără de margini şi transcendent efemerul, depăşind orice imagini.

Suntem doar Conştiinţă Pură, realizată spontan.

Una cu Bunul Părinte, depăşind orice liman.

Noi, cu toţii laolaltă, făr de vreo deosebire.

Suntem Fii de Dumnezeu, cu El – Una – simţ, gândire. Bunătate, Bucurie, Dragoste Nelimitată.

Toate de El oferite, drept moştenire-nsumată.

Practic, cum realizăm această sacră-mplinire?

Prin Cunoaştere directă însoţită de simţire!

Luăm, de pildă, o oglindă şi-n ea ne privim atent, Chipul nostru, clar cuprins, totalmente conştient.

Acesta e Dumnezeu într-un înveliş lumesc!

Faţă-n faţă: Tată – Fiu – Un întreg dumnezeiesc!

Epoca dezvăluirii e aceasta ce-o trăim.

Noi cuprinşi în Tot şi Toate – ca Dumnezeu vieţuim!

Rătăcirea prin milenii îşi găseşte-al ei sfârşit.

Fiecare ins în parte are darul potrivit
Să-şi cunoască propriul Sine – în Esenţa Lui Divină.
Conştientizaţi imboldul – privind Trezirea deplină!
Lăsaţi tot ce ştiţi deoparte: teorii, crezuri deşarte.
Ce vă ţin prizonieri din vremuri îndepărtate!
Libertatea de gândire, Dragostea şi Bucuria Ne fac una cu Sublimul – destrămând dizarmonia.
Se trăieşte pe momente pururea înnoitoare.
Inocenţa abordată la Sacra Desfăşurare.
Astfel suntem doar Iubire, Saciusanctă Simplitate şi percepem Tot Ce Este – Eterna Realitate!

Dumnezeu este Gândire Nelimitată, Energie Cosmică Universală care cuprinde întreaga Existenţă. Nu există ceva în lume din care El să lipsească, el fiind Sublima Realitate. Aşadar, El se află şi în noi, fiinţele umane şi, ca atare, este uşor de identificat. Deci, ori de câte ori ne întâlnim cu Viaţa – un alt simbol care de asemenea îl consfinţeşte – realizăm Contopirea cu El pe clipe în desfăşurare. Clipa este unicul şi eternul timp real. Întâlnirea cu clipa nu necesită nici efort, nici siluire şi nici rostire de formule – toate astea fiind fundamentate pe trecutul nebulos al minţii ignorante şi urmărite egocentric drept iluzii trecătoare.

Numai când această minte se smereşte – văzându-şi neputinţa – înţelege şi tace, noi devenim instantaneu Fiinţare fără margini,

Conştiinţă Pură, precum şi Gândire Nelimitată. În acest moment se produce transcendenţa noastră din dimensiunea finitului în Imensitatea Infinitului şi suntem Una cu Sublimul Părinte Divin. Noi toţi – fără nicio deosebire – suntem Fiice şi Fii de Dumnezeu într-o perfectă Comuniune şi avem în profunzimea fiinţei aceleaşi însuşiri: Bunătate, Frumuseţe, Bucurie şi Dragoste Nelimitate.

Pentru a uşura înţelegerea, iată ce avem de făcut pentru a realiza sacra împlinire. Folosindu-ne de Cunoaşterea de Sine directă – însoţită de sentimentul respectiv – luăm, de pildă, o oglindă în care ne privim cu atenţie propriul chip sau înfăţişare. Întreaga fiinţă este perfect conştientă şi total deschisă. Acesta este Dumnezeu într-un înveliş pământesc! Suntem de fapt, faţă în faţă: Tată şi Fii – ca Un întreg dumnezeiesc!

În prezent, noi trăim epoca acestei minunate revelaţii. Noi suntem cuprinşi în Toate câte există şi Toate sunt cuprinse în noi şi vieţuim întocmai ca Bunul Dumnezeu.

Rătăcirea îndelungată pe meandrele timpului şi spaţiului acum a luat sfârşit! Fiecare pământean are darul şi capacitatea potrivite să-şi cunoască propriul Sine şi Esenţa Lui Divină! Luaţi cunoştinţă în mod serios de acest imbold şi realizaţi singuri, pe loc, propria Trezire!

Lăsaţi de o parte teorii, metode, crezuri deşarte, filosofii, ai căror prizonieri sunteţi din vremuri îndepărtate!

Libertatea de gândire, Iubirea şi Fericirea ne unesc, fără efort, cu Sublimul Adevăr. În fericita

ipostază se destramă întreaga dizarmonie a fictivului egou de mai înainte. Se trăieşte pe momente care, prin natura lor, sunt mereu înnoitoare! Starea de inocenţă ne însoţeşte permanent minunata desfăşurare!

În final, noi suntem, prin trăire şi simţire, numai şi numai Iubire, deci O Sfântă Simplitate în care percepem cu uşurinţă Eterna Realitate, adică pe Divinul Creator!

55. ÎNCHEIERE

Şir de clipe petrecute înainte sau în vieţi anterioare, Iată-ne – Acum, Aici – cu Viaţa-n confruntare!

Astăzi suntem rezultatul întregului nostru trecut:

Prin ce-am gândit, am exprimat sau am făcut!

Aici, în această carte, prin temele abordate.

Viaţa e din nou trăită – noi, uniţi cu Realitatea! Unghiuri noi, diverse sensuri ne-au lărgit dimensiunea! Noi şi noi experienţe ne-au mărit şi-înţelepciunea!

În contact cu noua Clipă, noi murim, apoi renaştem, Dând uitării tot ce-a fost şi ce cunoaştem.

Folosind un creier nou şi minte nouă – suntem apţi-interpretării

Viaţa-n a Ei prospeţime – în contextul Integrării.

Apoi, iarăşi ne desprindem, trăind Clipa din prezent Pe cărarea Veşniciei, în mod cert, independent.

Să ne-nsuşim deci, cu toţii, Calea simplă,

Calea dreaptă Ce ne dirijează mersul şi trăirea adecvată

Spre Poarta Eternităţii – Gândirea Nelimitată.

Numită şi Dumnezeu sau Viaţa nestemată!

Cât mai dese întâlniri, prin simplitate trăite.

Ne vor da Iluminarea cu-nţelesuri infinite!

Fericitul rezultat e-n noi toţi şi aşteapt-a fi trezit.

Prin Cunoaştere, trăire şi un simţ desăvârşit, Simplitatea fiind temeiul şi râvna în aplicare.

Cere muncă insistentă pe momente-nnoitoare!

Să nu spuneţi niciodată cât de grea e Simplitatea!

Căci atuncea falsul ego se afirmă, vizând irealitatea! Nici nu puneţi vreo speranţă în lumea exterioară, în maeştri sau instructori – practica-i deficitară!

Propria îndumnezeire este muncă personală.

Dusă cu perseverenţă, este Fiinţare Integrală!

Efectele survenite cu fiecare-întâlnire Vor fi minunate teste de-acţiune prin Iubire.

Când citiţi aceste teme, în întreaga lor desfăşurare, încercaţi să le trăiţi, punându-le în aplicare Trăirea, descoperirea, realmente v-aparţine!

Fiţi mereu cu propriul Sine în constantă acţiune!

Şi-n final, să nu uităm că, noi toţi, făr* osebire suntem cu toţii creaţi de Tatăl din Imensa

Lui Iubire şi-avem însuşiri comune, precum Tatăl cel Ceresc: Bunătatea Frumuseţea, Armonia şi Iubirea – în noi toţi sălăşluiesc!

Şi acum, în loc de încheiere, se cuvine să vedem încă o dată ce înseamnă Cunoaşterea de Sine abordată în mod corect. Noi, insul întrupat din actuala existenţă, suntem rezultatul clipelor trăite şi simţite în vieţile anterioare, precum şi a celor adunate în actuala viaţă. Prin urmare, astăzi suntem mai evoluaţi decât în orice moment trăit anterior.

În această lucrare, prin temele abordate, Viaţa a fost de fiecare dată reconsiderată. Diversitatea temelor şi a unghiurilor din care le-am vizualizat ne-a lărgit dimensiunea propriului Sine. Noile experienţe au condus, în mod natural, la amplificarea propriei înţelepciuni.

Oare am realizat întâlnirea cu noi înşine pe clipe în desfăşurare? Şi dacă am împlinit acest îndemn, am observat şi anumite progrese inerente corectei experienţe? Iar, de nu, unde am greşit?

În fiecare temă, ni s-a recomandat întâlnirea spontană, reală şi dezinteresată cu eterna, unica şi reala Clipă. Or, cu această Clipă nu ne-am putut întâlni cu adevărat decât murind psihologic faţă de întregul nostru trecut – căci numai în acest context, creier nou şi minte nouă au intrat în funcţiune, capabile să înţeleagă veşnica prospeţime şi noutate a Vieţii aflată în continuă mişcare. Iar Clipa trăită, în acest timp fulgerător, a devenit la rândul ei trecut consumat şi a lăsat loc liber următoarei clipe şi aşa mai departe…

Pentru a uşura înţelegerea acestor lucruri, să precizăm faptul că pe Calea desăvârşirii spirituale nu putem avea acces atunci când mintea veche, ştiutoare, tace smerită. Odată intraţi pe această Cale – total independenţi de întregul nostru trecut – avem posibilitatea să întâlnim Eternitatea. În faţa Ei noi dispunem de o Gândire Nelimitată – ca Om-Dumnezeu – în Uniune perfectă cu Viaţa.

Să ne însuşim deci această Cale simplă care ne conduce la înţelegere – prin trăire şi simţire adecvate! Perseverenţa, entuziasmul şi corecta întâlnire cu propriul Sine ne va conduce, în final, la Starea de Iluminare cu înţelesuri infinite. Acest fericit rezultat aşteaptă pe fiecare dintre noi! Fenomenul are loc printr-o spontană Trezire la Realitate! Iar simplitatea întâlnirii cu mintea veche, egocentric-condiţionată, stă la temelia realizării fenomenului amintit.

Ori de câte ori afirmăm că simplitatea întâlnirii cu noi înşine este dificilă, înseamnă că falsul egou ne domină şi ne stresează.

Să nu ne punem speranţa în ceva sau în cineva din lumea trecătoare – niciun guru, maestru, duhovnic sau învăţător nu ne poate ajuta, căci o asemenea practică este deficitară prin chiar natura ei.

Trezirea, ca şi îndumnezeirea sunt realizabile numai prin muncă personală – însoţite de efecte vizibile, evidente odată cu practicarea Cunoaşterii de Sine. Corecta aplicare a Cunoaşterii, prin trăire şi simţire, ne oferă totodată dovezi certe, benefic-transformatoare. În momentul când citiţi temele

respective, încercaţi să puneţi în aplicare ceea ce vi se semnalează, prin diversele simboluri de exprimare! Neglijaţi autorul în totalitate! De la el luaţi doar informaţia privitoare la propria Cunoaştere!

Să nu uitaţi niciodată că noi toţi – femei şi bărbaţi – suntem fraţi, creaţi din Dragoste de către Divinul Părinte şi că avem în profunzimea fiinţei noastre însuşiri divine: Bunătate, Frumuseţe, Bucurie şi Iubire necondiţionate! Acesta este adevăratul nostru fond spiritual!